

ürün

SOSYALİST DERGİ

Ocak
1979

55

YIL:5 CİLT:10

TÜSTAV

SIKIYÖNETİM KALDIRILMALI,

FAŞİST ODAKLAR DAĞITILMALIDIR!

Murat Morali
bağışdır - 2012

İçindekiler

Bıçağımızı Faşist Tırmanışın Çatlağına Saplatalım	3
Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 28 Aralık 1978 Günlü Çağrısı	6
TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen'in TKP'nin Sesi Radyosunda Yaptığı Konuşma: "Faşist Terör Zinciri Kırılmalıdır"	9
Akan Kanlar Yerde Kalmayacak, Hesap Sorulacaktır!	11
Sıkıyönetimin Amacı ve TKP'nin Tutumu	13
TKP-KKP Ortak Bildirisi: "Türkiye Komünist Partisi - Küba Komünist Partisi İlişkileri Gelişiyor"	17
Küba Devrimi'nin Utkusunun 20. Yıldönümü: "Her Devrimcinin Yüreğinde Bir Parça Küba Vardır"	20
Türkiye Komünist Partisi ve İtalyan Komünist Partisi'nin Ortak Bildirisi	27
KOMÜNİST VE İŞÇİ PARTİLERİ SOFYA ULUSLARARASI TEORİK KONGRESİ: Sosyalizm ve Komünizm Kuruculuğu ve	
Dünyadaki Gelişmeler	28
SBKP Politik Büro Aday Üyesi ve Merkez Komitesi Sekreteri Boris Ponomarev'in Konuşması	29
TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen'in Konuşması	35
Yol Ayrımındaki Ülke: İRAN - Selami ÖZER	42
İran TUDEH Partisi Merkez Komitesi'nin İranlı Yurtsever Albaylar, Subaylar ve Askerlere Bildirisi	49
Varşova Antlaşması Ükeleri Deklarasyonu	52
Kamboçya'nın Ulusal Kurtuluşu İçin Ulusal Birlik Cephesi'nin Açıklaması	55
Arnavutluk Halkının Faşist İlgalden Kurtuluşunun 34. Yıldönümü	58
AKEL Merkez Komitesi 2. Olağan Plenum Kararı	60
AKEL Merkez Komitesi'nin 4 Aralık 1978 Tarihli Olağanüstü Plenum Kararı	64
Almanya'da Kasım Devrimi'nin, Almanya Komünist Partisi'nin Kuruluşunun ve Rosa LÜKSEMBURG İle Karl LİEBKNECHT'in Öldürülmelerinin 60. Yıldönümü - Selami ÖZER	69
"Onbeşler Başlattı, Yüzbinler Sürdürüyor"	76
Nazım Hikmet 77 Yaşında ve Aramızda	78
Bir Belge: "141-142'ye Hayır, TKP'ye Özgürlük" Broşürü Toplatıldı	80
Bir Belge Daha: Ürün'ün 48. Sayısı Toplatıldı	82
28 Aralık Duruşması: TKP Programı Davasının Yankıları	83

Değerli Dostlar,

Daha önceki sayılarımızda da üzerinde durduğumuz sorunlarımızla birlikte yeni yılın ilk sayısını sizlere ulaştırdık. Yine, iki aya yakın zamandır parasını yatırdığımız halde SEKA'dan "tahsisli" kâğıdımızı alamadığımız için, **KARABORSA**'dan bulduğumuz kâğıtla ve biraz gecikmiş olarak **ÜRÜN**'ü yayımlayabildik.

Değerli Dostlar,

ÜRÜN'ün bu sayısı 21.000 basıldı. Daha önceden duyurduğumuz gibi, 31 Aralık'dan başlayarak abone ücretleri, altı aylık 100, bir yıllık 200 lira oldu. Dost okurlarımızın, "yaygın abone kampanyası"nı yeni yılda da sürdüreceklerine inanıyoruz.

1979 yılının tüm demokrasi güçlerinin savaşımında ileri bir adım olması dileğiyle, dost okurlarımızın yeni yılını kutlarız.

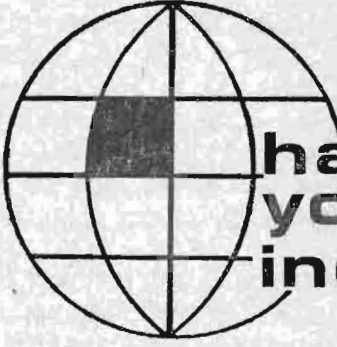
ÜRÜN

Sahibi: URAL ATEŞER • Yazı İşleri Müdürü: AHMET TAŞTAN • Yönetim Yeri: Nuruosmaniye Cad. Özyayın İşhanı, No: 59-61/2 Cağaloğlu - İSTANBUL • Yazışma ve Havale Adresi: ÜRÜN, PK. 41, Sirkeci - İSTANBUL • Türkiye Dağıtım: TEMEL DAĞITIM, Yerebatan Caddesi, Taşsavaklar Sokak, Bayoğlu Han, No: 5/2 Cağaloğlu - İSTANBUL • Dizgi-Baskı: BAŞARAN MATBAASI • Kapak Filmleri: TAB GRAFİK • Kapak Baskı: GÖZLEM BASIMEVİ • Yurtiçi Abone Koşulları: Altı aylık 100, Bir yıllık 200 Lira • Yurtdışı Abone Koşulları (uçakla): F. Almanya - 35 DM, Hollanda - 38 Fl, Belçika - 600 Fr, İngiltere - 9 £, Fransa - 75 Fr, İsviçre - 40 Fr, İsveç - 75 Kron, ABD - 22 \$.

Baskı Tarihi: 12 Ocak 1979

Kapak: TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen ve KKP MK Birinci Sekreteri Fidel Castro.

haber yorum inceleme

Biçağımızı Faşist Tırmanışın Çatlağına Saplatalım

Utku ve yenilgi kimi kez en umulmadık anda belirir. Ve yine hiç umulmadık bir anda biri ötekine dönüşebilir. Ama bu değişimler rastgele de değildir. Sınıf savaşımındaki anlık değişimler sonucu, güçler dengesinin altüst olmasıyla ortaya çıkarlar. Sınıf çelişkilerinin hızla keskinleştiği bir ortamda bu tür denge değişimleri beklenilmelidir.

Eğer bu değişmelerin ipuçları önceden görülebilirse, yenilgilerden kaçınma kolaylaşacağı gibi, yenilgiler utkuya da dönüşürülebilir. Ancak bu, sınıf savaşını somutça izleyebilmek, kavrayabilmek ve yığınların nabzını elde tutmakla mümkündür.

Ülkemizde bir süredir denge demokrasi güçlerinin aleyhine bozulmuştur. En son sıkıyönetimle gerici ve faşist güçler ileri bir adım attılar. Faşist dikta tehlikesi kapıya iyice dayandı. Ama bu adım aynı zamanda faşist tırmanışta bir çatlak yarattı.

Bunu anlayabilmek için faşizm olgusunu somut kavramak gerek. Gericilik ve faşizm; hem ayrı, hem de birbirini tamamlayan iki ögedir. Burjuvazinin yönetimi gericiliğe ve zorbalığa dayanır. Ama gericilik her zaman faşizm demek olmadığı gibi, burjuvazinin her zorbalığı da faşizm demek değildir. Faşizm, burjuvazinin zorbalığının en üst biçimidir. Fakat yalnızca biçimi değildir. Faşizm iktidara gelebilmek için özellikle günümüzde devlet olanaklarına dünden daha fazla gereksinim duyar. Militarist bir dikta mutlaka faşizm olmayabilir. Ama onun ilk adımıdır. Faşist güçler bu adımdan yararlanır. Burjuva devletinin en tepesine finans kapitalin bir avuç temsilcisi yerleşir. Faşist güçler gerici güçleri kendi çevresinde toplar. Gericiliğin yıpranan yüzünü anti-kapitalist biçimli faşist demagoji ile örter. Gericilik ise ona kitle tabanı hazırlar. İşte faşist tehlikeyi artıran şey; ne tek başına militarizm, ne de üç-beş "tüysüz" komando bozuntusunun terörüdür. Gericici güçlerle faşist güçlerin birleşebilmeleridir.

Bu nedenle egemen burjuvazinin değişmez taktiği, sağı birleştirebilmek, solu yalıtılmaktır. Bunun yolu ise, terörle ya da sağ reformizmle geniş yığınları durgunluğa çekmek, pasifize etmek, yığınların gereksinimlerini gericilik yönünde canlandırmaktan geçer. Egemen güçler aynı zamanda komünizmi bir öcü gibi göstererek, Sovyet düşmanlığını körükleyerek öncü kesimlerin geniş yığınlarla olan bağlarını zayıflatıp onları yalıtılmayı denemişlerdir.

Burjuvazinin bu planının günümüze dek belli ölçüde başarılı bir şekilde yürüdüğünü kabul etmek gerekir. Bunda demokrasi güçlerinin eylem ve cephe birliği yaratamamaları önemli bir etmen olmuştur.

Daha önce etkin bir sınıf ve kitle sendikacılığı savaşımının verildiği bazı fabrikalarda son zamanlarda bu durum açıkça gözlenmiştir. İşveren, jandarma baskısı, işten atma ve hatta ölüm tehdidiyle işçiler sınıf ve kitle sendikacılığına ve onun savaşım veren öncü kadrolarına karşı bir huruç hareketine sokulmak istenmiştir. Maocu, işveren ajanı, sağ kanat CHP'li ve bir kısım MSP'li öğeler birleşmişler ve zorba bir güç oluşturmuşlardır. İşçiler bu bir avuç zorbanın istediği aktiviteyi göstermemişler, ama daha önce olduğu gibi öncü kadroları da aktif biçimde desteklemeye cesaret edememişlerdir. (Yeri gelmişken sözkonusu Demir Döküm olayları konusunda Yürüyüş dergisinin yaptığı çarpıtılmaya değinmek gerekir. Demir Döküm'de sözünü ettiğimiz bu gericilik blok sürekli anti-komünizm yapmıştır. İGD'lilerin var olduğu, saldırdıkları yalanını utanmazca yaymışlardır. Eğer gerçekten İGD'liler orada olsalardı, tek bir kişi bile yakalasalar, polis-jandarma dünyayı İGD'ye karşı ayaklandırdı. Jandarma Maden-İş kadrolarını toplayıp karakola doldurdu. Hatta Emniyet 1. Şube'ye götürüldüler. İşçi olmayan tek bir İGD'li genç çıkmadı. Bu açık gerçeklere rağmen böyle bir ortamda hâlâ bu tür gerçek dışı çarpıtmalardan medet ummak demokrasi savaşımına zararlı bir tutumdur. Bundan artık vazgeçmek, hiç değilse gerçeklere dayanmak gerekir.)

Egemen burjuvazi hem terörcü, hem de sağ sosyal demokrasiyi kullanarak bu amacına bir ölçüde varabilmiş, yığınları geçici de olsa politik savaşım dışında tutabilmiştir.

CİA ve benzeri yerli karanlık güçler eliyle profesyonelce organize edilen terörle yığınların dikkati "can güvenliği" sorununa hapsedilmiştir. İnsanlar neredeyse can güvenliği için aç kalmayı kabullenir hale getirilmiştir. Burjuvazi böylece gelişmeyi tersine çevirebilmiştir. Oysa yığınlar daha iyi bir yaşam için ölüme göze alarak etkin savaşım verirdi, vermişlerdir, bunun pek çok örneği vardır. Yeter ki, çözüm yolunu onlara somut, inandırıcı bir biçimde gösterebilelim.

Ekonomik bunalım ve can güvenliği sorunu, daha önce İkinci MC hükümetini yıkmıştı. Ecevit'in hükümet kurmazdan önce

dayandığı başlıca temel de “can güvenliği”ni sağlama vaadi olmuştur. MC'ye karşı aktif savaşıyan yığınlar CHP ağırlıklı hükümet döneminde bir bekleyiş içine girdiler. Ne var ki terör daha da yoğunlaştı. Bir gerici kabarma görüldü. Sağ partiler yakınlaştılar. Hatta giderek sağa kayan CHP üst yönetimi dolaylı olarak bu sağ bloka yedek güç olarak katıldı. (Tercüman gazetesinde AP'li, MHP'li, MSP'li ve hatta CHP'nin eski göbekçilerinin beraberce boy göstermeleri bir raslantı değildir)

Bugün, İkinci MC'yi yıkan etmenler CHP ağırlıklı hükümeti de yıkımın eşğine getirdi.

Şimdi burjuvazinin adım adım gerçekleşiyor gibi görünen planını bozacak, dengeyi demokrasi güçlerinden yana ağırlıca yeni olgular beliriyor. Bu olgular dünün iki olumsuz etmenini olumlu kılacak yönde değişiyor. 1) Yığın eylemlerini canlandırıcı, 2) Demokratik birliği hızlandırıcı yeni oluşumlardır bunlar.

Sıkıyönetim planı CHP üst yönetiminin sağ sosyal demokrat politikasının da iflasının ilanıdır. Burjuvazi bu yedek gücü cömertce harcadı. Kuşkusuz bu, onun aptallığından değil, toplumsal gelişmenin her zaman plan içine alınamayışından kaynaklandı. Böylece sağ reformist politika çok çabuk deşifre oldu. CHP'ye bağlanan kör umutlar önemli ölçüde yıkıldı. Sosyal demokrat politika peşine takılmış olan yığınlar, artık eskisi kadar “BEKLEYİN” komutuna uymuyorlar.

Böylece yığınların durgunluğunda önemli payı olan bu etmen ciddi ölçüde zayıflamış oldu.

Egemen burjuvazi ekonomik sorunları gizleyebilmek için MC döneminden başlayarak terörü yoğunlaştırdı. CHP ağırlıklı hükümet döneminde ise terörü sıkıyönetimi getirmek ve bu hükümeti yıkmak için kullandı. Ama şimdi bir bakıma başa dönülüyor. Sıkıyönetim koşulları altında ekonomik sorunlar yine ön plana çıkacak. Daha da olgunlaşmış bir biçimde. İşverenler sıkıyönetim koşullarından yararlanarak sendikal haklara karşı yoğun bir saldırıya hazırlanıyorlar. Daha şimdiden işten çıkarmalar gözle görülür ölçüde hızlandı. Sıkıyönetime rağmen yığınlar bu baskılara boyun eğmezler, eğmiyecekler. Sıkıyönetimin ilanının hemen ardından birkaç fabrikada birden patlayan direnişler bunun ilk belirtileridir. Bu gelişmeler sendikal savaşıma da hızlandıracak, burjuvazinin sınıf ve kitle sendikacılığını boğma planlarını (başkaca olumsuz bir gelişim olmazsa) bozacaklar.

Böylece burjuvazinin çok kullanmaktan dolayı bu silahları aşınmıştır ve hatta geri tepmeye başlamıştır.

Aynı etmenler ve ek olarak faşizm tehlikesinin apaçık ortaya çıkmış oluşu demokratik birlik yolundaki adımları da hızlandıracaktır. Bütün olumsuz görünüme rağmen işçi sınıfının sendikal birliğini ve tüm demokrasi güçleri arasındaki birliği sağlamak bugün dünden daha olanaklıdır.

Yığınların hak istemlerinin ve eylemlerinin canlanması, demokratik birlik yolunda somut kazanımlar hiç beklemediği anda gerici ve faşist güçleri vuracak şaşırtacak ve geriletecektir. Her gerileme ise burjuvazinin iç çelişkilerini derinleştirecek ve dış görünüşüyle sağlanmış olan gerici ve faşist güçlerin ittifakı dağılacak ve böylece faşizm tehlikesi gerilemiş, denge demokrasi güçlerinden yana ağımsız olacaktır. Bu noktadan sonraki gelişme ise düşünülemez kadar hızlı olabilir.

Yığınlar içindeki çalışmaları, özellikle ajitasyon çalışmalarımızı ve birlik politikasını yeni beliren bu koşulları dikkate alarak yürütmeliyiz. DİSK içinde bölücü tutumlara karşı şimdi daha geniş bir tepki oluşmuş durumda. DİSK içinde birliğin yeniden sağlanması mümkün. Ama bu yolda yoğun çaba harcamak gerekiyor. Sendikal birlik kısa zamanda daha da genişleyebilir.

CHP'nin ilerici kanadı genişliyor. CHP ile, sosyal demokrat öğelerle eylem birliğine ağırlık vermek gerekiyor. Bu konuda gevşeklik göstermek kesinlikle zararlıdır. Legal sosyalist unsurlarla her alanda daha yakın eylem birlikleri yaratmalı, bu konuda ısrarlı olunmalıdır. Küçük burjuva serüvenci kesimlere, bugün, provokasyona gelme tehlikesini daha iyi anlatabilir ve eylem birliğine onları daha geniş ölçülerde çekebiliriz.

Özetle faşist dikta tehlikesi artıyor. Ama faşizmin tırmanışında çatlaklar da belirmeye başladı. Bıçağımızı bu çatlaklara saplamalı ve çatlakları daha da derinleştirmeliyiz, derinleştirebiliriz.

ürün

Türkiye Komünist Partisi Merkez

Komitesi'nin 28 Aralık 1978 Günlü Çağrısı

«İşbirlikçi tekelci burjuvazi, yeniden militarist kliği sıkıyönetimle halkın kapısına dikti. Bu olay, memlekette bunalımların daha da derinleştiğini, emekle kapital arasında, emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvaziyle halkımız arasındaki çelişkilerin sertleştiğini; burjuvazinin iç çelişkilerinin arttığını, egemen güçlerin parlamenter yöntemlerle kolay kolay hükümet edemediklerini gösteriyor. Sıkıyönetim faşizm tehlikesini daha da artırmış, memleketi askersel bir diktatörlüğün eşiğine getirmiştir. Böylece gerici-faşist güçlerin bir kol udolaysız olarak yönetimi hükümetle paylaşıyor. Sıkıyönetim generalleri arasında MHP yanlı-

ları var. Parlamento, sınırlı olan etkinliğini büyük ölçüde yitirdi. CHP sağ kanadının ağır bastığı hükümet, sıkıyönetime gitmekle emperyalist çevrelerin, AP'nin, faşist MHP'nin, gericiliğin dayatmasına boyun eğiyor.

Sıkıyönetimin gerçek amacı kapitalist bunalımın yükünü emekçi yığınların sırtına yüklemek, gelişen işçi hareketinin ulusal bağımsızlık ve demokrasi savaşımını durdurmaktır. Barış ve yumuşama sürecini, Türkiye'nin sosyalist ülkelerle ilişkilerinin gelişmesini baltalamak, emperyalizmin, NATO'nun, CENTO'nun bölgemizde zayıflayan konumlarını yeniden güçlendirmektir.

Sıkıyönetim halkımıza karşıdır. Başta işçi sınıfına, komünistlere, sosyalistlere, sosyal demokratlara, CHP'nin sola açılan kanadına, Kürt demokratlarına karşı yönelmiştir.

Kasım ortalarında İran olaylarını, Türkiye'deki gelişmeleri ele alan NATO, CENTO genel sekreterlerinin Ankara toplantısı, burjuva basınında bir süredir yürütülen militarizm propagandası, gerici-faşist parti sözcülerinin ordu üst yönetimine yaptığı çağrılar, sıkıyönetim için planlı bir hazırlığın yapıldığını gösteriyor. Faşist terörün çapının genişlemesi, Pekin yanlısı ve öteki Mao-cu gurupların provakosyanlarını artırması ve barbarca uygulanan kanlı Maraş kırımıyla faşist terörün iç savaş boyutlarına varması sıkıyönetim dayatmasına yönelik planın bir parçasıdır.

CHP sağ kanat yönetiminin izleyegeldiği politika Türkiye'nin sıkıyönetime sürüklenmesine yol açmış, emperyalizm-gerici çevreler bu politikadan sıkıyönetimi dayatmak için yararlanmışlardır. Hükümet emperyalist tekellerin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin çıkarına olan ekonomik politikasıyla kapitalist bunalımın üstesinden gelemedi. Bunalımın yükünü emekçilerin sırtına sınıflararası uzlaşma politikasıyla bindirme yolunu tuttu. İşçi sınıfının direnişini kıramayınca sınıf sendikalarına karşı baskıya, onları bölmeye yöneldi. Hem sağa hem de sola karşı olma politikasıyla, faşist odakların üstüne gitmemesiyle, orduyu, MİT'i, polisi faşistlerden arındırmamasıyla terörün daha da azgınlaşmasına yol açtı. Hükümetin bu politikası giderek tüm ilerici güçleri baskı altına almaya yöneldi. Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük isteminin yaygınlaşmasına karşı, anti-komünizmi yoğunlaştırdı. Üstelik yeni anti-demokratik yasalar hazırladı. Başından beri ulusal demokratik güçlerle işbirliğine yanaşmayan, bu girişime karşı düşmanca tutum alan CHP sağ kanadı, gerici-faşist güçlere biteviye ödün verdi. Halka verdiği sözlerin tersini uyguladığı duruma düşen hükümetin iç politikası tümüyle iflas etti. İç gericilikle uzlaşmaya giren, NATO'culukta ayak direyen hükümet, çok yönlülük adını verdiği dış politikasına karşı yönelen emperyalist baskılara boyun eğdi. ABD üslerini daha da yoğun çalışmaya açtı. NATO'nun silahlanma politikasını onayladı. Yeni bir NATO casusluk üssü açmaya söz verdi.

Egemen sınıflar sıkıyönetime gitmede, TKP'nin sürekli savunduğu ulusal demokratik güçlerin cephe birliğinin sağlanamayışından yararlandılar. Serüvenci akımların bireysel terörizmni de gerekçe olarak kullandılar. CHP üst yönetiminin politikasının iflasıyla, bunalımların üstesinden gelmek, faşist tırmanışı, terörü önlemek, ulusal bağımsızlığı barış ve güvenliği sağlamak için, açık ve kesin anti-emperyalist, anti-faşist anti-tekelci bir politikanın izlenmesi zorunluluğu bir kez daha kanıtlanmıştır. Ülkeyi çıkmazdan ancak halkın devrimci erki, işçi sınıfının ağırlığında ileri demokratik bir hükümet kurtarabilir.

Hükümet özgürlükleri koruma savıyla sıkıyönetimi savunuyor. Terörün tırmanmasından ilerici güçlere karşı nasıl yarar umduysa, sıkıyönetimden de şimdi böyle yarar bekliyor. Oysa faşist odakların üstüne gitmemek, terörü nasıl azdırdıysa sıkıyönetimin ilerici güçlere karşı baskılarına gözyummak da hükümeti devirmek isteyen gerici-faşist güçleri öylesine sevindirecektir. Hükümetin bu politikada ayak diremesi faşist diktatörlüğe geçmek isteyen çevrelerin işine yarayacaktır.

Tehlike yenilmez değil; faşist tırmanışı durduracak, bu tehlikeyi alt edecek güçler vardır' DİSK, Türk-İş'e bağlı sendikalar, ilerici parti ve örgütler, parlamenterler sıkıyönetime karşıdır. Ordu sıralarında, halk arasında tepkiler geliyor. Bu durumda TKP, TİP, TSİP'in, sosyalistlerin, sosyal demokratların, CHP'nin sola açılan kanadının, Kürt demokratlarının, sendikaların, tüm demokratik yığın örgütlerinin, ilerici demokratik gençlik kuruluşlarının, ordudaki yurtsever güçlerin sıkıyönetime, demokratik özgürlüklerin daha da kısıtlanmasına, insan haklarının çiğnenmesine, mezhep kışkırtmalarına, ırkçı-şöven baskılara karşı olan herkesin ivedi istemler için eylem birliği yapması ertelenmez bir görevdir. Sıkıyönetim kaldırılmalıdır. MHP ve tüm faşist örgütler kapatılmalıdır. Türkes tutuklanmalı, kanlı kıyımların hesabı sorulmalıdır. Bu günkü koşullarda eylem birliğine karşı öne sürülen her türlü gerekçe demokratik savaşa büyük zararlar verir. Bütün ilerici güçler en küçük demokratik konumları ve kazanımları bile sonuna kadar ortaklaşa aktif savunmalıdırlar. Pانیğe kapılmadan, serüvenciliğe kapılmadan, koşulların gerektirdiği her türlü eylem biçim ve yöntemlerini birlikte saptayıp uygulamalıdırlar. Halkın, ilerici kadroların can güvenliğini koruma sorunu tüm güncelliğiyle gündemde duruyor. Komünistler, halk direnişinin en başında yürüyor, yürüyeceklerdir. Hiç bir baskı işçi sınıfının, halkımızın ulusal bağımsızlık, barış demokrasi ve sosyalizm savaşımını durduramayacaktır.»

28 Aralık 1978

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

(TKP'nin Sesi Radyosu, 29 Aralık 1978)

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen'in

TKP'nin Sesi Radyosu'nda Yaptığı Konuşma

Faşist Terör Zinciri Kırılmalıdır

«Ülkemizde Endonezya tipindeki kırımların, Şili tipindeki hükümet devirmesini önlemenin yolu aktif savaşım, eylem birliğidir.

«Hükümet devirmesi ve iç savaş kışkırtması yapan Türkeş tutuklanmalı, Demirel'den hesap sorulmalı, MHP ve tüm faşist örgütler kapatılmalıdır.»

25 Aralık 1978 günü **TKP'nin Sesi Radyosu'nda** bir konuşma yapan Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri İ. Bilen Kahramanmaraş'taki olaylar konusunda şunları söylemiştir :

«Kahramanmaraş olayları aylardır tırmandırılan faşist terör zincirinin bugüne kadarki en kanlı halkasıdır. 100'e yakın yurttaşımız yaşamlarını yitirmiş, 1.000'i aşkın yurttaşımız yaralanmıştır. Demokratik örgütlerin, partilerin binaları yakılmış, dükkanları yağma edilmiştir.

Türkiye halkı barbarca bir kırım, kundaklama ve yağma olayıyla karşı karşıyadır. Bu kanlı olay, faşistlerin erke geldikleri zaman neler yapacaklarını gözler önüne seriyor. Başbakan Ecevit Maraş olayları üzerinde dururken Endonezya kırımından söz etti ama ne yapılacağını söylemedi. Hükümet, saldırganı adıyla, sanıyla söylemekten çekiniyor. Parlamentoda gerici ve faşist partiler olayları tepetakla ediyor, kırıma arka çıkıyor. Burjuva basını, Sünni - Alevi çatışması, anarşi yaygaralarıyla olayları bir sis perdesi altında gizlemeye çalışıyor. Bütün bunlarla işçi sınıfının, halkımızın, tüm ulusal-demokratik güçlerin savaşımını saptırmak istiyorlar. Oysa sorumlular, suçlular, kışkırtıcılar ve saldırganlar ortadadır, somuttur. Bunlar Amerikan emperyalizmidir, işbirlikçi burjuvazidir, onlara dayanan gerici-faşist güçlerdir. Amerikan emperyalizmi Türkiye'de de iç savaş boyutlarına varan kışkırtmaları bütün olanaklarıyla körüklüyor. Kahramanmaraş'taki olayların ardında CIA'nın parmağı vardır. **Amerika'nın Sesi Radyosu** bu olaylardan Demirel-Türkeş grubunu güçlendirmek için yararlanıyor. Amerikan emperyalizminin bu girişimleri onun dünya ölçüsünde gericiliği artırma, ve özellikle Ortadoğu'da CENTO'nun zayıflamasıyla, İran'da halk ayaklanmasıyla ortaya çıkan yeni duruma ayak uydurma politikasıyla bağlıdır.

Emperyalistler Sovyetler Birliği ile iyi komşuluk ilişkileri içinde bir Türkiye istemiyorlar. Bu nedenle ülkemizdeki tüm ge-

rici, faşist ve Maocu karşı devrimcileri halkımıza karşı kışkırtıyorlar. Maraş kırımının suçluları Sivas'ta, Malatya'da, Elazığ'da ve 1 Mayıs 1977'de kan dökenlerden başkaları değildir. Demirel, Türkeş, Erbakan ve Feyzioğlu ile Maocu parti sözcüleri Kahramanmaraş olayları üzerine konuştular. Konuşmaları ile kendilerini ele veriyorlar. Onlar terörle hükümeti yıkmak, yerine daha gerici bir hükümet kurmak peşindedirler. Kimisi açık faşist diktatörlük istiyor. Kimisi buna bir basamak olacak AP-CHP hükümetinden söz ediyor. Asıl amaçları bu yolla işçi hareketini, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşını, bu savaşın ön sıralarında yer alan TKP'yi, sosyalistleri, CHP'nin sola açılan kanadını ezmektir. Onlar terörü zorlayarak bu hükümet eliyle anti-demokratik yasaları Meclis'ten geçirmek istiyorlar. Emperyalist gizli servislerin, gerici, faşist ve Maocu güçlerin halkımıza karşı giriştiği bu kanlı kırım eylemlerinin sorumluları arasında hükümette ağırlıkta olan CHP sağ kanat yöneticileri de vardır.

Hükümet, faşist odakların üzerine yürümemekle ona cesaret veriyor. İçişleri Bakanı Özyıldırım bugüne kadar izlediği politikayla faşist tırmanıştan komünistlerin, sosyalistlerin, hatta kendi partisinin sol kanadı üzerinde baskı uygulamak için yararlanmıştı. İçişleri Bakanı polisi yasadışı kullanmış, "bir sağdan yakalarsanız birkaç tane soldan yakalayın" yolunda emirler vermiştir. Böyle bir İçişleri Bakanı'yla faşist terör önlenemez. Maraş kırımını ulusal-demokratik güçler için artık kesin bir uyarı olmalıdır.

Emperyalizmin, işbirlikçi burjuvazinin kışkırttığı faşist tehlike halkın üzerine kanla, kurşunla yürüyor. Buna karşı dağınıklık olamaz. CHP yöneticilerinin "kendi dışımızdaki sol" dedikleri demokrasi güçlerinden uzak durma politikası onların beklediği sonuçları vermemiştir. Faşist saldırganlar uysallaşmamıştır. Saldırıları her geçen gün kanlı boyutlar alıyor, azıyor. TKP ile eylem birliğine yanaşmama politikası, sosyalist partilere de zorluklardan, faşist saldırılar karşısında güçsüzlükten başka bir şey getirmiyor. Bu durumda hiç zaman yitirmeden tüm ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği yolunda kalıcı adımlar atmak gerekiyor. TKP bu yolda her türlü ortak adımın atılmasında bütün gücünü ortaya koymuştur, koyuyor. İşçi hareketinin savaş tarihi, böylesi durumlarda komünistlerin eylem ve cephe birliği çağrılarına olumsuz yanıt verenlerin, sosyal demokratların, sosyalistlerin yol açtıkları yenilgilerin, yıkımların acı örnekleriyle doludur. Bu tarihsel sorumluluktan onları kimse kurtaramaz. Artık önyargular aşılmalıdır.

Bir kez daha yineliyoruz. Komünistlerle eylem birliğine hazır olduğunu açıklayan her ilerici kuruluşla partimiz her türlü yasal engelleri aşarak ortak bir platform içinde görüşmeye hazırdır.

Kahramanmaraş olayları, TKP'nin bundan bir süre önce Merkez Komitesi bildiriyle açıkladığı can güvenliğini sağlama, faşist saldırıya karşı tüm konumları, kadroları koruma görevinin güncelliğini, zorunluluğunu doğruluyor.

Yığınsal komitelerde örgütlenmek, kanlı terörü eylem birliğiyle, gösterilerle, yığınsal eylemlerle göğüslemek olanaklıdır. İşçi sınıfı bu savaşın başını çekiyor. Komünistler her gün bunu yiğit eylemleriyle kanıtıyorlar.

Ülkemizde Endonezya tipindeki kırımları, Şili tipindeki faşist hükümet devirmesini önlemenin yolu aktif savaşım, eylem birliğidir.

Hükümet devirmesi ve iç savaş kışkırtması yapan Türkeş tutuklanmalı, Demirel'den hesap sorulmalı, MHP ve tüm faşist örgütler kapatılmalıdır.»

★

Akan Kanlar Yerde Kalmayacak, Hesap Sorulacaktır!

«AP ve MHP'de odaklanan gericilik ülkeyi yeniden kana bulaı. AP ve MHP güdümündeki faşist terör örgütleri Kahramanmaraş kentini yakıp yıktı. Ölü sayısı yüze doğru yükseliyor, binden fazla yaralının önemli bir bölümü ağır yaralı. İlçe ve köyler, çevre kentler aynı faşist terör, aynı toplu kırım tehlikesi altında.

Gericiliğin, faşist hareketin saldırısı bütün korkunçluğuyla, bütün hunharlığıyla gözler önünde. Bu bir iç savaş kışkırtmasıdır. Bu ilerici, yurtsever güçleri kırma, hükümeti devirme hareketidir. Gericifaşist karması Demirel hükümeti döneminde silahlanan faşist terör örgütleri aylardan beri işledikleri hunharca cinayetleri Kahramanmaraş'ta açıkça ayaklanma, toplu kırım hareketine döndürmüşlerdir. Bu gerçek öylesine gözler önündedir ki, Başbakan Ecevit bunun Endonezya'da demokrasi güçlerine karşı girişilen kırım hareketine benzediğini aynı amacı taşıdığını belirtmiştir. Kahramanmaraş'ta olanlar bir mezhep ayrılığının sonucu değildir, bir mezhep çatışması değildir. Faşistlerin mezhep ayrılıklarından yararlanarak giriştikleri bu saldırıya mezhep çatışması demek gerçekleri örtbas etmek demektir. Bu faşist saldırının arkasında Demirel'ler, işbirlikçi sermaye ve emperyalizm vardır. Demirel yaptığı basın toplantısında açıkça bu faşist kırma arka çıkmıştır, suçu hükümetin ve ilerici yurtsever güçlerin üzerine yıkmaya çalışmıştır. Faşist Türkeş, Erbakan Demirel'le birlikte hükümetin yıkılıp gitmesini istediklerini söylüyorlar. Bütün dünya demokratik kamuoyu bu olayların ilerici, demokratik güçlere karşı bir saldırı olduğunun açıkça görüldü-

ğünü gazetelerden ve radyo ajanslarından dinlerken, emperyalizmin sesi Amerikan radyoları Demirel'in, hükümet çekilsin sözlerine geniş yer veriyorlar. Çünkü Amerikan emperyalizminin, onun ülke içindeki kolu işbirlikçi tekelci sermayenin asıl isteği budur. Emekçi halk yığınlarına, ilerici, yurtsever güçlere emperyalizm ya iç savaş ve faşist bir rejim ya da AP-CHP işbirliği diye dayatmaya çalışıyor. Bu da olmazsa en azından hükümet iyice köşeye sıkıştırılmalı, Devlet Güvenlik Mahkemeleri kurulmalı, sıkıyönetim ilan edilmelidir, diyor.

İç ve dış gerici bu amaçlarına varmak için faşistleri silahlandırmışlardır. Bu ne bugünün, ne de daha dünün işidir. Bu, Demirel'in "yüzbinlerce adamımız var, silahlandırınız" sözleriyle korkunç varlığını göstermiştir. Gerici-faşist basındaki kiralık kalemlerin ayaklanma çağrılılarıyla yayılmış, propagandası yapılmıştır; Başbakan Ecevit'in de belirttiği gibi eski sürü başlarından Celal Bayar'ın "bu kış komünizm gelecek" biçimindeki gerici ayaklanma çağrısıyla Malatya, Sivas ve Elazığ'dan sonra Kahramanmaraş'ta gerçekleştirilmiştir. Demirel'in, Türkeş'in ve Erbakan'ın konuşmaları bu azgın saldırının yurt çapında sürdürüleceğini gösteriyor. Ancak, hükümet ve CHP yöneticileri bu azgınlık karşısında gerekli kararlılığı gösteremiyorlar. Herşey ortada böylesine açıkken onlar hâlâ kesin, açık konuşmaktan, halkı faşist tehlikeye karşı uyanık durmaya çağırmaktan kaçınıyorlar. Başbakan Ecevit suçluların elebaşlarını yine imalı olarak göstermekten öteye geçememiştir. Başbakan Ecevit, insanca davranmaya çaba gösterdikleri için devletin gücünü bu saldırganlara karşı kullanmaktan çekindiklerini söylüyor. Bu sözler inandırıcı değildir, bu sözler kararsızlığın, güçsüzlüğün belirtisidir. Özellikle İçişleri Bakanı CHP'li Özaydınlı devletin gücünü pekala ilerici, yurtsever güçler üzerinde gösteriyor. Polisi onların üzerine sürüyor. Serüvenciliğe kapılan bir kaç insan teröristtir diye kıştırıldıkları yerde hunharca öldürülüyor. Hem de erkek olsun kadın olsun. Ama iş faşist terör örgütlerine geldi mi insanlıktan sözediliyor. Faşist katiller babalarının evinden çıkar gibi hapisanelerden kaçıyorlar, kaçırılıyorlar, sonra işbirlikçi tekelci sermayenin basınında boy gösterip, komünistleri asıp keseceklerinden sözediyorlar. Bütün bunlar hükümetin içine düştüğü kararsızlığın, güçsüzlüğün ifadesidir. Niçin bu hükümet güçten düşüyor? Çünkü CHP yöneticileri emekçi halk yığınlarına sırt çeviriyorlar, gericiğin azılı anti-komünist kara kampanyalarına kapılarak ilerici, demokratik örgütlerle bağlarını koparıyor, anti-faşist, anti-emperyalist güçlerin eylem ve cephe birliği hareketine karşı duruyorlar, AP-CHP işbirliği yolunda yürüyorlar. AP ile işbirliği yolunda yürümek açıkça faşist harekete cesaret vermektir. Toplu kırım ve cinayetleri işleyen faşist terör örgütleri bunun bir kararsızlık ve güçsüzlük belirtisi olduğunu görüyor ve daha da azgınlaşıyorlar. Yapılacak iş, emekçi halk yığınlarının

ve onların çıkarlarını savunan demokratik örgüt ve partilerin seslerine kulak vermektir. Faşist MHP'nin üzerine yürümektir. Faşist Türkeş'i dokunulmazlığını derhal kaldırıp tutuklamaktır, mahkeme önüne çıkartmaktır, Demirel'in yakasına yapışıp hesap sormaktır. Ülkenin bir iç savaştan kurtarılması, faşist dikta tehlikesinin önlenmesi buna bağlıdır. Böylesine tarihsel bir görevle karşı karşıyadır bu hükümet. Faşistlere karşı en yasal önlemleri bile almaktan kaçınan İçişleri Bakanı Özaydınlı çekilmelidir, hükümet faşist terörün üzerine yürümek için kendi içinde gerekli değişiklikleri yapmalıdır.

Kahramanmaraş'ta gerici-faşist güçlerin giriştiği bu toplu kırm, iç savaş kışkırtması, komünistlere, sosyalistlere, ilerici, yurtsever sosyal demokratlara emekçi halkın eylem ve cephe birliğini sağlamanın ne derece yaşamsal bir önem ve acillik taşıdığını bir kez daha gösteriyor. Bu iç savaş kışkırtması, faşist tehlike karşısında örgütlü, güçlü anti-faşist yığın eylemleri yükselmelidir. Geric AP başlarından faşist Türkeş'ine ve Maocu Perinçek gurubuna kadar bütün karşı-devrimciler bu hükümetin yıkılması için ağız ve işbirliği yapıyorlar. İlerici, yurtsever güçlerin örgütlü, güçlü anti-faşist çıkışları bu saldırı karşısında tek güvencedir. Bu aynı zamanda hükümeti içine düştüğü kararsız durumdan kurtarabilir. Türkiye Komünist Partisi tüm ulusal demokratik güçlere eylem ve cephe birliği çağrısı yaparken, can güvenliğinin sağlanması için de pratik önlemler ortaya getirmiştir. Bugün Kahramanmaraş'ta olanlar bu önlemleri gerçekleştirmenin zorunluğunu gösteriyor.

DİSK ve diğer demokratik örgütler hükümetin atacağı anti-faşist adımları destekleyeceklerini belirtmişlerdir. İşçi sınıfımız, ilerici, yurtsever güçler, faşist terör yuvalarını dağıtmaya, akan kanların hesabını sormaya karardılar. Hükümete bel bağlamıyorlar. Hükümet eğer ülkenin baştan ayağa kana bulanmasını gerçekten istemiyorsa bu kararlılığa omuz vermeli kararsızlıklardan kurtulmalıdır, gerici-faşist güçlere daha fazla ödün vermekten vazgeçmelidir.»

(TKP'nin Sesi Radyosu, 25 Aralık 1978)

★

Sıkıyönetimin Amacı ve TKP'nin Tutumu

«TKP'nin SESİ radyosu, 28 Kasım günlü yorumunda şu saptamayı yapıyordu: “Bugün, varolan yasalarda gerekli değişiklikler yapmadan anarşi önlenemez diyenler, yarın, ‘bu iş sıkıyönetim uygulamadan başarılabilir’ diyebilirler. Gidiş o gidiştir. Ama bu yolun sonu yoktur. Bu yol CHP yöneticilerine bindikleri dalı

kesmekten başka bir yarar sağlamaz". Sosyal demokrat hükümetin 13 ilde iki ay süreyle uygulamaya geçtiği sıkıyönetim, yukarıdaki saptamamızın ne denli doğru olduğunu gösteriyor. Parlamento, hükümetin aldığı sıkıyönetim kararını onayladı. Bu oylama kimlerin sıkıyönetimde ayak dirediklerini, bu yolla neye ulaşmak istediklerini açığa vurdu. Kahramanmaraş kırımının baş suçluları, AP, MHP ve MSP yöneticileri bu kararın hatta geç bile kaldığını belirtirken, sıkıyönetimi dayatmak için çok öncelerden baskı ve teröre başvurduklarını da açığa vuruyorlardı. Evet gerici-faşist güçler sıkıyönetimi dayatmak için çok önceden hazırlığa girişmişlerdir. Açık terör ve sinsice yöntemler, Kahramanmaraş toplu kırımına kadar varan cinayetler, barbarlıklar hep sıkıyönetime kılıf hazırlamak, kamuoyunu etkilemek ve hükümeti adım adım bu yola çekmek için yapılıyordu. MHP sıkıyönetim için fetvayı 2 Ekim bildiriyle vermiş, amacını açığa vurmuştu. Gerici-faşist güçler terörle, sıkıyönetimlerle işçi sınıfını, onun öncü partisini —TKP'yi ezmek istiyorlardı. Bu gerçek, MHP yayın organı **Hergün**'de, "TCK'ndaki 141 ve 142'lerin kaldırılmasını ve TKP'nin kurulmasını isteyenler, sıkıyönetimi istemeyenlerdir" diye tanımlanıyordu. Faşist **Orta Doğu** gazetesinin 23 Temmuz günlü sayısında Zekeriya Beyaz'ın yazısında da, sıkıyönetimin ortamını hazırlamak için komandalara, faşistlere terörü yoğunlaştırma emri veriliyordu. "Ramazan bayramı geçer geçmez kitleyi ayağa kaldıracak her türlü faaliyete girişilmelidir. Evet herşey bitmeden her yola başvurulmalıdır" emirlerini faşist katillerin son Kahramanmaraş kırımında nasıl yerine getirdiklerine bir kez daha tanık olduk. İç gericilik sıkıyönetimi dayatma girişimlerinde iç savaş ve kanlı terörü yoğunlaştırma gibi yöntemlerin dışında anti-komünizm silahına da bol bol sarıldı. Komünizm tehlikesini geveleyenler sıkıyönetimde ayak direyenlerdir. İşte örnek : Yassıada ip kaçkını Bayar, 15 Kasım'da "komünist ihtilalin kışın başlatılacağı" provokasyonunu yayıyor ve iç gericiliği TKP'ye, komünistlere, ilerici-demokratik güçlere karşı birleşmeye çağırıyordu. Gerici basın da anti-komünizm kampanyasını alabildiğine sürdürdü. Hatta öylesine küstahca yollara başvurdu ki, komünistlerin devlet mekanizmasına sızdığı yalanı yayılarak TKP'ye karşı haçlı seferine geçilmesi istendi.

Bu kısa dökümden sonra sıkıyönetimin en başta işçi sınıfına, TKP'ye, ilerici-demokratik güçlere, halkımıza yönelik olduğu, demokratik hakları, özgürlükleri hedef aldığı apaçık ortaya çıkmaktadır. Bu gelişmelerde CHP sağ kanat yöneticileri gerici-faşist güçlerle, ilerici-demokratik güçler arasında orta yol politikası izlediler. Pratikte bu yol gerici faşist güçlerin baskıları altında adım adım özgürlüklere karşı saldırı politikasına dönüştü. Eğer CHP yöneticileri bunalımların yükünü tekellerin çıkarıları doğrultusunda işçi sınıfına, emekçi halkın sırtına yükleme politikası izlemeselerdi; eğer CHP yöneticileri TKP'nin önerdiği faşizme

karşı ulusal demokratik cephe çağrısına düşmanca karşı çıkmasalardı, iç gerici, militarist klik bugün bu sıkıyönetimi dayatamazdı. Eğer, TKP'nin önerdiği anti-faşist birlik çağrısı gerçekleşmiş olsaydı, tüm legal sosyalist partiler, bütün ilerici-demokratik güçler faşist tırmanma karşısında birlik halinde hareket etselerdi, bugün gerici-faşist güçler sıkıyönetime ayak yaptıkları Kahramanmaraş katliamını tertipleyemezlerdi. İşte alınması gereken dersler bunlardır.

Ama her şeye karşın 1978 sıkıyönetimi 12 Mart sıkıyönetimine benzemez. Koşullar çok değişmiştir. O zaman TKP zayıftı, cılızdı. Şimdi 12 Mart teröründen çıkmış güçlü bir TKP var, politik yaşamda. Onun örgütlediği, öncülük ettiği bir kadro var, güçlü bir demokratik yığın hareketi var. Şimdi ana sorun kadroyu korumak. Değişen ortama göre, savaş yöntemlerini de değiştirmek gerek. Ama bu, korkuya kapılmak, savaştan gerilemek anlamına gelmez. Komünistler en son çekilen ve en önde gidenlerdir. Onlar şu ana kadar elde ettikleri politik konumlarını, halkımızın demokrasi ve özgürlük haklarını, istemlerini parti disiplinini, konspirasyon ilkelerini, Leninci uyanıklığı daha da güçlendirerek savunacaklardır.

1978'in 1971 olmadığı, sıkıyönetim kararının parlamentoda onaylanması sırasında da görüldü. 12 Mart süngüsü bir hayli kırılmış olmalı ki, şimdi dayatılan sıkıyönetim partilerin bütünü nü militarist kliğin emirleri gibi eksiksiz parlamentoya doldurmaya yetmedi. 95 sayıya oylamaya katılmadı. Parlamentodaki bu kıpırdamaların orduda da olduğu bir gerçektir. Bu kanı Milli Birlik Grubu'ndan senatör Fahri Özdilek'in konuşmasıyla doğrulanıyor. Özdilek, oylama sırasında yaptığı konuşmada, "sıkıyönetim ordunun itibarını yıpratıyor" diyerek silahlı kuvvetler içinde ordunun halka karşı çıkarılmasına, balyoz yapılmasına karşı hoşnutsuzluğun arttığını dile getirmiştir.

Başbakan Ecevit, sıkıyönetimin demokratik özgürlükleri kısıtlamayacağı yolunda konuştu. Bununla Ecevit sıkıyönetim yetkililerini demokratik özgürlüklere saldırıya geçmemeleri yolunda mı uyarıyor? Yoksa gerici-faşist güçlerin, militarist kliğin dayattığı sıkıyönetime halkın boyun eğmesini mi istiyor? Eğer Ecevit sıkıyönetim yetkililerini uyarmak amacını güdüyorsa, bunun hiç bir zorlama gücü olmayan iyi bir temenniden başka bir anlamı olamaz. Ellerinde hiç bir gücü yokken militarist kliği sıkıyönetim dayatmasından vazgeçiremeyen hükümet, bugün sıkıyönetimin uygulandığı bir ortamda sözünü nasıl geçirecektir? Eğer Ecevit'in amacı sıkıyönetimi halkımıza hoş göstermekse, bu da başarısızlığa uğrayacaktır. Çünkü 55 yıllık Cumhuriyet tarihimizin yarısından fazlasını sıkıyönetimler içinde geçiren halkımız, sıkıyönetimin ne demek olduğunu iyi biliyor. Sıkıyönetimin her zaman işçi haklarını, demokratik özgürlükleri hedef aldığını

iyi bilen halkımız bugün uygulanan sıkıyönetimin demokratik hak ve özgürlükleri hedef almayacağına neden inansın? Daha sıkıyönetim ilan edilmeden demokratik hak ve özgürlükleri yasa değişikliğiyle kaldırmaya kalkışan hükümet, sıkıyönetim rejiminde bu hak ve özgürlükleri kat kat çiğneyecektir. Ecevit'in sözleri inandırıcı olmuyor. Kuşkuları gidermiyor. Bundan ötürü halkımız bugün uygulanan bu sıkıyönetime kesinlikle karşıdır.

Hükümet aldığı sıkıyönetim kararıyla ağır bir sorumluluk altına girmiştir. Ve sıkıyönetimlerin çiğnediği her özgürlüğün, döktüğü her kanın hesabı bu hükümetten sorulacaktır.»

(TKP'nin Sesi Radyosu, 27 Aralık 1978)

★

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ VE EMEKÇİ HALKININ ÖRGÜTLÜ GÜCÜNÜN SESİ

★

savaş yolu BÜTÜN ÖLKELERİN
İŞÇİLERİ,
BİRLEŞİN !
HAFTALIK GAZETE

★

HER PAZARTESİ BAYİLERDE

★

Abone Koşulları : Yıllık 400 TL, 6 Aylık 200 TL, 3 Aylık 100 TL.

Yurtdışı Abone : F. Almanya 80 DM, Belçika 1360 BF, İngiltere 20 £, Fransa 180 FF, Hollanda 100 Gulden, ABD 50 \$, Kanada 60 K. Doları, Avustralya 50 \$, İsveç 180 Kron, İsviçre 90 İF.

★

ADRES :

Taşsavaklar Sokak No: 5/2
CAĞALOĞLU — İSTANBUL

TKP - KKP Ortak Bildirisi

Türkiye Komünist Partisi - Küba Komünist Partisi İlişkileri Gelişiyor

TKP Merkez Komitesi'nden Genel Sekreter İ. Bilen yoldaş başkanlığında bir delegasyon 20 Kasım-30 Kasım arasında Küba Komünist Partisi ile görüşmelerde bulunmak üzere Küba'ya gitmiştir. Bu gezi ile ilgili yayınlanan basın bildirisinin metni şöyledir:

Küba Komünist Partisi'nin çağrılısı olarak Genel Sekreter İ. Bilen yoldaşın başkanlık ettiği ve bir Politbüro üyesi ve bir Merkez Komitesi üyesi yoldaşın katıldığı, Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin bir delegasyonu 20 Kasım ile 30 Kasım 1978 günleri arasında Küba'da kaldı.

Küba Komünist Partisi Merkez Komitesi Birinci Sekreteri Fidel Castro Ruz yoldaş, İ. Bilen yoldaş başkanlığındaki TKP MK delegasyonu ile kardeşçe bir karşılaşma yaptı.

Politbüro üyesi Guillermo Garcia Frias yoldaşın başkanlık ettiği ve MK Sekreterlik üyesi ve Uluslararası İlişkiler Genel Bölümü Başkanı Raul Valdes Vivo yoldaşın katıldığı Küba Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin bir delegasyonu, kardeş Türkiye Komünist Partisi delegasyonu ile görüşmelerde bulundu.

Uluslararası İlişkiler Genel Bölümü Başkan Yardımcısı Rafael Polanco Brahojos yoldaş, bölümün seksiyon başkanı ve seksiyon üyesi Javier Ardizones ve Denya Guzman yoldaşlar da görüşmelerde hazır bulundular.

TKP Merkez Komitesi delegasyonu Küba'da kalış süresince KKP MK Politbüro üyesi Blas Roca Calderie ile buluştu. KKP Merkez Komitesi'nin Örgütlenme Bölümü Başkanı Jorge Valdés yoldaşla bir karşılaşma yaptı. Küba Sendikalar Birliği'nin (CTC) merkezinde CTC 2. Sekreteri Agapito Figueroa yoldaşla karşılaştı. Devrimi Savunma Komiteleri (CDR) Ulusal Yönetiminde CDR Koordinasyon Bürosu Başkan Yardımcısı Maria Teresa Malmierca yoldaş kendilerine bu örgütün görevlerini açıkladı. Delegasyon Küçük Köylüler Ulusal Birliği'nin (ANAP) merkezine de uğradı. Burada ANAP Başkan yardımcısı Juan José Leon yoldaşla bir görüşme yapıldı. Matanzas ilinde MK üyesi ve İl Komitesi 1. Sekreteri Julian Rizo yoldaş kendilerine bu ildeki çalışmalar üstüne bilgi verdi. Tarihsel, ekonomik ve toplumsal önem taşıyan yerleri gezdiler.

Görüşmeler sırasında her iki partinin temsilcileri partilerinin durumu ve bugünkü görevleri üstüne bilgiler verdiler. Uluslararası durumun güncel sorunları, uluslararası komünist ve işçi hareketinin durumu ve kendilerini ilgilendiren sorunlar üstünde görüş değiş tokuşunda bulundular.

KKP MK temsilcileri, 55 yıldan fazla bir süre boyunca illegite koşullarında, ülkesinde işçi sınıfının ve bütün emekçilerin, bütün demokratik ve ilerici güçlerin birliği ve temel çıkarları için yorulmak bilmeksizin savaştan TKP'nin bu örnek, bu yılmaz savaşına, onun Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerine olan bağlılığına yüksek bir değer biçmiştir. Küba Komünist Partisi, bu savaşında kardeş Türkiye Komünist Partisi ile dayanışma içinde bulunuyor ve ona konan yasağın kalkması için demokratik ve ilerici güçlerin öne sürdüğü istemi destekliyor.

TKP MK delegasyonu, Türkiye komünistlerinin Amerika anakarasındaki ilk sosyalist devrimi ile, Küba halkının her tür saldırıya karşı 20 yıldan fazla süren yiğit savaşımı ile dayanışmasını dile getirmiştir. Küba Komünist Partisinin ve hükümetinin, en yüksek biçimini Angola'da ve Etyopya'da gösteren kararlı enternasyonalist politikasına yüksek bir değer biçmiştir. Bunun yanı sıra Küba'nın Bağlantısız Ülkeler Hareketi içinde oynadığı rolü kutlamış ve VI. Tepe Toplantısı'nın başarıyla geçmesini dilemiştir.

Her iki parti, ülkelerinin, halklarının, kesinlikle dünyada barışın ve güvenliğin yararına olan yumuşama sürecinin gelişmesinden ve pekişmesinden yana olduklarını belirtmişler, ABD emperyalizminin, NATO egemen çevrelerinin bugünkü Çin yönetimi ile işbirliği içinde gerginlik yaratma, yumuşama sürecini ve barışı baltalama çabalarını yermişlerdir.

KKP ve TKP, Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin ardıcıl barış politikasının uluslararası işçi hareketinin artan etkinliğinin ve ulusal kurtuluş savaşlarının dünya barışının ve yumuşamanın gelişmesine katkıda bulunduğu üstüne inançlarını belirtmişlerdir.

Her iki kardeş parti emperyalizme, yenisömürgeciliğe ve ırk ayırımına karşı, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve toplumsal ilerleme için savaştan halklarla, hareketlerle dayanışmalarını, onlara desteklerini duyururlar. Afrika'nın genç, bağımsız devletlerini selamlarlar. Bugünkü Çin yönetiminin Viyetnam halkının barış içinde ulusal yeniden kuruluşunu baltalamak yolundaki barbarca bir amaçla yürüttüğü saldırılar karşısında Viyetnam ile dayanışmalarını bildirirler.

Her iki parti, Yakın Doğu'daki durumdan duydukları kaygıyı vurgulamışlar, Filistin halkının yasal haklarını, bağımsız ulusal devletini kurmasını tanımadan ve İsrail'in 1967'de el koy-

duğu topraklardan geri çekilmesini sağlamadan bu bölgede adaletli ve kalıcı bir barışın olanaksız olduğuna inançlarını dile getirmişlerdir.

Her iki parti, Filistin halkının ve bölgedeki Arap halklarının haklarını gözetmeyen bir anlaşmanın, yalnızca gerçek bir barışa yol açmamakla kalmayıp, bunun yanısıra emperyalizmin ve gericiliğin elinde Arap dünyasının devrimci ve ilerici güçlerine karşı savaşta bir silah olarak kullanılacağı görüşündedirler.

Her iki parti Kıbrıs sorununun barışçı çözümünden yanadır ve ada topraklarından bütün yabancı birliklerin geri çekilmesini, bu ülkenin egemenliğinin ve toprak bütünlüğünün korunmasını isterler.

Görüşmeler sırasında uluslararası komünist ve işçi hareketinin gelişmesi, birliklerinin pekişmesi yolunda çabaların güçlendirilmesi konusunda her iki parti görüş birliği içinde olduklarını saptamışlardır.

Her iki parti arasında sistematik ve gelişen bir işbirliğinin temelleri atılan görüşmeler kardeşçe bir hava içinde geçmiştir.

TKP ve KKP arasında Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi temelinde kardeşçe ilişkilerin sürekli gelişmesi, her iki halkın yararına, uluslararası komünist hareketin, barışın, demokrasi ve sosyalizmin yararıdır.

Havana

4 Aralık 1978

XI. Festival yılı

★
Boris LEİBZON

★
Anarşizm, Troçkizm, Maoizm

★
Fiyatı : 17,50 Lira

Türkiye Dağıtımı : TEMEL DAĞITIM

Küba Devrimi'nin Utkusunun 20. Yıldönümü

Her Devrimcinin Yüreğinde Bir Parça Küba Vardır...

«ABD'nin burnunun dibindeki bu küçük adada 10 milyon insan yeryüzünün en saldırgan ve güçlü imparatorluğunun yanbaşıında sosyalizmi kurmak için savaşıyor.»

Küba halkı tüm dünyadaki ilerici güçlerle birlikte 1 Ocak'da Küba Devrimi'nin yirminci yılını kutluyor. Bu küçük ülke halkının, yirmi yıl kadar kısa bir süre içinde gerçekleştirdiklerinin karşısında insanlık onuruna sahip herkes saygıyla eğiliyor. Küba halkının emperyalizmi dize getirme ve sosyalizmi kurmadaki kesintisiz başarıları, tüm dünya halklarına barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık, toplumsal ilerleme ve sosyalizm savaşımında güç katıyor.

KÜBA'DA DEVRİM SAVAŞIMININ TARİHİ

Küba, Orta Amerika'da küçük bir ada. Önceleri bir İspanya sömürgesiydi. Küba halkının özgürlük tutkusu daha 19. yüzyılda, sömürgeciliğin boyunduruğundan kurtulma uğrunda ki yiğit savaşımında ateşlenir. İspanyol sömürgecileri ülkeden kovulur, ama yerine Amerikan emperyalizmi gelip oturur. Yirminci yüzyılın ilk yarısı boyunca Küba, ABD emperyalizminin bir soygun ve sömürü alanı olur. Büyük Amerikan tekelleri ülkenin tüm ekonomisini denetimleri altına alırlar. İşbirlikçi diktatörlükler, işçi ve emekçilerin, ilerici güçlerin yoğun bir baskı altında tutulmasına yardımcı olurlar. Bir yandan büyük şirketler, bir yandan büyük toprak sahipleri (latifundistler) ülke halkının korkunç bir sömürüye uğratılmasını yürütürler. Küba hem böyle si bir sömürü, hem de dünya sosyetesinin, Amerikan parababalarının bir eğlence ve hovardalık "cennet"i durumuna getirilir.

Ama özgürlük ve bağımsızlık, insanca bir yaşam tutkusu Küba halkında baskındır. Demokrat bir düşün ve eylem adamı olan Jose Marti'nin açtığı yoldan, Küba'lı yurtseverler, diktatörlüğün tüm baskılarına karşın savaşımını yürütürler. 1925'lerde Balino ve Mella tarafından Küba Komünist Partisi kurulur. Parti emperyalizme, latifundistlere ve kapitalizme karşı savaşımı örgütlemeye başlar. 1933'deki genel grev Küba işçi sınıfı tarihine altın harflerle yazılıdır.

1950'lerde ülkede baskı ve sömürü, kapitalist yozlaşma ve ko kuşmuşluk daha da yoğunlaşır. Ülkede devrimci durumun koşulları olgunlaşır. Bu ortamda Fidel Kastro ve arkadaşlarının başlattığı kurtuluş savaşı kısa sürede başarıya erişir.

26 Temmuz 1963'de Monkada kıyasına yapılan baskınla başlayan devrimci savaş, inişli çıkışlı çeşitli aşamalardan geçer. Monkada baskınından sonraki gerileme dönemini Granma gemisiyle devrim savaşçılarının Küba'ya geri dönmesi izler. Sierra Maestra dağlarında bir avuç kalan Kastro ve arkadaşları yılmadan devrim yolunda yürürler. Sayıları arta arta, düşmana öldürücü darbeler vura vura ilerlerler. Batista'nın paralı askerleri devrimci kahramanlık ve halka sadakatle bağlılıkla dolu bu yiğit savaşçılar karşısında tutunamazlar. Sonunda köylülüğün ve orta sınıfların da desteğini alan işçi sınıfının örgütlediği genel grev sonucu belirler. Monkada'dan tam 5 yıl 5 ay ve 5 gün sonra 1 Ocak 1959 günü devrimci savaş utkuya ulaşır. Batista diktatörlüğü alaşağı edilir. Tüm ülkede iktidar işçi ve emekçilerin, yurtseverlerin eline geçer.

DEVİRİMCİ İKTİDARIN İLK ADIMLARI

Küba Devrimi ilk başta diktatörlüğe karşı ve ulusal bağımsızlıkçı bir nitelikteydi. 8 Ocak 1959 günü başkent Havana'ya giren devrimci güçlerin başındaki Kastro şöyle diyordu : «Diktatörlük yenilmiştir. Sevincimiz büyüktür. Ama daha yapılacak çok şey vardır. Bundan öte yolumuzun kolay olacağını sanmıyoruz. Belki de bundan sonra herşey daha zor olacaktır.»

Devrimci hükümet derhal Monkada Baskını sırasında açıklanan amaçları yerine getirmeye koyuldu. İlk gerçekleştirilen şeylerden biri, diktatörlük sırasında halka işkence yapanların, Batista'nın sadık uşaklarının cezalandırılması oldu. Bu, halkın başta gelen istemlerinden biriydi.

Batista'nın ve yardımcılarının, yozlaşmış subayların tüm mülklerine el konuldu. Eski ordu dağıtıldı ve görevleri "ünifor- ma giymiş halk"tan başka birşey olmayan "İsyan Ordusu"na devredildi.

Devlet organları Batista'nın işbirlikçilerinden temizlendi. Devlet yeniden örgütlenmeye başlandı.

Halkın ezilmesine yardımcı olan tüm siyasal partiler kapatıldı. Sendikaların başındaki satılmış ve yoz unsurlar temizlendi.

3 Mart 1959'da emperyalizmin emrinde diktatörlükle birlikte halka karşı büyük suçlar işlemiş olan Küba Telefon Şirketi dağıtıldı.

6 Mart'da halktan alınan vergiler % 50 indirildi.

21 Nisan'da tüm sahiller halka açıldı, buralardaki, burjuvazinin ayrıcalıklarına son verildi.

17 Mayıs'da ilk toprak reformu yasası çıkarıldı. Yerli oligarşinin ve emperyalist tekellerin elindeki topraklara el kondu.

Ayrıca işsizliğin giderilmesi, halkın eğitiminin sağlanması ve sağlık hizmetlerinin yerine getirilmesi için önemli ve belirleyici adımlar atıldı. Eski düzenin yerleştirdiği kumar, fuhuş ve uyuş-

turucu madde kullanımı düzenli ve planlı bir çalışmayla yok edildi. Halk bu kötülüklerden kurtarıldı.

Bütün bu gelişmeler doğal olarak emperyalizmin tepkisiyle karşılaştı. ABD topraklarından 90 mil ötedeki bu küçük adada halktan yana atılan bu adımlar, doğrudan emperyalizmin çıkarlarına yönelmişti. Küba'da yakılan devrim ateşi, ABD emperyalizminin tüm Latin Amerika'daki çıkarlarını tutuşturabilecek bir tehlikeydi.

ABD emperyalizmi daha ilk günden Küba devrimini ezmeğe çalıştı. Bunun için her yola başvurdu. Küba'ya verilen tüm kredileri kesti, ülkeye yoğun bir ekonomik ambargo uygulamaya başladı. Kendi denetimindeki diğer Latin Amerika ülkelerini aynı şeyi yapmaya zorladı. Küba'ya her türlü mal sevkini durdurdu. Petrol vermeyerek, ülke ekonomisini yıkmayı denedi. Küba'daki birçok yönetici profesör, teknisyen, uzman doktor ve mühendisi ABD'ye kaçırdı. Küba içindeki ajan ve işbirlikçilerini harekete geçirdi. Sayısız sabotajlar düzenletti. Halkı devrimci hükümete karşı ayaklanmaya çağırdı, karşı devrimci hareketleri örgütledi. İçerden ve dışardan devrimin kazanımlarını yıkmaya yolundaki tüm bu girişimleri başarısız kalınca, en sonunda Nisan 1961'de "Domuzlar Körfezi" çıkarmasını örgütleyerek, dışardan ülke içine soktuğu silahlı kuvvetlerle adayı işgale yeltendi. Plana göre Küba'ya çıkan bu karşı devrimci güçlerin oluşturdukları sözde bir geçici hükümet Küba açıklarında seyreden Amerikan Donanması'na yardım çağrısı yaparak işgali tamamlatacağı. Küba halkı bu saldırıyı da püskürttü. ABD emperyalizmi bir darbe daha yedi.

SOSYALİST AŞAMAYA GEÇİŞ

Tüm bu gelişmeler devrimin daha da ilerletilmesine katkıda bulundu. Bu koşullarda devrimin salt ulusal kurtuluşçu bir çerçeve ile sınırlı kalmasının kapitalist düzeni korumaya devam etmesinin olanaksız olduğu, toplumsal kurtuluş yolunda adımlar atılmasının zorunlu olduğu görüldü. Kastro şöyle diyor: «Amerika Birleşik Devletleri Küba Devrimi'ni ezmeğe için her yola başvurdu. Ama ABD'nin elde edebildiği tek şey, devrimci süreci hızlandırmak oldu.»

Küba halkı, ABD emperyalizminin tüm saldırılarını püskürtmeyi başardı. Emperyalizmin her girişimi, Küba yöneticilerini etkin önlemler almaya ve halkın devrimci savaşımını yükseltmeye sevketti.

26 Ekim 1959'da Ulusal Devrimci Milis örgütü kuruldu.

5 Mart 1960'da Patria o Muerte (Ya Vatan Ya Ölüm) belgisi atıldı ve emperyalizme karşı direniş hızlandırıldı.

8 Mayıs 1960'da Sovyetler Birliği ile diplomatik ilişki kuruldu ve emperyalizme karşı bağlaşıklığın temelleri atıldı.

6 Ağustos'da tümü ABD'nin olan petrol rafinerileri, elektrik santralleri ve telefon işletmeleri, 36 şeker fabrikası millileştirildi.

28 Eylül'de Devrimi Koruma Komiteleri örgütlenmeye başlandı.

13 Ekim'de tüm bankalar ve 383 büyük işletme millileştirildi. Bir gün sonra Kırsal Reform Yasası yürürlüğe sokuldu.

Böylece devrimci savaşım, kapitalist sömürünün temellerine yönelmiş ve antiemperyalist savaşımın içinde sosyalist aşamaya yükselmişti. Böylece emperyalizmin saldırılarını etkisizleştirmek mümkün oldu. Bunda Küba halkının Fidel Kastro önderliğindeki yiğit savaşımının olduğu kadar, Sovyetler Birliği'nin ve diğer sosyalist ülkelerin Küba'ya sağladığı desteğin de büyük payı vardır. Gerek emperyalizmin ekonomik ambargosuna karşı ülke ekonomisini ayakta tutacak her türlü maddi yardımı ona sağlayarak, gerekse uluslararası düzeydeki gücüyle ABD emperyalizminin Küba'ya karşı daha sert saldırılara girmekten alkoyarak, dünya sosyalist sistemi, Küba devriminin utkusuna büyük katkılarda bulundu.

Böylece Küba hızlı bir kalkınma ve gelişme dönemine girdi. «Bir emekçi herşeyin en iyisine layıktır» belgisiyle yeni bir düzen kurulmaya başlandı.

1965'de Komünist Partisi'nin Merkez Komitesi ve Politik Bürosu, daha sonraki yıllarda yığın örgütleri oluşturuldu. 1971'den sonra ekonomik kalkınma hızı arttı, ilk yılların çeşitli olumsuzluklarının getirdiği engeller aşıldı. 1975'de toplanan Küba Komünist Partisi Birinci Kongresi'nde alınan kararlar doğrultusunda ülkede şimdi çok hızlı bir sosyalist kuruluş sürdürülüyor.

DEVİRİMİN KAZANIMLARI

Devrimin ekonomik kazanımlarını kısaca şu verilerden görebiliriz : Nikel üretimi devrim öncesine oranla iki katına çıkmıştır. Petrol işleme yılda 3,6 milyon tondan 5,9 milyon tona çıkmıştır. Elektrik enerjisi üretimi 2,5 milyar kilovatsaatten, 6,5 milyar kilovatsaate çıkmıştır. Çelik üretimi on kat, tekstil üretimi 2,5 kat artmıştır. Buğday unu üretimi 190 bin tondan 510 bin tona çıkmıştır. Balık ve yumurta üretimi altı kat artmıştır. Traktör sayısı 9 binden 54 bine çıkmıştır. Toplam 17 bin kilometre yol yapılmıştır.

Küba bugün dünyanın en büyük şeker kamışı üreticisidir. Şeker üretimi devrimden sonra emperyalizmin girişimlerinden büyük zarar görmesine karşın sürekli artmakta ve modernleşmektedir.

Küba halkı bugün devrimden önce hiç olmayan ağır sanayi kurma çabasındadır. Diğer sosyalist ülkelerle yoğun bir işbirliği içinde bu yolda dev adımlar atılmaktadır.

Devrim emekçi halkın yaşama ve çalışma koşullarında derinlemesine değişiklikler yaratmıştır. İktidarı yüzyıllardır sömürgecilerin kölesi omuş olan halkın eline veren devrim, onlara eskiden rüyalarında bile görmedikleri haklar sağladı; ulusun zenginliklerini halka verdi, halkın yaratıcı güç ve yeteneklerini harekete geçirdi, sosyal eşitliği ve emeğin yüceliği ilkesini gerçekleştirdi.

1958'de Küba'da 1 milyon okuma yazma bilmez, 600 bin okulsuz çocuk ve 10 bin işsiz öğretmen vardı. Bugün Küba'da okuma yazma bilmeyen kalmamıştır. Toplam 3 milyon kişi eğitim görmektedir. (Nüfusun yaklaşık üçte biri). Üniversiteye gidenlerin sayısı 5,5 kat artmıştır ve bunun % 50'si emekçilerdir. Tüm eğitim parasızdır.

Devrimden önce 20 milyon peseta olan sağlık harcamaları 400 milyon pesetaya çıkmıştır. İlaç üretimi devletleştirilmiştir. Sıtma, difteri gibi eskiden halkı kırıp geçiren bulaşıcı hastalıkların kökü kurutulmuştur. Çocuklarda ölüm oranı yarıya inmiştir. Ortalama yaşam süresi 55'den 70'e çıkmıştır. Her türlü sağlık hizmeti parasızdır.

Devrimden önce Küba'nın çalışabilir nüfusunun yaklaşık üçte biri işsizdi. Bugün Küba'da işsiz insan yoktur. Hatta sürekli işgücü açığı görülmektedir. Devrim sürecinde 1 milyon 400 bin yeni iş yaratılmıştır. Kadınlar da çalışma yaşamına girmişlerdir.

Herkesi bir konut sahibi yapma yolunda hızlı adımlar atılmaktadır.

Tüm bu olanakların dışında, devrim Küba halkına, yeteneklerini ve kişiliğini özgürce geliştirmede sayısız kültür, eğitim ve spor olanakları sağlamıştır.

HALK ÖRGÜTLERİ

Küba'da yığın örgütleri de devrimin kazanımlarının korunup geliştirilmesinde önemli görevler üstlenmektedir. Küba Sendikalar Merkezi iki milyon üyeye sahiptir. Kökeni eskilere dayanır. Tarihinde 1933'deki ve Batista Diktatörlüğü'nün yıkılmasını belirleyen 1959'daki genel grevlerin örgütlenmesi gibi şanlı sayfalar vardır.

Devrimi Savunma Komiteleri, halkın silahlı örgütlenmesidir. 5 milyon üyeye sahiptir, 1961 Domuzlar Körfezi çıkarmasının boğulmasında savaşkanlıklarını kanıtlamışlardır.

Küçük Çiftçiler Ulusal Birliği kırsal alandaki örgütlenmedir. 200 binden fazla çiftçiyi birleştirmektedir.

Genç Komünistler Birliği 300 bin üyeye sahiptir. Parti üyelerinin yarıya yakını buradan gelir. Ayrıca öğrenci gençliğin yığın örgütleri de vardır.

Piyonerler Birliği 2 milyon üyeye sahiptir. Küba çocuklarının örgütüdür.

Küba Komünist Partisi 200 bin üyeye sahiptir. Bunların % 52'si sanayi ve tarımda çalışmaktadır. Partinin 20 bin temel örgütü vardır. Temel örgütler işyeri, üst örgütler semt esasına göre kurulmuştur. Granma gazetesi partinin resmi organıdır. Ayrıca bir de aylık El Militante Komünista dergisi vardır.

KÜBA DEVRİMİNİN ÖĞRETTİKLERİ

Küba devrimi, devrimci ülkelerle, Marksizm Leninizm'le silahlanmış bir halkın, ne kadar küçük olursa olsun, ne kadar güç koşullarda düşmanla çarpışmak zorunda kalırsa kalsın, sömürü ve baskıya üstün gelme -sosyalizmi kurma başarısını gösterebileceğini tüm insanlığa kanıtlamıştır. Küba halkı inanılmazı gerçek yapmıştır.

Küçük bir adada, hemen hemen hiçbir doğal zenginliğe sahip olmayan bir halkın bu başarısı, yalnızca ve yalnızca sosyalizm yolu seçildiği için gerçekleşmiştir.

Küba örneği, dünyadaki güçler dengesinin sosyalizmden yana değiştiği koşullarda, küçük ve en geri koşullardaki bir halkın bile ulusal kurtuluşunu kazanabileceğini ve sosyalist kuruluşu gerçekleştirebileceğini göstermiştir.

Küba Devrimi ayrıca, devrimcilerin ve partilerinin geniş halk yığınlarıyla sıkı bağlar kurdukları, Marks ve Lenin'in öğretilerine sadık kaldıkları, uluslararası dayanışmanın ilkelerine bağlı oldukları ve devrimi korumayı bildikleri sürece her koşul altında sosyalizmin utkusunun olanaklı olduğunu göstermiştir.

Küba halkının, gerek devrimi kanı ve canı pahasına utkuya ulaştırmada, gerekse sosyalist kuruluşu binbir zorluk içinde ardıcıl sürdürmede elde ettiği paha biçilmez başarılar, tüm dünyada savaşız ve sömürsüz bir toplum düzeni için savaşım ve renlere örnek oluyor.

Küba bugün dünya sosyalist sisteminin ayrılmaz bir parçasıdır. Diğer sosyalist ülkelerle birlikte dünya sosyalizminin gelişip güçlenmesine ve dünya barışının korunmasına katkıda bulunuyor.

Latin Amerika'da emperyalist zinciri ilk parçalayan ülke olarak Küba, bugün tüm Latin Amerika halklarının ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşımına ışık tutmaktadır. Haziran 1975'de Havana'da toplanan Latin Amerika ve Karayipler Komünist ve İşçi Partileri Konferansı bunun en açık bir kanıtıdır.

Küba bugün emperyalizme karşı savaşım veren halklara proleter enternasyonalizmi ilkeleri çerçevesinde sağladığı destekle dünya devrimci sürecinin ilerlemesine büyük katkılarda bulunmaktadır. Angola ve Etyopya halklarının devrimci savaşımaları buna örnektir.

Küba Devrimi ve bugünkü Küba, tüm bu nitelikleriyle, son olarak Küba devriminin özgül gelişme koşullarını tek yanlı ve kısır bir yoruma tabi tutarak, bunu kendi maceracı savaşım an-

layışlarına mesnet yapmak isteyen kimi goşist çevrelere de iyi bir ders vermektedir. Küba Devrimi bugün vardığı yerle, goşist grupçukları bir kere daha konumlarını gözden geçirmeye zorluyor. Çünkü o yer, Monkada'da baskına gidenlerin, Sierra Maestra'da yedi tüfekle kalanların, ilk günden beri varmak istedikleri yerdir.

20. yılında Küba Devrimi Türkiye işçi sınıfına da ışık tutuyor. Küba ve Türkiye işçi sınıfları arasında gelişen dayanışma ve işbirliği, emperyalizme karşı güçlerin savaşım birliğini pekiştiriyor. Proleter enternasyonalizminin yüce ülküleri, Küba Devrimi'nin 20. yılında Küba'lı devrim savaşçıları ile Türkiye işçi sınıfının savaşkan evlatlarını kopmaz bağlarla birleştiriyor.

Barış ve Sosyalizm Sorunları

Aralık 1978
15. Sayısında

• Çelişkilerin Engebeli Yolu — Gus Hall • Ekonomik İlerlemenin Güçlü Bir Etkeni — Vasklav Hula • YORUM: Ortadoğu'da Barışa Karşı Komplö — Emile Habibi, Naim Aşab • Yakın Geçmişin Dersleri — Ezekias Papayoannu • LATİN AMERİKA'NIN PANORAMASI - Bunalım İçindeki Şili Ekonomisi — Hugo Fazio, - Nikaragua Halkıyla Dayanışma — V. B. • Felsefe, Dünya Görüşü, Bilim — Akademisyen Piyotr Fedoseyev • Tarım Sorunu ve Gelişmekte Olan Ülkelerde Köylülüğün Rolü • SSCB'DE TOPLUMSAL DÜŞÜNCE - Yabancı Okurlar İçin Neler Yayınlanıyor? • BARIŞ VE SOSYALİZM DAVASINA DAHA ÖTE HİZMET DİLEKLERİ: Kardeş Partiler Barış ve Sosyalizm Sorunları Dergisinin 20. Yıldönümü Kutluyorlar

Fiyatı: 15 Lira

Türkiye Dağıtımı: TEMEL DAĞITIM

Türkiye Komünist Partisi ve İtalyan Komünist Partisi'nin Ortak Bildirisi

13-16 Aralık günlerinde, TKP Politik Büro üyesi Ahmet Saydan yoldaşın başkanlığında, bir politik büro üyesi ve bir de MK üyesinden oluşan bir delegasyon, İKP'nin çağrılısı olarak İtalya'ya geldi. TKP delegasyonu, Cian Karlo Pajetta başkanlığında, Sekreterlik üyesi Mario Birardi, Merkez Komitesi'nden Antonyo Rubbi ve Lina Fibbi ile Dış İlişkiler Seksiyonundan Vittorio Orilya'dan oluşan İKP delegasyonu ile iki ülkedeki durum ve uluslararası durumun bazı yönleri üzerinde düşünce değişikliğinde bulundular.

Türkiyeli yoldaşlar, Göçmen İşçiler Seksiyonu sorumlusu Cuilyano Pajetta yoldaşla, Komünist Gençlik Federasyonundan Sakkoni, De Ancelis ve Kohçi yoldaşlarla, Ekonomik seksiyondan Rodriges yoldaşla, Kadın sorunları seksiyonundan Bragtisarsari yoldaşla görüştüler.

Tartışmalar sırasında iki delegasyon; uluslararası gerginliğin azaltılmasında, silahsızlanma ve silah indirimi eylemini geliştirmede özellikle iki ülkeyi özel olarak ilgilendiren Akdeniz bölgesinde barış ve güvenliğin gittikçe daha fazla güçlendirilmesinde ortak çıkarları olduğunu doğruladılar.

İKP, Türkiye halkının demokrasi ve ulusal bağımsızlık savaşıyla tam dayanışma içinde olduğunu belirtti. TKP'nin legale çıkma savaşında tam destek sağlamaya, ve bu amaca yönelik bütün girişimleri tümüyle desteklemeye hazır olduğu konusunda TKP'ne güvence verdi.

İki parti, ilişkilerini yoğunlaştırmayı ve iki ülke demokratik örgütleri arasında ilişkilerin geliştirilmesini kararlaştırdılar.

Roma, 15 Aralık 1978

Komünist ve İşçi Partileri Sofya

Uluslararası Teorik Konferansı

Sosyalizm ve Komünizm Kuruculuğu ve Dünyadaki Gelişmeler

12-19 Aralık 1978 tarihleri arasında Bulgaristan Halk Cumhuriyeti'nin başkenti Sofya'da, Bulgaristan Komünist Partisi Merkez Komitesi ile **Barış ve Sosyalizm Sorunları** dergisi tarafından ortaklaşa düzenlenen bir konferans yapıldı. "Sosyalizm ve Komünizm Kuruculuğu ve Dünyadaki Gelişmeler" konulu bu uluslararası teorik konferansa 70'i aşkın komünist ve işçi partisi, devrimci-demokratik parti ve ulusal kurtuluş hareketinin temsilcileri katıldı.

Dünya komünist hareketinin son yıllardaki en geniş kapsamlı forumu olan bu konferansa Türkiye Komünist Partisi de Merkez Komitesi Genel Sekreteri İ. Bilen'in başkanlığında bir delegasyonla katıldı.

Konferans'a şu sosyalist ülkeler komünist ve işçi partilerinin delegasyonları katıldı : Bulgaristan Komünist Partisi (Politik Büro üyesi ve Merkez Komitesi Sekreteri A. Lilov'un başkanlığında); Macaristan Sosyalist İşçi Partisi (Politik Büro üyesi ve Merkez Komitesi Sekreteri M. Ovari başkanlığında); Vietnam Komünist Partisi (Merkez Komitesi üyesi Nguyen Vinh başkanlığında); Almanya Sosyalist Birlik Partisi (Politik Büro üyesi ve Merkez Komitesi Sekreteri H. Axen başkanlığında); Küba Komünist Partisi (Merkez Komitesi üyesi L. Soto başkanlığında); Moğolistan Devrimci Halk Partisi (Merkez Komitesi Sekreteri S. Sosorbaram başkanlığında); Polonya Birleşik İşçi Partisi (Merkez Komitesi Sekreteri R. Frelek başkanlığında); Romanya Komünist Partisi (Politik Yürütme Komitesi üyesi ve Merkez Komitesi Sekreteri D. Popescu başkanlığında); Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Politik Büro Aday üyesi ve Merkez Komitesi Sekreteri B. N. Ponomaryov başkanlığında); Çekoslovakya Komünist Partisi (Prezidyum üyesi ve Merkez Komitesi Sekreteri V. Bilak başkanlığında).

Uluslararası teorik konferansta ayrıca uluslararası işçi sınıfı ve komünist hareketinin şu seçkin önderleri de yer aldılar : Avusturya Komünist Partisi Başkanı F. Muhri; Brezilya Komünist Partisi Merkez Komitesi Sekreteri L. C. Prestes; Alman Komünist Partisi Başkanı H. Mies; Batı Berlin Sosyalist Birlik Partisi Başkanı H. Schmidt; Yunanistan Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri H. Florakis; Danimarka Komünist Partisi Başkanı J. Jensen; İsrail Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri M. Vilner; Irak Komünist Partisi Merkez Komitesi Birinci Sekreteri A. Muhammed; İran Tudeh Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri İ. İskendari; İrlanda Komünist Partisi Genel Sekreteri M. O'riordan; Kanada Komünist Partisi Genel Sekreteri W. Kashtan; Lübnan Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri N. Şavi; Norveç Komünist Partisi Başkanı M. G. Knutsen; Panama Halk Partisi Genel Sekreteri D. Souza; Paragu-

ay Komünist Partisi Birinci Sekreteri A. Maidana; Peru Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri J. del Prado; Portekiz Komünist Partisi Genel Sekreteri A. Cunhal; ABD Komünist Partisi Genel Sekreteri G. Hall ve Uruguay Komünist Partisi Merkez Komitesi Birinci Sekreteri R. Arismendi.

Ayrıca, **Barış ve Sosyalizm Sorunları** dergisi yazı kurulundan da Başredaktör K. Zorodov'un başkanlığında bir delegasyon konferansta hazır bulundu.

SBKP POLİTİK BÜRO ADAY ÜYESİ VE MERKEZ KOMİTESİ SEKRETERİ BORİS PONOMARYOV'UN KONUŞMASI

SBKP Merkez Komitesi Politik Büro Aday üyesi ve MK Sekreteri Boris Ponomaryov konferansta yaptığı konuşmada özetle şu konulara değindi* :

Herhangi büyük bir uluslararası ve toplumsal soruna ve özellikle bunların karşılıklı ilişkisine doğru bir yaklaşımda bulunmak, ancak varolan sosyalizmin dünyada tuttuğu nesnel yeri kesin ve kapsamlı bir biçimde hesaba katmakla olanaklıdır.

L.İ. Brejnev şöyle diyor: «Oktobr Devrimi'nin kazanımları ve sosyalizmin potansiyelleri bugün insanlığın ilerdeki ilerlemesinin en güvenilir güvencesidir.... Sosyalizmin şu ya da bu kendine özgü ve tarihsel olarak belirlenmiş bir biçimde emekçi insanlığın tümüne barış, özgürlük, eşitlik ve genlik getirerek, dünyada ege-men toplumsal sistem olacağı bir çağa doğru ilerliyoruz.» İşte bu nedenle, varolan sosyalizm ve onun uluslararası önemi- ideolojik savaşımın odak noktasıdır.

B. Ponomaryov daha sonra, varolan sosyalizmin belli başlı konularını ve özelliklerini tanımladı; onun dünya komünist ve işçi sınıfı hareketi için ve genel olarak insanlık için taşıdığı önemi gösterdi. Varolan sosyalizmi, dünya çapındaki gelişmenin başta gelen etmeni ve emperyalizmin ve zorla ya da kandırılarak onun peşinden gidenlerin saldırılarının ana hedefi yapan nedenleri belirtti.

Sosyalizm öncesi çağda büyük ekonomik, özellikle de askersel güç sahibi ülkeler, genel kural olarak bu gücü başka ülke ve halklara karşı kullanırlardı. İnsanlığın tarihinde ilk kez sosyalizm, böylesi amaçlarla güce başvurmayı yasaklayan bir devlet yaratmıştır.

1939-1945 yıllarının öğrettiği dersin, faşizmin elindeki gücün savaş demek olduğu konusunda hiçbir kuşku bırakmadığı varsayılabilir. Gelgelelim faşizmin yenilgisinden sonra soğuk savaşa yol açan şey, emperyalist çevrelerin kapitalizm ile sosyalizm arasındaki tarihsel çatışmayı, bu durumda, nükleer silahlar üzerindeki tekelleri sayesinde askersel bir çözüme bağlama eğilimiydi.

Ne var ki, en başta dünya sosyalizminin büyüyen gücü bu

emperyalist planları suya düşürdü. Sosyalizmin ekonomi, bilim ve teknolojideki ilerlemesi ve iki sistemin askersel-stratejik alandaki potansiyellerinin eşit bir düzeye ulaşması bir üçüncü dünya savaşı çıkarma planlarını bozguna uğratmayı ve daha sonra da gerilimlerin yumuşatılmasına geçişi sağlamayı olanaklı kılmıştır.

Sovyet devletinin gücü öteki sosyalist ülkelerin gücüyle sıkı sıkıya bağlıdır. Bu ülkelerin ortak gücü komünist, işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketleri, bütün ilerici güçler tarafından yürütülen barış savaşımıyla bağlantılıdır. Daha kapitalizm ortadan kalkmadan bir dünya savaşını toplum yaşamından dışlamanın olanaklı hale gelmiş olmasının nedeni budur.

Kendi başına güç kötü bir şey değildir. Önemli olan buna kimin hükmettiği ve hangi amaçlarla kullandığıdır. Güç, emperyalizmin elinde bir savaş tehlikesi kaynağıdır.

B. Ponomaryov daha sonra NATO ile Varşova Antlaşması'nın uluslararası sorunlar karşısındaki taban tabana zıt yaklaşımlarını açık bir dille ortaya koydu.

Anti-komünistlerce uydurulan "süper güçler" teorisine gelince, bunların politikalarının değerlendirilmesine sınıfsal bir ölçüt getirilmiyor. Bu teoriyi işçi sınıfı hareketi içinde yaymaya çalışanlara şu soruyu yöneltiyoruz: Komünistler için tek doğru ve zorunlu olan herhangi bir devletin dış politikasının sınıfsal değerlendirmesi nerde kalıyor? Bu Marksizmin alfabetesidir.

Barışın başta gelen savunucuları sosyalist ülkeler ve komünist hareket, emperyalizmin tırmandırılmış maddi savaş hazırlıklarını sürdürdüğünü bir an için bile unutamazlar. Silahlanma yarışı muazzam bir düzeye erişmiştir. Şu anda dünya, silaha günde bir milyar dolardan fazla para harcıyor. Koca koca silah yığınları depolanıyor ve bunlar sürekli yetkinleştirilip yenileniyor. NATO Konseyi'nin Washington'daki oturumundan sonra, "Çin kartı"ni kullanma konusunda büyük bir heves görülüyor. Çeşitli çekimselrliklere karşın, ABD yönetimi Atlantik Bloku'ndaki bağlaşıklarını Çin'e savaş aygıtları ve teknolojisi satmaya ikna etti. Batılı ülkeler böylelikle son derece tehlikeli bir dünya savaşı ocağı yaratılmasına kendi elleriyle yardımcı oluyorlar.

Kabul edileceği gibi, böyle bir durumda sosyalist ülkeler pasif kalamazlar. Onlar da kendi savunma kapasitelerini artıracak uygun önlemleri almaya zorlanıyorlar ve aynı zamanda da silahlanma yarışına son vermek için her çabayı gösteriyorlar.

Barışseverlik, sosyalizmin toplumsal sisteminin ve politik doğrultusunun özünden gelen bir organik özelliğidir. Bunun, dünyanın sosyalist olmayan kesimindeki milyonlarca insan tarafından bilinmesi ve açıkça kabul olunması zorunludur. Bu yüzden, dünyanın sosyalist olmayan bölümündeki komünist partilerin ve öteki demokratik güçlerin bu soruna ilişkin konumları gerek bir dünya savaşını önlemek için, gerekse bunların sosyalist amaçlı savaşimleri için yalnızca teorik değil, aynı zamanda salt pratik açıdan da eşsiz bir öneme sahiptir.

Günün en yakıcı ödevi bir dünya savaşı çıkmasını önlemektir. Bu amaca giden başlıca yol silahlanma yarışını dizginlemek ve sona erdirmekten geçer. Savaş tehlikesine karşı savaşımında ana güç varolan sosyalizmdir.

Son yıllarda kapitalizmin ideologlarının ve savunucularının sosyalist demokrasiyi hedef alan saldırılarındaki artan yoğunlaşma, uluslararası ideolojik savaşımında demokrasi ile sosyalizm arasındaki ilişki sorununu ön plana çıkarmıştır.

Emperyalizmin ideologları burjuva demokrasisini evrensel demokrasinin bir modeli gibi göstermeye çalışıyorlar. Oysa gerçekte, sınıfsız demokrasi hiç bir zaman varolmamıştır, olamaz da. Çağdaş dünyada iki demokrasi vardır, burjuva demokrasisi ve sosyalist demokrasi.

Ne yazık ki, emperyalistlerin insan hakları konusunda sosyalist demokrasiye karşı açtıkları iki yüzlü kampanyalar Batı'daki kimi dostlarımızı yanıltmıştır. Bazı kimseler bu bölücü faaliyetlerin yalnızca bize karşı değil, kendilerine karşı da olduğunu kavrayamadılar. Halbuki anti-sosyalist ve anti-Sovyet kampanyaları başlatan ve düzenleyen emperyalistlerin birleşik ve ödünsüz bir tepkiyle karşılanmaları onların da çıkarınadır.

Eğer Sovyet yurttaşı özgürlüğün ne demek olduğunu bilmeseydi ve kendini gerçekten özgür hissetmeseydi, sosyalist anayurdu için savaşta öylesine büyük bir özveri ve yiğinsal kahramanlık gösterebilir miydi? Savaşta yıkıma uğrayan ekonomiyi canlandırma çalışmasında öylesine coşku ve büyük bir kendini adanmışlık gösterebilir miydi? Sovyet toplumunun derinliğine demokratik oluşuna, bizim fırtınalı, çalkantılı ve yaratıcı yaşantımızın kendisinden daha inandırıcı bir kanıt bulunabilir mi? Sosyalist ülkelerde gerçek demokrasi halkın egemenliğidir. Halkın gereksindiği ve emekçilerin, milyonlarca insanın çıkarlarını karşılayan şey budur.

Sosyalist demokrasinin temel özelliklerini ve yığın örgütleri, çalışma kolektifleri, devlet kuruluşları ve basın buradaki yerini anlatarak, Komünist Partisi'nin sosyalizmin politik sisteminde oynadığı rolü vurgulayan Boris Ponomaryov şöyle devam etti:

Sovyet Anayasası çerçevesinde faaliyet gösteren bütün Parti örgütleri, Parti Programı'nda yazılı şu ilkeyi yol gösterici alırlar: «Herşey insan için, herşey insanın yararı için.»

Leonid Brejnev'in **Küçük Toprak, Yeniden Doğuş ve Eldeğmemiş Topraklar** adlı kitapları Parti'nin çalışmalarının güçlü, derin ve kapsamlı bir görünümünü sunmaktadır. Bunlar, Parti'nin savaş ve barış zamanlarındaki kahramanca uğraşlarının destansı bir öyküsüdür.

Toplumumuzda ahlaksal yükselme ve bilim, kültür ve sanatın serpilip gelişmesi Sovyet sisteminin derinliğine demokratik oluşunun mantıksal bir sonucudur.

Yeni Sovyet Anayasası yalnızca Sovyetler Birliği'nin komünizme doğru bundan böyle daha da ilerlemesinin açılımlarını be-

lirlemekle kalmıyor. Yeni Anayasa aynı zamanda büyük bir uluslararası etmendir. O, uluslar arasında barış ve dostluk ülkelerini, enternasyonalizm ülkelerini simgeliyor. O, tarihte tüm halkın devletine ait olan ilk anayasadır. Sosyalist demokrasiyi daha da geliştirmenin anayasasıdır.

Demokrasi ve hak ve özgürlükler alanında herşeyi başarmış olduğumuzu söyleyebilmekten henüz uzağız. SBKP ve sosyalist ülkelerdeki öteki kardeş partiler demokrasinin sürekli yetkinleşmesini sosyalist devletin gelişmesinde başta gelen bir eğilim olarak görüyorlar.

Varolan sosyalizmin ulusal kurtuluş hareketi üzerindeki etkisi onun uluslararası önemi konusunda büyük bir bölümdür. Sosyalizm olmasaydı, sömürgeler sistemi yıkılmaz ve düzinelerle yeni bağımsız devlet ortaya çıkamazdı.

Örneğin, emperyalistler Çin devrimini bastırmaya çalışırken bir çok kez silahlı istilaya yeltenmişlerdi. 1930-1940'larda Japon saldırganları Çin'in büyük bir bölümünü işgal etmişlerdi. O zaman Sovyetler Birliği Çin halkına belirleyici bir destek sağlamıştı. Sovyetler Birliği Kwantung Ordusu'nu bozguna uğratmış ve Çin'in devrimci güçlerini yeni dış istilalardan korumuştur. Çin Halk Cumhuriyeti'nin kurulmasından hemen sonra Sovyetler Birliği onunla bir dostluk ve yardımlaşma andlaşması imzalamış, bu yolla genç devletin dış güvenliğini sıkıca korumuştur. O günden bu yana Çin'e hiçbir yabancı istilası olmamıştır.

Genç özgür devlet önderlerinin ve devrim savaşçılarının Küba, Vietnam ve Laos'a sağlanan yardıma yüksek değer biçmelerini hoşnutlukla karşılıyoruz. Şili, Uruguay, Nikaragua, Paraguay, Brezilya, Guatemala ve öteki ülkelerin dünya emperyalizminden destek alan terörist diktatörlüklere karşı savaşlarıyla şaşmaz dayanışmamızı, ırkçı rejimlerle ve ırk ayrımıyla savaşan Namibya ve Zimbabve halklarıyla dayanışmamızı bir kez daha belirtmek isteriz. Sosyalist ülkeler, yeni kazandıkları özgürlüğü savunan Asya ve Afrika halklarını desteklemişlerdir ve desteklemeye devam edeceklerdir.

Bugün, Çin yönetiminin kahraman Vietnam'a karşı izlediği düşmanca politika karşısında, SSCB ve sosyalist topluluğa bağlı öteki ülkeler Vietnam'a heryönlü destek ve yardımlarını sürdüreceklerini kesinkes bildirdiler. Geçenlerde imzalanan Dostluk ve İşbirliği Antlaşması, Sovyetler Birliği'nin Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti'yle dayanışmasının övgüye değer bir göstergesi olmuştur.

Emperyalizme karşı ulusal bağımsızlığı korumak, ekonomik bakımdan kendine yeterliliği sağlamak, yıllardır süregelen gerikalmışlıktan kurtulmak ve halkların ulusal özgürlükten gerçekten yararlanmalarını sağlamak; zamanımızın ulusal kurtuluş hareketinin ana içeriği bunlardan oluşur. Gerikalmışlıktan kurtulmanın anahtarı köklü toplumsal dönüşümdür. Eski sömürge halklarının bir çeşit öncüsü olan sosyalist yönelimli ülkelerin gelişimi bu gerçeği kanıtıyor.

Doğal olarak, emperyalizm yeni özgür ülkeler dünyasında bu devletleri kendisi için büyük bir tehlike olarak görüyor ve bunlara karşı baskı, karalama, bölücülük ve hatta silahlı istila politikasına sarılıyor. Bu durumda bize bu ülkelere dayanışma ve destek sağlama görevi düşüyor. Bu çizgimiz geçenlerde imzalanan Sovyet-Etiyopya ve Sovyet-Afgan dostluk ve işbirliği antlaşmalarında açıkça somuta yansıyor.

Varolan sosyalizmin dünya üzerindeki etkisinin öteki yanlarına gelince, bu etkinin ana kaynağı sosyalist topluluğun sürekli büyüyen ekonomik, bilimsel ve teknolojik potansiyelidir. Bugün Ekonomik Yardımlaşma Konseyi (EYK) ülkeleri dünya sanayi üretiminin yarından çoğunu üretiyor. Bunların sanayi potansiyeli, ABD'ninkini ya da toplu halde Batı Avrupa ülkelerinkini geçiyor. EYK üyesi ülkelerin sosyalist ekonomik bütünleşmesi tam eşitlik, özgür irade, karşılıklı yarar getiren işbirliği, yardımlaşma, ulusal çıkarların sıkıca gözetimi ve bütün kardeş ülkelerin ekonomik gelişme düzeylerinin eşitlenmesine dayanan yeni uluslararası ekonomik ilişkilerin gelişmesine bir örnektir.

Sosyalizmin konumlarının pekişmesi uluslararası ilişkilerin demokratikleşmesini ilerletir, sosyalist düşüncelerin yaygınlaştırılmasını kolaylaştırır ve sol güçlerin konumlarını besler. Sosyalizm, uluslara dirimsel toplumsal ve ekonomik hak ve özgürlükler sağlamakla, yeni toplum sisteminin üstünlüğünü sergiler ve kapitalist ülkeler emekçilerinin aynı hak ve özgürlükler uğrunda verdikleri savaşıma bir ivme ve örnek olarak katkıda bulunur. Varolan sosyalizmin varlığı, emperyalizmin açıktan açığa karşı-devrim ihracına başvurma olanaklarını sınırlandırır.

Her zaman dünyanın toplumsal ilerlemesinde büyük bir etmen olmuş ve olacak olan enternasyonalist dayanışmanın önemi özellikle büyüktür. Bunun temel ögesi, dünyanın sosyalist olmayan kesimindeki devrimci güçler ile varolan sosyalizmin işbirliğidir. Tüm tarihsel deneyim her iki tarafın da böylesi bir işbirliğinden eşit ölçüde çıkarı bulunduğunu göstermiştir.

Şimdiki aşamada dünya devrimci güçlerinin varolan sosyalizmle dayanışması, en başta, bütün ulusların yakın çıkarlarına uygun düşen sosyalist barışçı dış politika hakkındaki, toplumu sosyalist temeller üzerinde dönüşüme uğratma pratiği hakkındaki ve sosyalizm ülkülerinin pratikteki uygulanışı hakkındaki gerçeğin propaganda edilmesinde kendini gösteriyor. Bu dayanışma anti-sosyalist karalama kampanyalarına karşı koymayı öngörür. Bu konuda, anti-sosyalist eylemleri onaylamak bir yana, tarafsızlık bile her ülkede işçi hareketine zarardan başka birşey getirmez. Varolan sosyalizme karşı tek yanlı ve ayırım gözetmeyen eleştirici bir tutum aslında, Lenin'in sözleriyle, işçilerin sosyalizmden soğumasına hizmet demektir.

Ayrıca utkan sosyalizmin deneyimine enternasyonalist yaklaşımın "modeller"i, "proto-tipler"i vb. taklit ya da kopye etmekle

bir ilişkisi yoktur. Bu yaklaşım Marksizm-Leninizm'in yaratıcı ruhuna yabancıdır. Sovyetler Birliği Komünist Partisi buna birçok kez karşı çıkmıştır. Daha 1956'da SBKP 20. Kongresi'nin bir kararında şöyle deniyordu: «Ülkelerin sosyalizme geçiş biçimlerinin gelecekte giderek daha çeşitli olacağı tamamiyle mantıksaldır.» Kongre Lenin'in bütün ulusların sosyalizme varacakları, ancak buna giden yolların tümüyle aynı olmayacağı, her birinin kendi yolundan gideceği biçimindeki ünlü sözlerini aktarmıştı.

Partimiz her ülkede sosyalizme geçişin kendine özgü özelliklerine ilişkin savı savunmaya devam ediyor.L.İ. Brejnev diyor ki: «Sosyalist yola bazı bakımlardan kendine özgü, ayrı yoldan giren ülkelerden her biri sosyalist devlet, sosyalist sanayinin gelişmesi, köylülüğün kooperatifleşmesi ve halk yığınlarının ideolojik eğitimi sorunlarını çözümlenmiştir. Farklı gelişme düzeylerine ve ulusal geleneklere sahip öteki halkların ve ülkelerin sosyalizme doğru yolaşmalarının sosyalist kuruluşun somut biçimlerine daha da büyük bir çeşitlilik getireceğinden kuşku duyulamaz.»

Ne var ki, kendi yolunu araştırmak, şu anda varolan sosyalizme karşı olmayı hiç bir şekilde gerektirmez, hele hele ona kara çalma çabalarını asla haklı gösteremez.

Sosyalizm yolunda ilerleyen her kardeş partinin ve her halkın, sosyalizmin değeri ölçülemeyecek bir deney toplamış olduğu alanlarda, aynı görevlerle karşılaşması kaçınılmazdır. Bu gibi görevler arasında şunları sayabiliriz:

— Marksist-Leninist partinin yönetici parti olarak yapılandırılması ve bu şekilde faaliyet göstermesi, sosyalist devlet ve sosyalist demokrasinin geliştirilmesi;

— İktidarın ele geçirilmesinden sonraki koşullarda işçi sınıfının önderlik rolünü gerçekleştirmek, bütün olası bağlaşıkları onun yanına çekmek ve tüm yurttaşlara sosyalist bilinç vermek;

— Belli başlı üretim araçlarının, toprağın madenlerin, vb. halkın eline geçmesini sağlamak;

— Ulusal ekonominin planlanması ve yönetimi de dahil olmak üzere toplumun tüm yaşamını sosyalist temeller üzerinde örgütlemek, bunun bilimine hükmetmek.

Sosyalizmin pratik deneyi, yaşamın doğruladığı ve bu yüzden de her tarihsel koşulda sosyalizm için savaşta yararlı olan dersler veriyor.

Leninizm'e ilişkin kuşkular saçma, onu Marksizm'in karşısına dikme ve yalnızca bir "Rus" öğretisi olduğu savıyla, rolünü daraltma girişimleri son derece zararlıdır. Leninizm'in "kaldırılıp atılması"ni isteyenler —niyetleri ne olursa olsun— sosyalizm biliminin geliştirilmesinin savunucuları gibi görünseler de, Marksizm-Leninizm'i toptan "çağı geçmiş" diye niteleyen ve işçi sınıfı hareketini ideolojik bakımdan silahdan arındırmaya uğraşanlara hizmet ediyorlar.

Şu anda kazanılmış olanı dikkate almak ve onu çözümlmek, ona güvenmek, ondan yararlanıp geliştirme yeteğini göstermek,

sosyalizm savaşımında başarıya ulaşabilmek için yerine getirilmesi zorunlu olan bir görevdir.

B. Ponomaryov sözlerini şöyle bağladı:

“Özgürlük krallığı”na giden yolu ilk açan sosyalist devletler hakkındaki gerçeğin bilinmesi —ayrırımsız, dünyadaki tüm halklar için— çok önemlidir.

TKP MK GENEL SEKRETERİ İ. BİLEN'İN KONUŞMASI

Konferans'da Türkiye Komünist Partisi delegasyonu adına söz alan TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen, şu konuşmayı yaptı:

Değerli yoldaşlar,

Barış ve Sosyalizm Sorunları dergisinin Bulgaristan Komünist Partisi Merkez Komitesi ile birlikte düzenlediği bu uluslararası konferansa katılmaktan büyük sevinç duyuyoruz. Kardeş komünist ve işçi partilerini bir araya getiren böylesi forumlar ortak sorunlarımızın çözülmesine değerli katkılarda bulunuyor, savaş birliğimizi daha da pekiştiriyor. “Sosyalizmin, Komünizmin Kuruluşu ve Dünyadaki Gelişme” konulu bu konferans günümüz koşullarında özel bir önem taşıyor. Sosyalist dünya sistemi ile dünyadaki devrim süreçleri arasındaki sıkı bağlantıyı kimilerinin yadsıma çabaları oluyor. Bu çabalar emperyalizmin silahlanmayı tırmandırması, gerginliği artırması ve bir sıra ülkede gerici-faşist akımları, rejimleri desteklemesi olgusuyla çakışıyor. Bu bir rastlantı değildir. Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nden bu yana dünya devrim sürecinin temel güç kaynağı olan Sovyetler Birliği emperyalist saldırıların boy hedefi olmaktan çıkmadı. Sosyalist ülkeleri, komünist partilerini, ulusal kurtuluş hareketlerini Sovyetler Birliği'nden ayırma çabalarının ardı arkası kesilmedi. Günümüzde konuları zayıflayan emperyalizm, saldırgan amaçlarını gerçekleştirmek için, proletarya enternasyonalizmi ve Marksizm-Leninizm ilkelerinden her türlü ayrılıştan, anti-Sovyetizmin her türünden alabildiğine yararlanmaya çalışıyor. Türkiye'de de burjuvazinin değişik kesimleri, “sol” maskesi altında anti-Sovyetizmi yürütenleri, oportünist akımları barış savaşımına, anti-emperyalist, anti-faşist savaşıma karşı silah olarak kullanıyor. Bütün bu nedenlerle, sosyalizm ve komünizmin kuruluşu ile dünya gelişmesi arasındaki kopmaz bağı inceleyen bu forum bizce hem teori olarak, hem de pratik olarak büyük bir güncellik taşıyor.

Değerli yoldaşlar,

Dünya halklarının canalıcı sorunu, barış sorunudur. Barışın en büyük düşmanı, harp tehlikesinin kaynağı emperyalizm, özellikle Amerikan emperyalizmi, NATO egemen çevreleri silahlandırma yarışını tırmandırıyorlar. NATO'nun Vaşington Tepe Toplantısı, Brüksel Savaş Bakanları Toplantısı kararları, ABD'nin nötron bombası üretme kararı bu tırmanış sürecinin belirgin

aşamalarıdır. Emperyalizm bu politikayla yumuşamanın askersel alanı da kapsamasını engelliyor. Askersel gücünü halklara karşı yenisömürgecilik yöntemlerine dayanak yapıyor. Emperyalizm, bölgemizdeki, Yakındoğu'daki baskılarını artırıyor, gerginlik ocaklarını körükliyor. Bu süreç hem Türkiye, hem de çevremiz halkları için büyük bir tehlike oluşturuyor. Emperyalizmin silahlanmayı hızlandırması, bugün ulaştığı dev boyutlarla yeni bir harbin maddesel temellerini hazırlayan bir öge oluyor. Pekin hegemonyacılarının güttüğü ABD emperyalizmi ve NATO egemen çevreleriyle uyumlu yürüttüğü politika bu tehlikeyi daha da artırıyor. Harbin kaçınılmazlığını savunmak kadar bu harp tehlikesini küçümsemek de bir yanılgıdır. Bu, yığınların barış savaşımına mobilize edilmesine ve emperyalizmin saldırıganlığına karşı savunmayı güçlendirmeye engel oluyor.

Dünyada güçler oranının sosyalizmden yana köklü bir değişikliğe uğramasıyla harbin önlenmesi, barış içinde yanyana yaşama ilkelerinin etkinlik kazanması için önkoşullar oluşmuştur. Sovyetler Birliği, sosyalist devletler topluluğu Avrupa'da barış ve güvenliğin, dünyada yumuşama sürecinin güçlenmesi yolunda aralıksız, ardıcıl bir savaş yürütüyor. Bu yolda atılan ileri adımlar sosyalist dünya sistemi, uluslararası komünist hareketi ve tüm barış güçlerinin uyumlu çabalarıyla gerçekleşti. Sovyetler Birliği'nin Birleşmiş Milletler toplantılarında yaptığı somut öneriler ve Varşova Paktı devletlerinin son Moskova Deklarasyonu, barış, güvenlik ve silahsızlanma savaşımında tüm dünya halkları için somut bir eylem programı oluşturuyor. Bu programın yaşama geçmesinde her şeyden önce kardeş komünist partilerinin ortak, uyumlu eylemleri belirleyici önem taşıyor. Bu yolla tüm barışçı güçleri ortak eyleme çekme olanakları daha da genişliyor. Emperyalizm, silahlanma yarışını alabildiğine körüklediği bu dönemde, karşısında en büyük engel gördüğü dünya sosyalist sisteminin konumlarını zayıflatabilmek için ideolojik alanda da yoğun bir kampanya yürütüyor. Kapitalizmin üçüncü bunalım döneminde, emperyalizm bu alanda da cepheden açık saldırıyla başarı olanaklarını biteviye yitiriyor. Marksizm-Leninizim ilkelerinin etkinliğinin dünya çapında hızla arttığı günümüzde emperyalizm kendini bu koşullara uydurmaya çalışıyor. Sosyalizme karşı saldırılarında her tür oportünist akımdan, döneklere yararlanıyor. Özellikle işçi hareketi içinde "eleştiri" maskesi altında reel sosyalizme düşmanlık güden her akımı destekliyor. Marksizm-Leninizim'in bütünselliğine, evrensel geçerliliğine karşı çıkan sözde Marksist görüşleri alabildiğine yayıyor. Revizyonist çabaların gürültüsü ve görüntü bolluğu, gücünü emperyalist kaynaklardan alıyor. Emperyalizm, "insan hakları" demagojisiyle giderek yoğunlaşan bir psikolojik harp yürütürken yavuz hırsız rolünü oynuyor. İşçi hareketinde kimileri de bu kampanyanın etkisi altında kalabiliyor. Hatta onun borazanlığı-

nı üstlenenler çıkıyor. Böylece günümüzde Marksizm-Leninizm'i revize eden görüşlerle anti-Sovyetizmin, sosyalist ülkeler düşmanlığının her türüyle savaş yalnız teorik bir sorun olmakla kalmıyor, tüm insanlığın yazgısını doğrudan ilgilendiren yaşamsal barış savaşımının bir sorunu oluyor. Pekin yöneticilerinin ideolojik bataklıktaki "uzun yürüyüş"ü sonunda vardıkları nokta bu görüşü doğruluyor. Onlar da Marksizm-Leninizm'i anti-Sovyetik konumlardan revize etmekle işe başladılar, şimdi NATO'nun Uzak Asya'daki 16. üyesi diye anılıyorlar.

Değerli yoldaşlar,

Emperyalizm, NATO'nun egemen çevreleri Türkiye üzerinde baskılarını artırıyor. Bugünkü Türkiye hükümeti bu baskılar altında geriye doğru bazı adımlar attı. Amerikan üslerinin yeniden yoğun olarak çalıştırılmasını sağladı. Son NATO Savaş Bakanları Toplantısı'nda yeni bir casusluk sistemi için Sovyetler Birliği'ne karşı yeni üs açma sözü verdi. Egemen çevreler böylece Türkiye halkının sırtına milyarlarca liralık yeni silahlanma harcamaları yüklemiş oldu.

Emperyalizmin ülkemiz üzerindeki askersel, politik ve ekonomik baskılarının başlıca amaçlarından biri, Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında gelişen ekonomik işbirliğini, kültürel ve politik ilişkileri engellemektir. NATO Genel Sekreteri, son NATO Savaş Bakanları Toplantısı'nda Türk-Sovyet ilişkilerini kasdederek Türkiye'nin başka kaynaklara yönelmemesi için "ekonomik yardım" zorunluluğundan söz etti. Eski Marsal Planı'nın bir yeni örneğinin uygulanması gereğini vurguladı. Türkiye ekonomisini güdümüne almaya çalışan emperyalist tekellerin örgütü Uluslararası Para Fonu temsilcisi de Türk-Sovyet ticaret anlaşmasına karşı çıktı.

İşbirlikçi-tekelci burjuvazi, ülkeyi emperyalizme daha sıkı bağlama çabalarını, anti-Sovyetizmi, sosyalist ülkelere karşı düşmanlığı körüklemekle atbaşı yürütüyor. Burjuva basını, hem uluslararası anti-Sovyetik kampanyaları Türkiye'ye taşıyor, hem de alışlagelmiş "Sovyet tehlikesi" masalını yayıyor. Bu amaçla Maocu gruplardan ve sağcı revizyonistlerden yararlanıyor.

Bu çabalara karşı işçi sınıfı, halkımız somut, eylemsel adımlar attı. Bu yıl ülkemizin başta İstanbul olmak üzere birçok büyük kentinde, işçi yataklarında Büyük Oktobr Devrimi'nin yıldönümü yığınsal gösterilerle kutlandı. Sovyet Deniz Filosu'nun İstanbul limanına yaptığı geziyi tüm kışkırtmalara karşın halkımız yakın, sıcak bir ilgiyle karşıladı. Bütün bunlar Türkiye'de anti-Sovyetizmin giderek etkinliğini yitirdiğini gösteren örneklerdir.

Değerli yoldaşlar,

Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye karşı izlediği politika, barış, dostluk, iyi komşuluk, karşılıklı yarara, eşit haklara dayanan ekonomik işbirliği ilkelerine dayanıyor. Bu ilkelere dayanan Sov-

yet yardımı, hem ülkemizin ekonomik bağımsızlığı için maddesel bir temel oluşturuyor, hem de halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş savaşına yardım ediyor. Partimiz sosyalist ülkelerle imzalanan ekonomik, teknik, kültürel işbirliği anlaşmalarına böylesi bir açıdan bakıyor. Hükümetin bu yolda attığı en küçük bir adımı olanca gücüyle destekliyor. Örneğin, Avrupa Topluluğu'nun, Ortak Pazar'ın Türkiye tekstil ürünlerine ambargo koyduğu, Uluslararası Para Fonu'nun Türk parası ve ekonomisi üzerinde ağır baskılar uyguladığı bir dönemde, bu geçtiğimiz Kasım ayında Sovyetler Birliği ile Türkiye arasında imzalanan anlaşmalar Türkiye'de ağır endüstrinin gelişmesi için çok elverişli olanaklar sağlıyor. İki ayrı dünya sisteminin Türkiye ile ilişkileri arasında böylesi bir karşılaştırma, emperyalizmin, tekellerin egemenliğine karşı savaşta halkımızın yararına oluyor. Türkiye Komünist Partisi geniş emekçi yığınları bu yolda aydınlatmayı görev biliyor.

Haziran ayında imzalanan Türk-Sovyet Politik Belgesi'nin özellikle «tehdide ve kuvvet kullanmaya başvurmama ve topraklarının diğer devletlere karşı saldırı ve yıkıcı çabalar için kullanılmasına izin vermeme» ilkesinin yaşama geçmesi için partimiz vargücüyle savaşıyor.

Genç Sovyet devleti daha ilk günlerinde Türkiye halkına Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda dostluk ve dayanışma elini uzattı. Türkiye Komünist Partisi bu enternasyonalist tutumu halkımızın belleğinden silmek isteyenlere karşı savaşıyor, iki halk arasındaki bu kardeşlik geleneklerini canlı tutuyor. Bu gelenekler Ulusal Bağımsızlık Savaşı'mızın önemli bir ideolojik dayanağı oluyor. İki halk arasındaki kardeşliğin güçlü desteğiyle ulusal bağımsızlık savaşının utkuya ulaşacağı inancı daha da pekişiyor. Sovyetler Birliği'nin, öteki sosyalist ülkelerin Leninci enternasyonalist politikası yalnız Türkiye'de değil, dünyanın dörtbir yanında halkların ulusal bağımsızlık savaşlarına en önemli bir destek, güç kaynağı oluyor. Bu yadsınamaz olgu, tarihsel, dünya ölçüsünde deneylerle kanıtlanmıştır. Yalnızca Sovyetler Birliği'nin, sosyalist Küba'nın Angola'ya, Etiyopya'ya özverili yardımlarını anımsatmak yeterlidir.

Değerli yoldaşlar,

Sovyetler Birliği'nde, komşumuz Bulgaristan'da öteki sosyalist ülkelerde ve sosyalizm ve komünizm kuruculuğunda elde edilen her başarı Türkiye'de işçi sınıfının, halkımızın savaşı için özendirici, esinlendirici bir örnek oluyor. Burjuvazinin bu başarıları gizleme ve küçümseme çabalarına karşı TKP savaşıyor. Partimiz, bu çalışmayı sosyalizmin kapitalizme üstünlüğünü halkımıza somut olarak kanıtlamak yolunda etkin bir yöntem sayıyor.

İki sistemden, sözde eşit uzaklıkta durma yanlısı görüşlerden, proletarya enternasyonalizmini çiğneyen tutumlardan ve

Maoculararın anti-Sovyetik politikasından egemen güçler emperyalizme, NATO'ya bağıllığı artırmak yönünde yararlanıyor.

Bu olgu revizyonist eğilimlere, Maoculuğa karşı savaşın, ulusal bağımsızlık savaşından ayırlamayacağını kanıtlıyor.

Değerli yoldaşlar,

Emperyalizmin askersel, politik, ekonomik örgütlerine, NATO'ya, CENTO'ya, Ortak Pazar tekellerine bağıllık Türkiye'yi derin ekonomik, sosyal, politik bunalımların kısılcasına sokmuştur. Resmi verilere göre bu yıl enflasyon oranı % 37 ile 70 arasındadır. Başbakanın belirttiğine göre çalışır nüfusun % 20'si yaklaşık 4 milyon işsiz vardır. Türkiye'nin dış borçları 20 milyar dolara ulaşılıyor. 1972 - 1977 arasında Türk parası 15 kez devalüe edildi. Dış ticaret açığı son 14 yılda 13 kat artmıştır. Bu artış özellikle 1971 - 1977 arasında Türkiye'nin tüm NATO ülkeleri içinde askersel harcamalarını % 33 gibi bir oranla en fazla arttıran ülke olmasıyla yakından bağılıdır. Bunalımlar yalnız emekle sermaye arasındaki çelişkiyi keskinleştirmekle kalmıyor. Bir de emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvazi ile işçi sınıfı ve halkımız arasındaki çelişki sertleşiyor. Bu, sınıf savaşlarının geniş boyutlar sert kanlı biçimler almasında kendini gösteriyor. Egemen güçler eski yöntemlerle kolay kolay hükümet edemez duruma geliyorlar. Son sekiz yılda 10 hükümet değişikliği oldu. Günümüzde politik bunalımın belirgin göstergesi faşist terörün tırmanmasıdır. CIA'in, MIT, Kontrgerilla örgütlerinin yönlendirdiği faşist terörün uygulayıcıları MHP'li bozkurtlar ve Maocu gruplardır. Açıklamalara göre yalnız bu yıl terörün kurbanlarının sayısı 900'ü, yaralıların sayısı binleri aşıyor. Bu faşist terörün sivri ucunun işçi sınıfına, komünistlere ve onlara yakın olanlara çevrildiği her geçen gün daha açık ortaya çıkıyor. Yalnız Kasım ayında gençliğin en yiğit temsilcilerinden, aralarından biri, **Politika Gazetesi** yazarları müdürlerinden olan 7 İlerici Gençler Derneği üyesi öldürüldü. Bu gençlerden üçünü Maocular vurdu. Böylece İlerici Gençler Derneği'nin bu son saldırılarla verdiği kurban sayısı 50'yi aşıyor. Faşist saldırı sosyalist partilere de yöneliyor. Ankara'da geçtiğimiz Ekim ayında 7 Türkiye İşçi Partisi üyesi genç barbarca öldürüldü. Cumhuriyet Halk Partisi'nin sola açılan kanadı da bu saldırılara, toplu kırımlara hedef oluyor. Bütün cinayet odakları bilindiği halde hükümet bu yuvaları kurutmuyor. TKP, hükümetin seyirci kaldığı faşist cinayetlere karşı halkı yığınsal direnmeye, can güvenliği için örgütlenmeye çağırıyor. Partimiz, işçi sınıfının birliği ve bütün ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini sağlamak için çalışıyor. Türkiye İşçi Partisi'ne, öteki sosyalist partilere, Cumhuriyet Halk Partisi'nin sola açılan kanadına, devrimci gençliğin örgütlerine, sendikalara, yığın örgütlerine Ulusal Demokratik Cephe'de birleşme çağrısı yapıyor. Emperyalizmden kaynaklanan faşist tırmanmaya karşı değişik

kentlerde örgütlenen yığınsal eylemler faşist güçlerin yaratmak istedikleri yığınlığı kırmakta belirleyici rol oynuyor. Faşist Milliyetçi Hareket Partisi'nin başı Türkeş'in kömür işçileri yatağı Zonguldak'ta yığınsal bir direnişle karşılaşılması ve bölgeden kovulması bunun somut örneğidir. TKP, faşist tehlikeye karşı savaşta bireysel terörist eğilimlere karşı olduğu gibi eylemsizlik, yığınlık belirtileriyle de savaşıyor. Partimiz eylem birliğine engel olan kimi örgüt yöneticilerinin önyargılarını aşmak için sabırlı bir çaba gösteriyor.

Hükümette Sosyalist Enternasyonal'e üyeliği geçtiğimiz Kasım ayında onaylanan Cumhuriyet Halk Partisi'nin sağ kanadı ağır basıyor. Hükümet seçimlerde halka verdiği sözlerin tersine demokratik özgürlükleri genişletmek şöyle dursun daha da budama yoluna gidiyor. Hükümet, ilerici demokratik güçlere karşı baskısını arttırıyor. Hükümetin valileri bir yıl içinde Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu üyesi İlerici Gençler Derneği'nin 20 şubesini yasal dayanağı olmaksızın kapattı. İlerici Kadınlar Derneği'nin Uluslararası Demokratik Kadınlar Federasyonu'na üyeliğini yasakladı. İlerici yayın organları yönetmenlerinin herbiri hakkında birkaç yüzyılı aşan hapis istemiyle davalar açılıyor. Faşist 141. yasa maddesi gerici faşist hükümetler döneminden de daha yoğun çalıştırılıyor.

Ecevit hükümeti, Avrupa'da tek yasaklı komünist partisi olan TKP üstündeki yasağı kaldırmak bir yana partimizin legal yayınlanan programını toplattırıyor. Onu yayınlayan Ürün Yayınevi yazışları müdürü Ahmet Taştan'ı ağır hapis istemiyle yargılıyor. Hükümetin bu baskısı TKP'nin güçlenmesini ve TKP'ne özgürlük isteminin yığınsallaşmasını durdurma girişimidir. İşçi sınıfı, ilerici-demokratik güçler bu anti-komünist girişime insan haklarının böylesi çiğnenmesine gereken yanıt verdiler ve 17 Ekim'de yapılan ilk duruşmayı faşist 141 ve 142. yasa maddelerinin yargılandığı bir foruma dönüştürdüler. Bütün bir hafta boyunca TKP üstündeki yasağı yığınsal gösterilerle protesto ettiler. Ürün Yayınevi ile dayanışma uluslararası alanda geniş bir yankı buldu. Özellikle kardeş komünist partilerinin, partimizle ve ülkemizdeki demokrasi güçleriyle gösterdikleri dayanışmadan ötürü Partim adına teşekkürü borç biliriz. Biz, Türkiyeli komünistler proletarya enternasyonalizminin ne denli büyük bir önem taşıdığını bir kez daha somut olarak yaşadık.

Partimizin anti-Sovyetizme karşı yürüttüğü ideolojik savaş bir de TKP üstündeki yasağın başlıca gerekçesine karşı yöneliktir. Egemen güçler bu yasağa "Sovyet tehlikesi" propagandası ile gerekçe uyduruyorlar. Onlar Türkiye'nin Avrupa'da komünist partisinin yasaklandığı tek ülke olmasını ülkemizin jeopolitik durumuyla açıklamaya yelteniyorlar. Görüldüğü gibi ülkemizin

NATO boyunduruğuna bağlanma gerekçesi ile TKP üstündeki yasağın egemen güçlerce öne sürülen gerekçesi birdir. Anti-sovyetizm, anti-komünizmden ayrılmıyor. Sovyetler Birliği'nden ülkemize tehlike gelmediğinin resmi ağızlarla açıklandığı günümüzde TKP üstündeki yasağın daha ince gerekçeleri yaygınlaştırılıyor. TKP'ni, programındaki Marksist-Leninist ilkelerden, proletarya enternasyonalizminden ayırma çabaları bunlar arasında başyeri alıyor. Liberal gerici, faşist ve Maoocu yayınlar partimizin savaş ilkeleriyle "Avrupa Komünizmi" adını verdikleri bir eğilim arasında sık sık karşılaştırma yapıyorlar. Leninci ilkelerden vazgeçmemiz koşuluyla partimize varolma hakkı tanıyorlar. Türkiyeli komünistlerin yarım yüzyılı aşkın bir süre burjuvazinin en ağır terör ve işkencesi altında savundukları bu ilkelerden partimiz bundan böyle de hiçbir ödün vermeyecektir. Çünkü biz tarihsel deneyin ve kendi pratiğimizin gösterdiği gibi Marksizm-Leninizm'den, proletarya enternasyonalizminden ayrılmakla değil, tersine bu ilkelere sınımsız bağlı kalmakla utkuya ulaşabileceğini çok iyi biliyoruz.

Değerli yoldaşlar,

Partimiz, proletarya enternasyonalizmini tek yanlı ele almıyor, bütün kardeş komünist partilerin savaşları ile dayanışma içindeyiz. Türkiye'de düzenlenen uluslararası dayanışma eylemlerinin başını komünistler, partimiz çekiyor. Şili halkıyla dayanışma eylemleri yürütülüyor. Faşist cuntanın gemisi La Esmeralda ilerici gençliğin yığınsal eylemleriyle Türkiye limanlarından kovuldu. Halkımız, İran halkının eli kanlı Şah diktatörlüğüne karşı savaşını aktif destekliyor. Arap halklarıyla, Afrika, Asya, Latin Amerika halklarının ulusal ve sosyal kurtuluşları uğrunda savaşıyla tam bir dayanışma içindeyiz. TKP, dünya devrim sürecinin temel güç kaynağı olan Sovyetler Birliği'ne, sosyalist dünya sisteminin, uluslararası komünist hareketin birliğine, ulusal bağımsızlık hareketine karşı yürütülen her türlü saldırıyı göğüslemeyi güncel görev sayıyor. Özellikle barış ve silahsızlanma savaşımında sosyalist ülkelerin yapıcı girişimlerine omuz vermek, emperyalizmin saldırganlık politikasına ardıcıl karşı çıkmak, bu amaçla en geniş barış güçlerini eyleme geçirmek için dünya komünist partilerinin sürekli, uyumlu ortak eylemleri bir zorunluktur.

Değerli yoldaşlar,

Bulgaristan Komünist Partisi Merkez Komitesi'ne, gösterdiği sıcak konukseverlikten ötürü candan teşekkür etmeyi bir borç bilirim.

Dikkatinize saygılar.

Yol Ayrımındaki Ülke

İRAN

Selami ÖZER

Komşu ülke İran'da halk hareketi hızla gelişiyor. Son aylarda tüm ülkeyi saran yığın eylemleri ilan edilen askeri hükümet tarafından da durdurulamadı. Şahın despotik rejiminin uzun yıllardır süren koyu terör ve sefaletinin sona ermesi istemlerini dile getiren yığın eylemlerinde polis ve ordunun kışkırtmaları sonucu çok sayıda yurtsever alçakça katledildi.

İran halkı döktüğü kanlarla, İran işçi sınıfının ve demokratik güçlerinin yiğit savaşımalarının devrimci geleneklerine bağlı olduğunu kanıtlıyor.

ABD emperyalizminin kuklası Şah, halk hareketini terörle, kanlı baskılar ve insanlık dışı yöntemlerle, türlü tertiplerle bastırmaya çalışıyor. Ama İran halkı zorunlu demokratik değişiklikleri gerçekleştirme, insan hak ve özgürlüklerini güvence altına alma, İran'ın bölgede emperyalizmin Jandarması rolünü oynamasına son verme yolunda savaşımını sürdürüyor.

İran'daki son gelişmeler ülkemizde de yakından izleniyor. Baskı ve zulme karşı komşu İran emekçilerinin zorlu savaşımaları, İran işçi sınıfının ve onun önderi İran Halk Partisi'nin (TUDEH) ortak amaçlarımız uğruna yürüttüğü devrimci savaşı biz de tüm canlılığıyla yaşıyoruz. Gelişen olayları daha iyi kavrayabilmek için İran'ın toplumsal-ekonomik durumu hakkında daha ayrıntılı bilgilere sahip olmak gerektiği açıktır. Bu yazımızda İran'daki halk hareketinin üzerinde geliştiği temelleri ele almaya çalışacağız.

ŞAHIN "BEYAZ DEVRİM"İ NE GETİRDİ?

Emperyalizme bağımlı ve kapitalist yoldan gelişmeye çalışan bir ülke olan İran, emperyalizmin savunucularınca uzun yıllar kapitalist yoldan kalkınmanın gelişmekte olan ülkeler için nasıl "muazzam mucizeler" yaratabileceğine örnek olarak gösterilmiş bir ülkedir. Burjuva basını geçmişte yıllarca Şah'ın "beyaz ve kan-sız devrimi"ni öve öve bitirememiştir.

Bilindiği gibi yurtsever bir politika izlemeye çalışan Başbakan Musaddık'ın 1953'de CIA tarafından düzenlenen bir darbeyle devrilmesinden sonra, İran'da emperyalizm yanlısı bir baskı rejimi kuruldu. Şah Rıza Pehlevi'nin yönetimindeki bu rejim, otoriter ve zorlama bir şekilde ülkede kapitalizmi geliştirme politikasını izledi. Tüm dünyaya "Beyaz Devrim" diye tanıtılan önlemler, sözde, İran'ı çok kısa bir sürede çok zengin, güçlü bir ülke yapacak, tüm halka mutluluk ve genlik getirecekti.

Ashında geri bir tarım ülkesi olan ve yarı feodal üretim ilişkilerinin kalıntılarının önemli ölçüde mevcut olduğu İran'da, "Be-

yaz Devrim" kapitalizmi tarımda ve sanayide hızla geliştirme çabasından başka birşey değildi.

Bu amaçla reformları gerçekleştirmek üzere 1963'den 1975'e kadar 14 önemli yasa yürürlüğe kondu. Bir yandan emekçi yığınların baskısını söndürmeyi, bir yandan da kapitalistleşmeyi gerçekleştirmeyi hedefleyen bu reformlar şunlardı: 1. Tarım reformu, 2. Ormanların millileştirilmesi, 3. Devlet işletmelerinin satılması ve bunun gelirinin tarım reformunda kullanılması, 4. Meclis seçimleri, 5. İşçilerin işyerlerinin kârlarına ortak olması, 6. Okuma yazma bilmezliğe karşı bir eğitim merkezi kurulması, 7. Tarımda modern yöntemlerin uygulamaya konulması, 8. Sağlık koruma merkezinin kurulması, 9. Köylerde "adalet evleri"nin kurulması, 10. Su kaynaklarının millileştirilmesi, 11. Kırın yeniden yapılandırılması, 12. "yönetimsel devrim", 13. İşçi ve diğer emekçilere pay senetleri satılması, 14. Enflasyon ve yaşam pahalılığına karşı savaşım.

Tüm bu reformlar ülkede toplum düzeninin burjuva biçimlerini yerleştirmeye ve sağlamlaştırmaya, kapitalizmin gelişmesi ve kesintisiz devamı için elverişli bir ortam oluşturmaya yönelikti. Elbette bu reformların bir amacı da yığınların ideolojik ve politik olarak denetim altına alınmasının sağlanmasıydı.

Büyük propagandalarla sürdürülen bu sözde "Beyaz Devrim" ne sonuçlar getirdi? Şimdi buna bakalım.

Bu burjuva reformlarının başlatılmasıyla kapitalist üretim ilişkilerinin gelişmesinin hızlandırılması, özellikle tarım reformu ve belli sanayi yatırımları İran'ın yarı feodal ve tıkanmış ekonomisine doğal olarak belli bir dinamizm getirdi. Örneğin Gayri Safi Ulusal Hasıla 1968-1973 arasında % 107 bir artış gösterdi.

Ne var ki, bu gelişme son derece eşitsiz bir yapıya sahipti. Bir kere gelişme ekonominin farklı alanları arasında eşitsizlik gösteriyordu. Aynı dönemde sanayideki gelişme % 17, tarımdaki ise ancak % 2,5 olmuştu. Asıl büyük gelişme daha çok petrol üretiminde ve hizmetler sektöründe (% 40) olmuştur. Böylece İran ekonomisindeki son yılların gelişmelerinin hiç de köklü değişiklikler getirmemiş olduğunu görüyoruz.

Sanayi üretiminde ise ağırlık gıda ve tekstil dallarındadır. Ağır sanayi (petrokimya, kimya, demir-çelik, metalurji, makine yapımı vb.), sanayi üretiminin yalnızca % 20'sini oluşturmaktadır. Hemen hemen gerekli tüm üretim araçları dışalım yoluyla sağlanmaktadır.

Sektörler arasındaki bu eşitsizliğin yanısıra bölgesel eşitsizlik de kendini duyurmaktadır. Tahran, İsfahan, Tebriz, Ahvaz ve Arak dışında kalan bölgelerde sanayiye raslamak olası değildir. Doğu, güney ve güneydoğu son derece geridir. Özellikle sınır bölgelerine (İran Kürdistanı, İran Azerbaycanı) hemen hemen hiç yatırım yapılmamaktadır.

Son verilere göre bugün İran'da işçi ve diğer ücretli çalışan-

ların sayısı 5 milyon dolaylarındadır. Bunlardan iki milyonu sanayide, bir milyonu inşaat sektöründe, bir milyonu tarımda ve bir milyonu ticaret ve hizmetler sektöründe çalışmaktadır.

Eşitsiz gelişme kent ve kır arasında ve bizzat kırsal alanda da kendini göstermektedir. 34 milyonluk ülke nüfusunun 18 milyonu kırsal alanda yaşamaktadır. Hükümetin politikası hep makineli tarım yapan büyük kapitalist çiftliklerin oluşmasına yönelik olmuştur. Böylece küçük çiftçiler tamamen yabancı sermayeye de ortaklık içinde olan büyük sermayeye kurban edilmiştir. Büyük çiftliklere en verimli topraklar verilmiş ve her türlü teknik ve mali yardım sağlanmıştır. Tümüyle kapitalist tarzda üretim yapan bu büyük çiftliklerin bazıları 100 bin hektardan fazla toprağa ve 100 milyon doların üzerinde sermayeye sahiptir. İşte ünlü tarım reformu bunları yaratmıştır. Geri kalan orta ve küçük tarım işletmeleri ise hâlâ 1961 öncesindeki ilkel teknikleri kullanmaktadır. Reform yarı feodal toprak mülkiyet sistemini kaldırmıştır ama, sayıları 3 milyonu bulan (10 milyon) nüfus) bu küçük çiftlikler tamamen kendi kaderlerine terkedilmiştir. Üretimleri sürekli düşmekte, yaşam standartları gerilemektedir. Böylece, daha yakın geçmişe kadar tarım ürünleri dışsaticısı bir ülke olan İran, bugün büyük miktarlarda tahıl, et, süt ürünleri ve meyveyı dışalım yoluyla sağlamak zorunda kalmaktadır.

İRAN VE PETROL

İran'daki ekonomik gelişmenin temeli petroldür. Ama petrolün çıkarılması ve satılması büyük ölçüde yabancı petrol tekellerinin denetimi altında olduğundan, ekonomik gelişme de tümüyle emperyalizme bağımlı ve onun dayattığı biçimde gelişmektedir.

İran dünyanın en büyük petrol üreticilerinden ve dışsaticılarından (1976 petrol üretimi 293 milyon ton). Devlet toplam döviz gelirlerinin % 90'ını petrolden sağlar, devlet harcamalarının % 70'i buradan finanse edilir. Büyük kapitalist ülkeler toplam petrol alımlarının % 20'sini salt İran'dan yapıyorlar (Örneğin, Japonya % 25'ini, Batı Avrupa % 50'sini, ABD % 16,7'sini). İran ABD ve Suudi Arabistan'dan sonra kapitalist dünyada üçüncü büyük petrol üreticisi ülkedir.

Petrolden böylesi büyük gelirler elde eden İran'da bu gelirlerin ancak % 27,8'i ekonomik kalkınmaya ayrılmaktadır. Toplumsal harcamalar ise % 19,2'dir. Ama emperyalizmin Ortadoğu'daki jandarmalığı görevini üstlenmiş olan bu ülkede, silahlanma harcamaları % 27,2'yi bulmaktadır.

İran gerek petrolünü satma, gerekse gerekli maddeleri alma açısından emperyalist ülkelere ve özellikle ABD'ye sıkı sıkıya bağlıdır. Şah birçok kere «İran'ın, ABD'nin en sadık dostlarından» olduğunu açıktan söylemiştir. İran'la emperyalist ülkeler arasındaki mali ilişkiler de çok karmaşıktır. İran, petrol gelirlerinden büyük bir bölümünü yeniden Batı ülkelerine yatırmış, birçok şir-

kete ortak olmuş, böylece onlara sermaye sağlamıştır. Ayrıca IMF ve benzeri emperyalist mali kuruluşlara kredi açmıştır. Aynı şekilde emperyalist tekeller İran'a sayısız yatırım yapmışlardır. Özellikle İran devlet sektörüyle ve kimi yerde özel sektörle ortaklaşa büyük yabancı sermaye yatırımları gerçekleşmiştir.

Bu karşılıklı içiçe geçme, ülkede tekelci sermayenin palazlanmasına, tekelci devlet kapitalizminin gelişmesine yol açmıştır. Devlet büyük burjuvaziye ve yabancı şirketlere büyük olanaklar sağlamaktadır.

İşte bir tarafta üst bir tekelci işbirlikçi zengin zümre yaratan Şah'ın "Beyaz Devrim"i, öte yanda geniş halk yığınlarına sefaletten başka bir şey getirmemiştir. Toprak reformu milyonlarca köylünün iflas ederek kentlere akın etmesini doğurmuş, işsizlik büyük boyutlara ulaşmıştır. Gelir dağılımındaki muazzam eşitsizlik, süregen enflasyon ve yaşam pahalılığı işçi ve emekçi kitlelerin belini bükmektedir. Nüfusun % '70'i okuma yazma bilmemektedir. Kişi başına yıllık gelir 760 dolardır. Rüşvet, para yeme her düzeyde çok yaygındır.

Şah ve yakın çevresi, işbirlikçi burjuvazi, büyük tüccar ve sanayiciler, yüksek dereceli sivil ve asker bürokratlar dışında geniş yığınlar son derece elverişsiz koşullarda yaşıyorlar.

EMPERYALİZMİN JANDARMASI

Şah yönetimi dış politikada da gerici bir çizgi izlemektedir. Gerici askeri ittifaklar içinde yer alan İran, ABD tarafından hızla silahlandırılmakta ve bölgede emperyalizmin jandarmalığını yapmaktadır. Petrol Üreticisi Ülkeler Örgütü'ne (OPEC) emperyalist ülkelerin de üye olması isteğini destekleyen İran bölgede yalnızca İsrail'le iyi ilişkiler kurabilmektedir. Özellikle Basra Körfezi'ni denetimi altına alma tutkusu ile davranan İran, bu amaçla Dofar'da halk hareketine karşı İngilizlerle birlikte askersel müdahalelerde bile bulunmuştur.

"Beyaz Devrim" in son yirmi yıl içinde kapitalist üretim ilişkilerini hızla geliştirmiş olmasına rağmen, İran, demokratik hak ve özgürlükler açısından dünyanın en geri ülkelerinden biridir. Komünist Partisi çok uzun yıllardan beri illegaldır. Mevcut burjuva partileri bile 1975'de kapatılmış, ülkede yalnızca tek parti (Şah'ın Diriliş Partisi) bırakılmıştır. Sendikalar da yasaktır. Basın özgürlüğü yoktur. Tüm ülkede gizli polis örgütü SAVAK yoğun bir baskı ve terör uygulamaktadır... İşkence, muhaliflerin sorgusuz sualsiz yokedilmesi günlük olaylardandır. TUDEH'in sayısız yöneticisi ve militanı öldürülmüş, işkencelere uğratılmış, hapislerde çürütülmüştür.

TUDEH VE PROGRAMI

İran Komünist Partisi 1920'de kurulmuştur. 1941'de İran Halk Partisi (TUDEH) adıyla yeniden örgütlenmiştir. 1931'de çıkan an-

ti-komünizm yasası bu partiye üye olmayı 10 yıl hapisle cezalandırıyordu. 1975'de çıkarılan yeni bir yasaya göre, TUDEH üyeliğinin cezası müebbet hapis. Bu da, kuşkusuz, gizlice öldürülmekten kurtulup mahkemeye kadar gelme olanağı varsa.

İran işçi sınıfının proletarya enternasyonalizmine, Marksizm-Leninizm'e sıkı sıkıya bağlı öncüsü TUDEH'in, 1975 yılı sonunda toplanan Merkez Komitesi Genişletilmiş Plenumu'nda benimlenen yeni programı, İran'ın ulusal demokratik devrim aşamasında olduğunu saptıyor. Temel görevler olarak İran halkının emperyalist sermayenin boyunduruğundan kurtarılmasını, halk iktidarının demokratik hak ve özgürlüklerin güvence altına alınmasını ve temel demokratik reformların yapılmasını sayıyor. Bu devrimin vazgeçilmez önkoşulu, TUDEH programına göre, mutlakiyetçi rejime son verilmesi, büyük sermayenin ve büyük toprak sahiplerinin egemenliğinin yıkılması ve devlet iktidarının işçi, köylü ve emekçi halka geçmesidir. Devrimin toplumsal-ekonomik içeriği, ulusal kaynaklar üzerindeki tekeller egemenliğinin kaldırılması, İran'ın tam ekonomik ve politik bağımsızlığının sağlanması, kapitalizm öncesi düzenin kalıntılarının yok edilmesi, toplumsal yaşamın tüm alanlarının demokratikleştirilmesidir.

Programa göre bu amaçlara ulaşmanın başlıca aracı tüm ulusal demokratik güçlerin birlik cephesinin yaratılmasıdır. İşçi köylü bağlaşıklığı bu cephenin belkemiğidir.

Programda ayrıca, günümüz İranında, rejime karşı çıkan tüm güçlerin henüz birlik ve bütünlük içinde bir savaşım yürütmediklerine dikkat çekiliyor ve TUDEH'in ülkenin tüm demokratik güçlerini birleştirmek ve eylem birliğini sağlamak için elinden gelen herşeyi yapacağı belirtiliyor.

TUDEH Programı maceracı akımlara ve Maoculuğa karşı kesin bir tavır alıyor.

SON GELİŞMELER ÜZERİNE

İran'da halk hareketinin son aylarda hızla gelişmesi İran'lı komünistlerce nasıl değerlendiriliyor? Bu sorulara bir yanıt getirebilmek için **Barış ve Sosyalizm Sorunları** dergisi, TUDEH Merkez Komitesi Genel Sekreteri İ. İskendari yoldaşla Eylül ortalarında bir söyleşi yaptı. Bu derginin Kasım 1978 sayısında yer alan bu söyleşide, İskendari yoldaş özetle şu noktalara dikkati çekiyor:

«Şahın diktatorasına karşı hareket hızla gelişiyor. Hareketin şu ya da bu somut uğrakta hangi somut biçimi alacağını kimse önceden kestiremez. Hareket belki bugün dinsel bir görünüm içindedir. Ama bugün hareketin içinde ülkenin tüm muhalefet unsurlarının birleştiği görülüyor. Hareket ulusal, demokratik ve devrimcidir. Ama tek bir örgüt tarafından yönetilmemektedir. Şah'ın biricik dayanağı ordu ve polistir, bunları 40 bin kadar Amerikalı danışman yönetiyor.

«Harekete tamamen dinsel demek doğru olmaz. Öyle olsaydı

Şah bu dinsel istekleri yerine getirir ve sorununu çözmüş olurdu. Ama dinsel-Şii kesimler de harekette demokrasi ve ulusal çıkarlar için yer alıyor. Humeyni ve benzerleri Şah rejiminin alaşağı edilmesini istiyorlarsa, biz bunu olumlu bir çıkış sayarız. Dinsel hareketle aramızda resmi bir işbirliği yok. Biz sadece şimdi rejime karşı girişilen bir harekete ayrı ayrı katılır durumdayız.

«Ulusal Cephe adlı diğer muhalif hareket, aydınlar ve öğrenciler arasında bir etkinliğe sahiptir ve küçük burjuvazinin temsilcileridir.

«Şah rejiminin bir dayanağı da ABD emperyalizminin yanısıra şimdiki Çin Halk Cumhuriyeti yöneticileridir.»

NATO'NUN HEDEF TAHTASI

İran olayları uluslararası planda iki yaklaşımı açıkça ortaya koydu. Bir yanda sürekli olarak İran'daki olayların tamamen iç karakter taşıdığını ve bu olaylarla ilgili sorunların bizzat İranlılar tarafından çözümlenmesi gerektiğini vurgulayan Sovyetler Birliği'nin ve sosyalist topluluğun öteki ülkelerinin yaklaşımı. Öte yanda, ABD'nin ve bağlaşıklarının İran'ın içişlerine karışma doğrultusu, bu ülkede zaman zaman trajik bir renge bürünen durumu dolaysız ya da dolaylı olarak etkileme girişimleri.

Time dergisi Amerika'nın Şah rejimine, göstericilere karşı halka karşı kullanılacak yeni tipten bombalar ve mermiler vardığını açıkladı. Pekin'deki Maocu yönetimin Dışişleri Bakanı ise açıkça Şahı destekliyor.

SBKP Merkez Komitesi Genel Sekreteri Sovyetler Birliği Yüksek Sovyet Prezidyum Başkanı Leonid Brejnev, yoldaş, Pravda gazetesi muhabirinin İran'daki olaylarla ilgili, bu ülkenin iç işlerine karışılması konusundaki sorusunu şöyle yanıtlamıştır: «... bazı devletlerin silahlı müdahalede bulunması olasılığı ile ilgili haberler gerçekten de yayımlandı. Sözkonusu devletlerin yöneticilerinin bu haberleri reddetmemeleri kaygı vericidir. İran'la iyi komşuluk ilişkisi içinde bulunan Sovyetler Birliği, hangi gerekçeyle ve hangi biçimde olursa olsun, İran'ın iç işlerine dışarıdan karışılmasına kesinlikle karşıdır. İran'daki olaylar, ülkenin iç işidir ve bunlara bağlı bütün sorunları İranlıların kendilerinin çözümlenmesi gerekmektedir. Bütün devletler Birleşmiş Milletler yasasına ve öteki uluslararası anlaşmaların ana ilkelerine uymak zorundadır. Bütün devletler İran'ın ve İran halkının egemenlik ve bağımsızlığına saygılı olmalıdır. Şu kesinlikle bilinmelidir ki, Sovyetler Birliği ile ortak sınırı bulunan İran'ın iç işlerine yapılacak her çeşit karışma olayı Sovyetler Birliği'nin güvenliğinin zedelenmesi açısından ele alınacaktır.»

Öte yandan ABD Devlet Başkanı Carter, Brejnev yoldaşın Pravda'da yayımlanan bu yanıtı üzerine İran'daki olaylarla ilgili hiçbir müdahalede bulunmak niyetinde olmadıklarını söyleyip kamuoyunu yatıştırmaya çalışmış, ancak Şah Pehlevi'nin sözümlerine demokrasiyi yerleştirme çabalarını destekleyeceklerini de söz-

lerine eklemiştir. Carter bu açıklaması ile İran'a gerekirse silahlı müdahale ile Şah'a yardım etme yolundaki görüşlerini yinelemiş olmaktadır.

Ayrıca müdahale konusunda başka kanıtlar da var ve bunların sayısı her gün biraz daha artıyor. İran'ın NATO üyesi olmadığının çok iyi bilinmesine rağmen, İran yöneticileri, İran sorununun bu blokun konsey toplantısında görüşülmesini gerekli gördüler.

NATO yöneticileri, faaliyetlerini genişletme ve Basra Körfezi de dahil, Atlantik sınırları dışına yayma niyetlerini hiçbir zaman gizlemediler. ABD Başkanı Carter, NATO'nun Washington'daki Mayıs 1978 dönem toplantısında kısmen bu çağrıda bulundu. NATO strateji uzmanları, bölgenin sömürge olmaktan kurtulma sürecini durdurmak ve tersine çevirmek, kaçınılmaz toplumsal-politik değişmeler yoluna engel çıkarmak amacıyla Yakın ve Orta-doğu'nun bağımsız devletlerine karşı saldırı için İran'ın üs olarak kullanılmasına ilişkin planlarını da gizlemiyorlar.

Bu tür eylemlerin Asya halkları ve bütün halklar için ne gibi bir tehlike oluşturacağını tasavvur edebiliriz. Basra Körfezi petrolünün yakınında ateşle oyun, kuşkusuz yeni bir gerginlik ocağı meydana getirecektir.

Emperyalizmin ve onun saldırganlık ocaklarının bu iğrenç emellerini İran halkının, başta Sovyetler Birliği olmak üzere tüm sosyalist topluluk ülkeler halklarıyla ve dünyadaki tüm demokratik ve ilerici güçlerle dayanışma içinde eninde sonunda bozguna uğratacağına, İran'da demokratik bir rejimin kurulacağına inancımız tamdır.

İran işçi sınıfının ve emekçi halkının öncü savaşkan örgütü TUDEH bu konuda yeni bir eylem programı önerisi hazırlamıştır.

TUDEH'İN ULUSAL KOALİSYON PROGRAM ÖNERİSİ

I. Demokratik Özgürlüklerin Garantisi için...

- Tüm politik tutuklulara Özgürlük,
- Tüm politik sürgünlerin ülkeye geri dönmesi,
- SAVAK'ın ve benzeri kuruluşların dağıtılması,
- Şah diktatörlüğünü savunan ve halka karşı suç işlemiş kişilerin yasal kovuşturulması,
- Pehlevi hanedanının getirdiği insan haklarını kısıtlayan tüm yasaların kaldırılması,
- Basın ve toplantı özgürlüğünün garanti altına alınması,
- SAVAK, Senato ve Parlamento'nun yerine, halk konseylerinin getirilmesi,
- Serbest genel seçimlerle bir kurucu meclis seçilmesi ve yeni bir Anayasa hazırlanması.

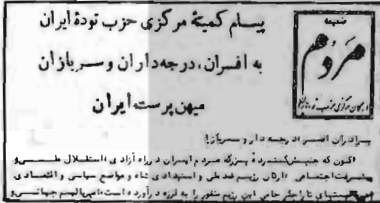
II. Ulusal Bağımsızlığın Güvenlik Altına Alınması İçin...

- Petrol sanayiini devletleştiren yasanın yeniden yürürlüğe girmesi,

- İran petrol yataklarını sömüren tekellerin oluşturdukları konsorsiyumların yok edilmesi,
- Amerikan askersel danışmanlarının sınır dışı edilmesi ve ordunun Umman'dan derhal geri çekilmesi,
- İran'ın bağımsızlığına ve özgürlüğüne saygı gösteren tüm ülkelerle dostluk ilişkilerinin geliştirilmesi,
- İran-ABD askersel kölelik anlaşmasının yırtılması,
- CENTO'dan çıkılması, bağlantısız ülkeler topluluğuna katılması,
- Tüm ilerici-ulusal kurtuluş hareketlerinin, özellikle de Filistin halkının emperyalizme ve siyonizme karşı savaşımının desteklenmesi.

III. Ekonomisinin Düzenlenmesi ve Yaşam Düzeyinin Yükseltilmesi İçin...

- Şah ve ailesinin mülklerine elkonulması,
- Pehlevi ailesinin yurtdışına kaçırıldığı milyarlarca doların ülkeye döndürülmesi ve bunun halk yararına kullanılması,
- Silahlanma harcamalarına son verilmesi, petrol gelirlerinin halk yararına kullanılması
- Devlet ve özel sektör dahil olmak üzere, yerli üretimin özendirilmesi
- Tarımdaki derin bunalımın aşılması ve köylülerin yaşam düzeyinin yükseltilmesi için önlemler alınması.

İRAN TUDEH PARTİSİ
MERKEZ KOMİTESİ'NİN
İRANLI YURTSEVER ALBAYLAR,
SUBAYLAR VE ASKERLERE
BİLDİRİSİ

Albaylar, subaylar, asker kardeşlerimiz!

Bugün İran halkının özgürlük savaşımı; ulusal bağımsızlık ve toplumsal ilerleme için verdiği büyük savaşımı Şah'ın baskı rejimini, emperyalizmin talanını, vurgununu sarsmaktadır. Başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere dünya emperyalizmi, baskı ve talanını sürdürmek için, İran'ın özgürlük savaşımı veren halkı üzerinde korkunç planlar tezgahlamaktadır. Emperyalizmin bu yeni tertipleri hemen görülüp etkisiz hale getirilmezse ülkemiz ve tüm bölge barışı tehlikeye girer. Geleceğimizi belirleyecek olan bu tarihsel, hassas anlarda teker teker size; albaylar, subaylar, askerler, İran'lı yurtseverler, size, çok büyük, kutsal bir görev düşüyor.

Kardeşler!

Özgürlük savaşımı veren İran halkının büyük savaşımı; baba-larımız, analarımız, kardeşlerimiz bacılarımız, çocuklarımızın büyük savaşımı, emperyalizmin ve kan içici rejimin zulmüne karşıdır. 28 Murdat'da (3 Temmuz) faşist darbeyle başa geçen Şah, halka ihanetle emperyalizme hizmet etmekten başka bir şey yap-

mamıştır. Halka ihanet eden bu rejimin şu andaki çabası, ordumuzu saldırgan emperyalizmin hizmetine sokmak, bölgede Amerikan emperyalizminin maşası durumuna getirmek, böylece İran halkının ve başka halkların özgürlük savaşımını bastırmak amacını taşımaktadır.

Şu anda 80 bine yakın Amerikan müsteşar ve danışmanı İran ardusuna el koymuş durumdadır. Ve emperyalizmin iğrenç isteklerini, İran ordusunun albay, subay ve askerlerine zorbalıkla dayatmaktadırlar.

Zulmü sürdürmek, halkı katletmek, emekçileri sömürmek, ülkemizin ulusal servetlerini ve milyarlarca dolar petrol gelirimizi her yıl emperyalizme teslim etmek, ordumuzun büyük bir iftihar değildir.

Bir yıl içindeki olaylar göstermektedir ki, özgürlük savaşı veren halkımız, emperyalizme karşı ve Pehlevi hanedanını devirmek için sürdürdüğü savaşımı, ordumuz Şah rejiminin yanında yer almazsa başarabilir; ve soyguncu emperyalizmin baskısını yok edebilir, Şah ve onun hanedanını, ona yardım eden bütün soyguncuları yargılayabilir, ulusal servetimizi de gerçek sahiplerinin eline verebilir; ulusal, demokratik bir ortam, özgürlük ve bağımsızlığımızı gerçekleştirebilir; toplumumuzu ileri bir aşamaya geçirmek için yol açabilir.

Son bir yıl içindeki olaylar gösterdi ki, tüm İran halkının Şah rejiminin baskısına karşı nefreti sonsuzdur. Bu nefret tüm halkı kaplamıştır ve Şah rejimi yalnız kalmıştır.

Ancak, Şah rejimi, ordunun başına getirdiği orgeneraller, albaylar, CIA tarafından seçilmiş kişiler, halka karşı olan hainler hâlâ ordunun başında olduklarından dolayı ve ordu da onları desteklediği sürece ayakta kalabilir, milyonlarca halkın direnişine karşı direnebilir, soyguncu emperyalizmin Amerikan-İngiliz gemilerine petrolü doldurmak için işçilerin, emekçilerin, erkeklerin ve yiğit kadınların kanlarını dökebilirler.

Hiç kuşkusuz, İran ordusunda hain, soyguncu, cani kişiler en büyük makamları ellerine geçirmişlerdir. Ancak, şu da bir gerçektir ki, ulusal bağımsızlığı, özgürlüğü içtenlikle isteyen albaylar, subaylar ve askerlerin çoğunun yüreğinde yurtseverlik bir yıldız gibi parlıyor.

Ama bugün ülkemiz, tarihinin en önemli günlerini yaşadığından, bu parlayan yıldız yeterli değildir, ve bu yıldız sizin yüreğinizde hapis olmamalıdır.

Halkın içinden gelen sizlerin tarihsel kutsal görevi, halkın hareketinin içinde yer almaktır.

Bu, emperyalizme satılmış uşakların, hainlerin, düzenli disiplinli ordumuzu halkın, ülkenin çıkarlarına karşı kullanmalarına izin vermeyin.

Sizler, albaylar, subaylar, askerler, bütün gücünüzle emperyalizme, onun kuklası olan Şah ve işbirlikçilerinin baskısına ve halkı aşağılamalarına karşı, halkın hareketinin yanında yer alın.

Bugün, özgürlük ve bağımsızlık yolunda mücadele veren halkımız, “Şah rejimi devrilsin”, “Yaşasın bağımsızlık, kahrolsun Amerikan ve İngiliz sömürücüleri” diye bağıarak, boş el, açık göğüsle, sıkılı yumruklarla, insanları katleden Şah rejiminin makineli tüfeklerine, panzerlerine karşı koşarak, ölümden korkmadan canını feda ediyor. Sizin etkiniz, halkımızın silahlı oğulları olarak, hele bu, elinizdeki büyük olanaklarınızla çok önem taşıyor.

Geleceğimizde, sizin bu büyük kutsal görevinizi yerine getirmeniz, parlak yazılarla tarihin sayfalarına kazanacaktır.

Fabrikaların işçileri, petrol sanayiinin yiğit işçileri en önde olmak üzere, tüm öğrenciler, kent ve köydeki tüm halk katmanları, emekçiler, din adamları, tüccarlar ve devlet memurları, öğretmenler, yazarlar, bilim adamları ve gazetecilerin tümünün sizden, yurtsever albaylardan, subaylardan, askerlerden istekleri; halkımızın ulusal özgürlük hareketinin gerçekleşmesi yolunda Pehlevi hanedanı ve işbirlikçilerinin iğrenç saltanatının devrilmesi için, Amerikan müsteşar ve danışmanlarını kovmak için, ulusal servetlere sahip çıkılması, emperyalizme bağımlılık anlaşmalarının yırtılması için, demokratik özgürlüğe kavuşmak, hainleri, soyguncuları yargılamak ve cezalandırmak için, halkımızın bağımsızlık hareketiyle bütünleşin. Tüm olanaklarınızla yardım edin.

Albay, subay ve asker kardeşlerimiz!

Halkımız yürekten, sizin bu adilce davranışınızı, ayaklanmanızı bekliyor. Ve sizlere, yardım etmeniz için elini uzatıyor.

Yaşasın İran halkının özgürlük savaşımı!

Yaşasın halkımız ve yurtsever ordumuzun birleşmesinin direnci!

İran TUDEH Partisi
Merkez Komitesi

Av Turgan Arınır - Av Ali Galip Yıldız

İLERİCİNİN HUKUK KILAVUZU

224 Sayfa 40 TL

KONUK
YAYINLARI

TEMEL DAĞITIM
HİMAYE-İ ETFAL SÖK.
ORHANBEY İŞHANI
NO 6 KAT 1 DA.1
ÇAĞALOĞLU İST.

POSTA KUTUSU: 749
İSTANBUL

Varşova Antlaşması Ülkeleri Deklarasyonu

22-23 Kasım günlerinde Moskova'da Varşova Antlaşması ülkeleri toplantısı yapıldı. Toplantıda ele alınan konular üstüne bir deklarasyon yayınlandı. Toplantıya katılanların, ilerici-barışsever güçlerin, halkların birlik ve beraberliğinin daha da güçlendiğini, emperyalizmin saldırı ve baskı politikasına sömürgeciliğe ve yenisömürgeciliğe son verme, gerginliği azaltma, toplumsal ilerleme, aynı zamanda ulusal bağımsızlık, egemenlik ve içişlerine karışmama ilkeleri temelinde devletler arasında eşit haklı işbirliğini geliştirme yönündeki savaşın giderek genişlediğini önemle vurguladıkları belirtilen deklarasyonda özetle şöyle deniyor :

«Bu savaşta gözle görünür, elle tutulur önemli başarılar elde edilmiştir. Buna karşılık emperyalist ve gerici güçlerin aktifliği daha da arttı. Bu güçler bağımsız devletler ve halklar üzerinde egemenlik kurmak için elden geleni yapıyor, silahlanmayı artırıyor, başka devletlerin iç işlerine kabaca karışıyor. Bütün bunlar gerginliği azaltma sürecini baltaladığı gibi, halkların barış, özgürlük, bağımsızlık ve ilerleme yönündeki çabalarını artırmalarını zorunlu kılıyor. Toplantıya katılanlar, Avrupa'da işbirliğinin geliştirilmesi ve güvenliğin güçlendirilmesi sorunlarına önemle eğildiler. Avrupa'da olumlu değişikliklerin gerçekleştiğini vurguladılar. Uluslararası güvenlik için büyük önemi olan Avrupa ülkeleri arasında var olan sınırların tanınmasını ve bunların dokunulmazlığını içeren Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Sonuç Belgesi ilkeleri temelinde Avrupa ülkeleri arasında gelişen işbirliği bu değişiklikler için olumlu koşullar yarattı.

Son Washington toplantısında NATO ülkelerinin aldığı kararlar sorumluluğunu en gerici emperyalist çevrelerin taşıdığı silahlanmayı artırma yönünde atılan adımlardır. Bu girişimler Helsinki Konferansı Sonuç Belgesi ile açıktan açığa çeliştiği gibi ülkeler ve halklar arasında karşılıklı güvene ve yarara dayanan işbirliğinin geliştirilmesinde başlıca engeldir. Varşova Antlaşması'na üye ülkeler silahlanmanın artırılması ve askersel baskı denemeleri politikasına kesinlikle karşıdır. Bunun için de Varşova Antlaşması ülkeleri silahlanmaya son verilmesi ve silahsızlanma yönünde somut adımların atılması görüşmelerinde çözümlenici bir sonuca varılmasını günümüz koşullarında uluslararası politikaların en canlı ve en güncel ödevi olarak görmektedirler. Bu durumdan hareket eden sosyalist ülkeler şu önlemlerin gerçekleştirilmesi için çalışıyorlar :

1. Uluslararası ilişkilerde kuvvete başvurulmasını yasaklayan, tüm devletler için kuvvete başvurmanın her biçiminden ve belirtilerinden vazgeçilmesi ve nükleer silah kullanımının yasak-

lanması yükümlülüğünü getiren bir uluslararası anlaşma imzalanmalıdır.

2. Konferansa katılan tüm ülkeler karşılıklı ilişkilerde kuvvet kullanımından vazgeçme yönündeki tüm yükümlülüklerini titizlikle yerine getirmelidirler.

3. Konferansa katılan tüm ülkeler birbirlerine karşı nükleer silah kullanmama, Varşova Antlaşması'nı ve NATO'yu genişletmeme, iki tarafın Avrupa'da yaptığı askersel manevralara katılanların sayısını 50 bin ile 60 bin arasında tutma, Konferansta saptanan güvenlik önlemlerini Akdeniz bölgesinde de yayma yükümlülüğü getiren önerileri uygulamalıdır.

4. Nükleer silaha sahip olmayan devletlerin güvenliğinin güçlendirilmesi için, bu ülkelere karşı nükleer silah kullanımını yasaklayan ve böyle silahların bu ülkelere yerleştirilmemesini öngören önlemler alınmalıdır. Bu yönde nükleer silaha sahip olmayan ülkelere garanti sağlanmalıdır.

Toplantıya katılanlar, Varşova Antlaşması ile NATO Pakti'nin karşılıklı olarak dağıtılmasına hazır olduklarını belirtirler ve bunun kalıcı bir barışın sağlanmasında önemli bir adım olduğunu vurgularlar. Varşova Antlaşması ülkelerinin Moskova Toplantısı'na katılanlar, barışın güçlendirilmesi, güvenliğin sağlanması, gerginliği azaltma sürecinin geliştirilmesi ve uluslararası işbirliğinin genişletilmesi yönündeki çabaları artırmaya kararlı olduklarını bildirirler ve Avrupa devletlerine, tüm ülkelerin halklarına ve devletlerine aşağıdaki istekleri içeren çağrıda bulunurlar :

1. Barış, yumuşama, uluslararası ilişkilerde kuvvete başvurmadan vazgeçme, karmaşık sorunları barışçıl yollardan çözme, saldırı harplerini ödünsüz kınama, toplumsal yaşamdan devletler arasındaki harpleri tamamen atma, silahlanmaya son verme, soğuk harp kalıntılarını tamamen ortadan kaldırma uğrunda politika için sarsılmaz bir savaş yürütün! Milyonlarca insanın askersel çatışmalara son verilmiş bir dünya isteği ütopye değildir. Bu, sözkonusu hedef uğrunda savaşmaya hazır olan tüm güçlerin ortak çabalarıyla gerçekleştirilebilir.

2. En yakın bir zaman içinde nükleer silaha sahip olan Sovyetler Birliği Amerika Birleşik Devletleri, Fransa, İngiltere ve Çin arasında depolanmış tüm nükleer silahların yok edilmesi ve atom enerjisinin barışçıl amaçlarla kullanılması uğrunda görüşmelerin başlamasını sağlamak için çaba harcayın! İnsanlık atom enerjisini kendini yoketmek için keşfetmemiştir.

3. Büyük askersel ekonomik güce sahip olan, özellikle barışın ve uluslararası güvenliğin sağlanmasında büyük sorumluluklar taşıyan Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi üyesi beş ülkenin önümüzdeki üç yıl içinde ilk adım olarak savunma bütçelerinde belirli veya aynı oranda indirim yapmaları için çalı-

şın! Dünyanın her yerinde insanlar silahlanma için yapılan büyük harcamaların yaşam düzeyinin yükseltilmesi, sağlık hizmetlerinin geliştirilmesi, kültürel gereksinimlerinin karşılanması için harcanmasını istiyor. Gelişmekte olan ülkeler haklı olarak askersel harcamaların bir bölümünü bu ülkelere yapılan ekonomik ve teknik yardımlara ayrılması için çaba harcıyorlar.

4. Bütün ülkeler ve hükümetler silahsızlanma yolunda somut adımların atılması ve silahlanmanın sınırlandırılması yönündeki çabaları artırmalı, silahsızlanma yönündeki girişimlerin etkili kılınması için birlikte hareket etmeli, bu uğurda yapıcı somut önerilerde bulunmalıdırlar. Bu konuda zaman kaybedilmemelidir. Silahlanmanın sınırlandırılması görüşmelerine katılan ülkeler, bu görüşmelerin başarı ile sonuçlanması yollarını aramalıdırlar.

5. Tüm Avrupa devletleri için güvenliğin sağlanması, Avrupa'da askersel çatışmaya yol açabilecek tüm sorunların çözülmesi için yapıcı girişimlerde bulunalım! Askersel alanda gerginliği azaltmada kararlı tutumumuzu belirtelim!

6. Geri kalmışlığın ana nedeni olan sömürgecilik ve yeni sömürgecilik kalıntılarını ortadan kaldırmak, ırkçılığın ve ırk ayrımı politikasının kökünü kazınması için savaşalım! Barış, bağımsızlık ve özgürlük içinde yaşamak, ulusal zenginliklerini kendi halkı için kullanmak tüm halkların en doğal hakkıdır.

7. Uluslararası ekonomik ilişkilerin adaletli ve karşılıklı yara dayanan bir biçimde düzenlenmesi, gelişmekte olan ülkelerin ekonomik kalkınmasına katkıda bulunulması yönündeki çabalarımızı artıralım!

8. Uluslararası ilişkilerin, hak eşitliği, içişlerine karışmama, kuvvete başvurmama, ulusal bağımsızlık ve egemenliğe saygı gösterme, gelişme yolunu özgürce seçme ilkeleri temelinde geliştirilmesi için çabalarımızı artıralım, birlik ve beraberliğimizi güçlendirelim!

Toplantıya katılan komünist ve işçi partileri gelecekte de kardeş partilerle ilişkilerini geliştirme yönünde yoğun çaba harcıyacaklardır. Varşova Antlaşması ülkelerinin Moskova Toplantısı'na katılan ülkeler, silahlanmaya son verilmesi, harp tehlikesinin ortadan kaldırılması, gerginliği azaltma sürecinin derinleştirilmesi amacıyla sosyalistlerle, sosyal demokratlarla, hıristiyan demokratlarla, yeni örgütler ve din adamlarıyla, tüm toplumsal örgütlerle yapıcı görüşmelere hazır olduklarını bildirirler. Sosyalist ülkeler bu ana ödevlerin çözümü ve insanlığın 21. yüzyıla kalıcı bir barış ve geniş alanda uluslararası işbirliği koşullarında geçmesini sağlamak için elden geleni yapacaklardır.»

Kamboçya'nın Ulusal Kurtuluşu için Ulusal Birlik Cephesi'nin Açıklaması

Kamboçya'nın kurtarılmış bölgesinde kurulan Kamboçya'nın Ulusal Kurtuluşu İçin Ulusal Birlik Cephesi adlı örgütün 1. Kongresi'nden sonra bir açıklama yayınlanmıştır. Açıklamada özetle şöyle denmektedir :

«Halkımız birçok güçlükleri aşarak, birçok kurbanlar verecek kahramanca bir savaşta sosyalist ülkelerin ve dünya barışçı güçlerinin yardım ve dayanışmasıyla Fransız ve Amerikan emperyalizmine karşı önemli kazanımlar elde etti. 17 Nisan 1975'de tüm ülke toprakları kurtarıldı. Kamboçya halkı için yeni bir çağ, bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm çağının yolu açıldı. Ama son üç yılda bunun tam tersi bir durum ortaya çıktı. Kamboçya'da askersel-faşist bir dikta rejimi kuruldu. Pol Pot-İyen Sari kliği idareyi ele geçirdi. Bu gerici klik yurda ihanet etti ve halka karşı cinayet ve kırımların en yoğun biçimlerini uyguladı. Çin yönetimi bu hain ve zalimleri vargücüyle destekledi, bunlara arka çıktı. Pol Pot-İyen Sari kliği, parti yönetimini de ele geçirdi ve yurduna sınıksız bağlı olan, kurtuluş savaşında büyük bir özveri ile çarpışan parti kadroları ve askerler, yurtsever yurttaşlar bu gerici kliğin barbarlık politikasına karşı oldukları için öldürüldü. Yeni tipten bir kölelik rejimi olan Pol Pot-Sari rejiminin sosyalizm ile yakından veya uzaktan hiçbir ilişkisi yoktur. Bu klik, kendine karşı çıkan herkesi öldüren bu barbar dikta, rejimin cinayetlerini örtbas etmek ve iktidarını güçlendirmek için Çin'deki yönetimin yayılımcı büyük devlet stratejisinin hizmetine girerek Vietnam'la sınır çatışmaları tezgahladı ve böylece dost bir ülkeyi düşman yaptı. Devrimci silahlı kuvvetlerimizi Çin yönetiminin kiralık askeri, halkın direniş hareketini bastırmak için bir araç durumuna getirdi. Kamboçya halkının gerçek bağımsızlığı ruhunda kurulan Kamboçya'nın Ulusal Kurtuluşu İçin Ulusal Birlik Cephesi ülkenin bütün uluslarına, bütün yurtsever güçlerine politik ve dinsel görüş ayrılıklarına bakmaksızın iktidardaki kliğin saflarında bulunan işçi köylü, aydın, küçük burjuvaları, din adamlarını, ayrıca ülke dışında yaşayan yurttaşları birleştiriyor ve Kamboçya halkının dolaysız devrimci ödevini gerçekleştirmeye çağırıyor. Gerçekten bağımsız, barışçı, demokratik, tarafsız, bloklar dışı sosyalizme doğru ilerleyen bir Kamboçya'nın kurulması savaşına katılmaya davet ediyor. Bu tarihsel ödevin yerine getirilmesi için Kamboçya'nın Ulusal Kurtuluşu İçin Ulusal Birlik Cephesi şu önerilerle ortaya çıkıyor :

1. Geniş bir politik birlik politikası uygulanması, gerici Pol Pot-İyen Sari kliğinin askersel dikta rejiminin yıkılması, bu kliğin kurduğu Halk Temsilciler Konseyi'nin dağıtılması, ulusal

bir meclis için genel seçimlere gidilmesi, yeni anayasanın ve yasa organlarının oluşturulması;

2. Pol Pot-Sari kliğinin gerici içyüzünü anlayabilmesi için halkın değişik katmanlarını içerecek devrimci yığın örgütlerinin kurulması ve Ulusal Birlik Cephesi'nde birleştirilmesi, yığınların gerici kliğin kurduğu örgütlerden kurtulup Ulusal Kurtuluş Gençlik Birliği, Ulusal Kurtuluş Kadınlar Birliği, Ulusal Kurtuluş Köylü Birliği, Ulusal Kurtuluş Sendikaları, Ulusal Kurtuluş Aydınlar Birliği adlı örgütlerde toplanmasını sağlamak;

3. Kamboçya Devrimci Ordusu'nun kurulup geliştirilmesi;

4. Gerçek özgürlük ve demokratik hakların sağlanması, halkın onur duygularına saygılı olunması, insanların doğup büyüdüğü memleketlerine dönme ve mutlu bir aile yaşamına başlama hakkının gerçekleşmesi, bütün uluslar arasında hak ve görev eşitliğinin sağlanması;

5. Gerçek sosyalizme yönelmek için bağımsız ve egemen bir ekonomi politikasının uygulanması, harbin açtığı yaraların sarılması, Pol Pot kliğinin yok ettiği ulusal ekonominin yeniden canlandırılması;

6. Zorunlu evlenme sisteminin kaldırılması ve özgürce evlenme yönteminin yeniden uygulamaya konulması, erkek ve kadın arasında eşitliğin sağlanması, ve bütün kadınlar için meslek öğrenme olanaklarının yaratılması, harp malûllerine ve harp kurbanlarının ailelerine yardım sağlanması, halk sağlığına önem verilmesi, yaşlı ve öksüzlere yardım edilmesi;

7. Pol Pot kliğinin kurduğu sözde kültür sisteminin kaldırılması ve yerine ulusal, halkçı nitelikte bir kültürün geliştirilmesi, alfabetizliğin ortadan kaldırılması, ulusal eğitim sisteminin kurulması, yeni okulların kurulması;

8. Gerici kliğin elindeki ordu ve yönetimden ayrılıp halkın saflarına dönen ve yurdun kurtuluşu için savaşıyan subay ve memurlara saygı gösterilmesi ve bunlar için elverişli koşullar yaratılması, halka karşı kanlı cinayet ve kıyımlar işleyen gerici yöneticilerin cezalandırılması, gerçekten pişmanlık duyanların affedilmesi ve silah elde devrimin hizmetine girenlere tazminat verilmesi;

9. Politik ve toplumsal düzenlerine bakılmaksızın bütün ülkelerle barış içinde yanyana yaşama, bağımsızlık, egemenlik, toprak bütünlüğüne karşılıklı saygı ve işlerine karışmama ilkelelerinde, barış, dostluk ve bloklar dışı kalma yönünde bir dış politika uygulanması;

10. Komşu ülkelerle olan bütün görüş ayrılıklarını karşılıklı saygı temelinde barışçıl görüşmeler yoluyla çözüme bağlamak, Pol Pot kliğinin tezgahladığı Vietnam'a karşı sınır çatışmalarına son vermek, barışçıl, bağımsız ve tarafsız bir Güneydoğu Asya için bu bölge ülkeleriyle dostluk, işbirliği ve iyi komşuluk ilişkilerinin yeniden kurulması, Kamboçya'nın hiçbir asker-

sel pakta girmemesi, ülke topraklarında hiçbir devletin askersel üs kurmasına veya askersel tesis yerleştirmesine izin verilmemesi;

11. Bütün dünyada devrimci ve ilerici güçlerle dayanışmanın güçlendirilmesi, emperyalizme, sömürgeciliğe ve yenisömürgeciliğe karşı, barış, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve toplumsal ilerleme savaşı veren halkların kesinlikle desteklenmesi.

Kamboçya'nın Ulusal Kurtuluşu İçin Ulusal Birlik Cephesi ülkedeki ve dışarıda yaşayan bütün Kamboçyalıları cephemizin bayrağı altında birleşmeye, dikta rejimini yıkmaya savaşına aktif olarak katılmaya çağırıyor. Ulusal Birlik Cephemiz barış ve demokrasiden yana bütün dünya halklarını ve hükümetlerini, demokratik güçleri, halkımızın haklı savaşını desteklemeye davet ediyor. Bugünkü aşamada hiçbir uluslararası gerici güç, ne kadar gaddar ve gerici olursa olsun, Kamboçya halkını yokedemez. Devrimin zamanı gelmiştir. Halkımız hiç kuşkusuz barışçı, bağımsız, tarafsız ve bloklar dışı, sosyalizme yönelen Kamboçya'yı kuracaktır. Kamboçya devrimi utkuya ulaşacaktır.»

18 Kasım 1978 günü Zonguldak'ta "Faşist Saldırıları Protesto ve Halkın Can Güvenliğini Koruma Mitingi" yapılmıştır. Miting öncesinde onbinlerce bildiri dağıtılmış ve toplantıya binlerce kişi katılmıştır. Faşizme karşı tüm demokratik güçlerin eylem birliği böylesi yığınsal gösterilerle yaşama geçirilmektedir. 19 Kasım günü Zonguldak'a gelmeyi planlayan faşist Türkeş ilerici, yurtsever ve demokratik güçlerin duvarını aşamamış, faşizmi tirmandırma yolundaki planları böylece bozguna uğratılmıştır.

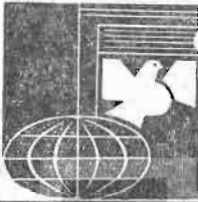
Arnavutluk Halkının Faşist İşgalden Kurtuluşunun 34. Yıldönümü

29 Kasım günü Arnavutluk halkı faşist işgalden kurtuluşunun 34. yıldönümünü kutladı. Bununla ilgili olarak 30 Kasım günlü Sovyet **İzvestiya** gazetesinde bir yazı yayınlandı. Arnavutluğun faşist işgalcilerden kurtuluşunun 34. yıldönümünün halkların faşizme ve militarizme karşı özgürlük ve toplumsal ilerleme için savaşında önemli bir yer tuttuğu belirtilen yazıda özetle şöyle deniyor :

«Arnavutluk'un kurtuluş savaşı yolu güçlüklerle doluydu. Özgürlüğünü seven Arnavutluk halkı bu savaşta birçok yiğit evlâdını yitirdi. Faşizme karşı ortak utku, Moskova yakınlarında, Volga ve Kursk çevresindeki savaş alanlarında çelikleşti. Sovyet halkı, Arnavutluk halkının faşist işgalcilere boyun eğmediğini, ülkesinin özgürlüğü ve bağımsızlığı için kahramanlıkla dolu bir savaş yürüttüğünü iyi biliyordu. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra iki ülke arasındaki dostluk ve işbirliği yeni bir gelişme aşamasına girdi. Sovyet halkı Arnavutluk'ta yeni devletin kurulmasında, ekonominin, ulusal kültürün gelişmesinde, yeni yaşamın kuruculuğunda önemli yardımlarda bulundu. 1950'lerin sonuna doğru Arnavutluk halkının yaşamı tamamen değişti. Ülkede yeni fabrikalar, büyük işletmeler kuruldu. Halk iktidarının utkusuna kadar feodal ilişkilerin egemen olduğu tarımda kooperatifleşme çalışmaları başarı ile uygulanmaya başlandı. Kara cahilliğe son verildi. Oysa Arnavutluk halkının % 80'i okuma-yazma bilmiyordu. Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerle işbirliği emperyalist saldırıya karşı Arnavutluk'un güvenliğini sağlıyordu, koruyordu. Sovyet-Arnavutluk ilişkilerinin temelini eşitlik, egemenliğe saygı, işlerine karışmama, toprak bütünlüğü ve karşılıklı yarar ilişkileri oluşturuyordu. Bu ilişkilerin ürünlerini Arnavutluk halkı günlük yaşamında gördü. Yaşam, bu tür ilişkilerin geliştirilmesini iki ülke halklarının yararına olduğunu somut olarak kanıtladı. Arnavutluk halkına karşı saygı ve dostluk duyguları ile Sovyet insanları teknik deney ve bilgilerini onlarla kardeşçe paylaştı, güçlü bir ekonominin oluşturulmasına aktif bir biçimde katıldı. Sovyetler Birliği; petrol rafinerisi, metalurji kombinaları, gıda ve hafif sanayi işletmeleri kurdu, donatım araçları sağladı. Tarımda traktör, biçer-döver, öteki tarım makinaları belirlemeye başladı. Arnavutluk'un isteğiyle yüzlerce Sovyet uzmanı Arnavutluk halkıyla omuz omuza sosyalizm kuruculuğu için çalıştı. İki ülke arasındaki bu iyi ilişkiler, 1960'ların başında karmaşık bir yön almaya başladı. Kuşkusuz böyle bir gelişme sosyalizmin, her iki halkın ve devletin çıkarlarına

ters düşüyordu. Sovyet insanları bu güçlüklerin geçici bir nitelik taşıdığına ve bu ilişkilerin yeniden düzenlenmesi için bir engel bulunmadığına inanmaktadırlar. Sovyetler Birliği ile Arnavutluk arasında eşitliğe ve karşılıklı yarara dayanan işbirliği ilişkilerinin yeniden kurulması, her iki ülke halklarının yararına olduğu gibi, toplumsal ilerleme ve Avrupa'da barışçıl işbirliği için önemli katkıdır. Sovyet insanları, faşist işgalcilerden kurtuluşunun 34. yılında Arnavutluk emekçilerinin ulusal bayramını kutlar ve sosyalizm kuruculuğunda yeni başarılar diler.»

TEMEL DAĞITIM

ÜRÜN SOSYALİST DERGİ, BARIŞ VE SOSYALİZM SORUNLARI, SANAT EMEĞİ, İLERİCI YURTSEVER GENÇLİK KADINLARIN SESİ DERGİSİ, LİSELİ GENÇLİK, DEVRİMCİ DEMOKRAT GENÇLİK, SANAT VE TOPLUM DERGİLERİ TÜRKİYE DAĞITIMI

DAĞITIMINI YAPTIĞIMIZ YAYINLAR

A. KADIR YAYINLARI,
ARKADAŞ KİTAPLARI,
ANT YAYINLARI,
BİLİM YAYINLARI,
CEM YAYINLARI,
EVREN YAYINLARI,
GERÇEK YAYINLARI,
GÖZLEM YAYINLARI,
GÜNCEL YAYINLARI,
HABER YAYINLARI,
İLERİCI YURTSEVER GENÇLİK YAYINLARI,
KAVRAM YAYINLARI,
KIZILIRMAK YAYINLARI,
KONUK YAYINLARI,
KOZ YAYINLARI,
MAKİNE MÜHENDİSLERİ ODASI KİTAPLARI,
NADAS YAYINLARI,
ODA YAYINLARI,
ORTAM YAYINLARI,
ÖNCÜ YAYINLARI,
ÖZGÜN YAYINLARI,
SER YAYINLARI,
SORUN YAYINLARI,
SOSYAL YAYINLAR,
SOSYAL KLASİKLER,
TEMEL YAYINLARI,
ÜRÜN YAYINLARI,
VARDİYA YAYINLARI,
YANSI YAYINLARI,
YANSIMA YAYINLARI,
YAŞA YAYINLARI,
YENİ DÜNYA YAYINLARI,
YOL YAYINLARI,
YÖNTEM YAYINLARI

Merkez:

• Yerebatan Cad. Taşsavaklar Sok.
Beyoğlu Han. No. 5/2 Cağaloğlu-İstanbul

ŞUBELER:
İSTANBUL:

• Himaye-i Etfal Sok. Dr. Orhanbey İşhanı.
No. 6 K. 1 D. 1 Cağaloğlu-İstanbul

İZMİR:

3. Beyler 850. Sok. No. 31/201 Kemeraltı-İzmir

ANKARA:

Ateş Sok. Nur Apt. No. 33/3 Yenşehir-Ankara

ADANA:

• İnönü Cad. Kızılay İşhanı Arkası Özkan Apt.
No. 5/3 Adana

TRABZON:

• Maraş Cad. 72/2 Trabzon

ZONGULDAK:

• Mithatpaşa Cad. Okul Sok. No. 16 Zonguldak

İZMİT:

• Demiryolu Cad. Saka İşhanı 122/B
Kat. 2/3 İzmit

DİYARBAKIR:

• Ali Emiri Cad. 2. Sok. No. 8 Diyarbakır

BURSA:

• Veziri Cad. Kent İşhanı Kat. 1 No. 106
Tahtakale-Bursa

MERSİN:

• Sahil Cad. Yaşal İşhanı Kat. 2
No. 314 Mersin

Toplu alımlarda % 25 indirim. Katolog isteyiniz.

Kıbrıs sorunu üzerine, Kıbrıs Emekçi Halkının İlerici Partisi —AKEL'in, 2. Olağan Plenum'u ve 4 Aralık 1978'de toplanan Olağanüstü Plenumu'nun Kararları'nı aşağıda sunuyoruz.

AKEL Merkez Komitesi

2. Olağan Plenum Kararı

23 Ekim 1978 tarihinde toplanan AKEL Merkez Komitesi ve Merkez Kontrol Komisyonu "KIBRIS SORUNUNUN BUGÜNKÜ AŞAMASI VE İÇ CEPHEMİZİN SORUNLARI"nı enine boyuna tartıştıktan sonra, oybirliği ile aşağıdaki kararı almıştır :

1. 1977 yılında toplanan Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda Kıbrıs konusunda alınan karardan bu yana geçen zaman içinde, Kıbrıs sorununa adil, barışçı ve kalıcı bir çözüm bulunması için Birleşmiş Milletler kararlarının uygulanması yönünde hiçbir ilerleme kaydedilmemiştir.

2. Kıbrıs sorununun Birleşmiş Milletler dışına kaydırılması için Amerikancı, NATO'cu emperyalist çevreler çeşitli entrikalar uygulamakta, çeşitli girişimlerde bulunmaktadır.

Bu çevreler, Kıbrıs sorununun, NATO ve AET çerçevesinde emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda çözümlenmesi için çeşitli girişimlerde bulunuyorlar.

Amerikancı, NATO'cu, emperyalist çevrelerin bu entrika, girişim ve insiyatifleri, Türk liderliğinin uzlaşmaz tutumunu desteklemekte, teşvik etmekte, böylece Kıbrıs sorununun tehlikeli bir durgunluğa itilmesine yardımcı olmaktadır. Bu durum ciddi tehlikeler yaratıyor; çünkü nesnel olarak, bu durum, perde arkasında yıkıcı faaliyetlerin yürütülmesine, Kıbrıs aleyhinde çeşitli komplocu planların hazırlanmasına bir ortam yaratıyor. Bugünkü durumun sonsuzlaştırılması, taksim yoluyla, iki ayrı devletin kurulmasıyla, ikili enosisle, bağımsız, egemen Kıbrıs devletini ortadan kaldıracaktır. Aynı zamanda bu durum barışı da tehdit etmektedir.

3. Bu koşullar altında, Plenum'un görüşüne göre, Kıbrıs halkının esas görevi; Kıbrıs sorununu Birleşmiş Milletler çerçevesinde tutarak, Amerika'nın, NATO'nun komplolarına karşı set çekmek, sorunun Birleşmiş Milletler kararları çerçevesinde barışçı, adil, demokratik, taraflarca kabul edilebilir, kalıcı bir çözüme ulaşması için gerekli şartları yaratarak, bugünkü çıkmazdan kurtulmaktır.

İZLENECEK ÇİZGİ VE TAKTİKLER

4. Kıbrıs sorununda izlenecek çizgi ve taktikler, Partimizin 14.

Kongresi'nde karar altına alınmıştır. Bugünün koşullarında bu çizgi ve taktik izlenirse, sorun kesinlikle bir çözüme ulaştırılabilir.

Partimizin bu çizgisi Birleşmiş Milletler kararlarına tamamiyle uygundur, gerçekçidir ve uygulanabilir. Emperyalizmin entrikalarını bertaraf edebilir, Türk liderliğinin uzlaşmaz tutumunu gözler önüne serebilir, aynı zamanda Türk toplumu içerisindeki demokratik güçlere yardımcı olabilir.

Bu çizgi Kıbrıs Rum, Türk, Ermeni ve Maronitlerinin, bütün Kıbrıslıların gerçek çıkarlarına hizmet eder, uluslararası kamuoyunu en geniş çapta harekete geçirebilir, en geniş çapta destek ve dayanışma sağlayabilir. Aynı zamanda bu çizgi barışa, yumuşama ve barış içinde birlikte varolma politikasına da hizmet etmektedir.

5. Birleşmiş Milletler kararlarına, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'nin huzurunda, 1977 Şubatında varılan Denктаş-Makarios anlaşmalarına içtenlikle, tutarlı bir şekilde sadakat; bugünkü çıkmazdan sıyrılmak, Kıbrıs sorununa barışçı, adil ve kalıcı bir çözümün bulunmasının en esash ökoşuludur.

YALPALAMA VE KARARSIZLIĞIN TEHLİKELERİ

6. Ulusal Konsey ile Bakanlar Kurulu'nun ortak toplantısında kararlaştırılan, daha sonraları Makarios tarafından somutlaştırılarak 1977 Nisanında Türk tarafına sunulan öneriler şeklinde somutlaştırılan çizgi ve izlenecek taktik üzerinde görülen görüş ayrılıkları, yalpalama ve sapma eğilimleri, Plenumu ciddi surette endişelendirmektedir.

Merkez Komitesi bu çizgi ve taktiği terketmenin, ondan uzaklaşmanın, Kıbrıs halkının davasını, Kıbrıs'ın bağımsızlık ve egemenliğini ciddi bir şekilde tehlikeye sokacağı konusunda uyarıda bulunur.

7. İzlenecek çizgi, özlü ve yapıcı görüşmelerin yürütülmesine sıkı sıkıya bağlı olarak, Kıbrıs Rum tarafının, görüşmelerde bir konuşmacının da tayini gelmektedir. Toplumlararası görüşmelerden yana olduğumuzu özlü ve yapıcı görüşmeler yapmak istediğimizi, bunda samimi olduğumuzu göstermek için konuşmacının atanması kaçınılmazdır.

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER'DEN DAHA GÜÇLÜ BİR KARAR

8. Bu yıl da Kıbrıs sorununun tartışılacağı Birleşmiş Milletler'de hükümet, yoğun bir faaliyet göstererek, davamıza yakın dostlarımızın, bağımsızların, başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerin desteğini sağlamalıdır.

Kıbrıs delegasyonunun hedefi, daha ileri bir karar sağlayarak, Güvenlik Konseyi'ne başvurarak bu kararın değerlendirilmesini temin etmek olmalıdır.

9. Bugünkü durgunluk ve çıkmazdan kurtulmamız için, Birleşmiş Milletler'de alınacak kararın yanısıra, Güvenlik Konseyi'nde alınan kararların ışığında Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'nin insiyatifi eline alması ve girişimlerde bulunması için, hükümet elinden geleni yapmalıdır.

10. Plenum, Kıbrıs'ın selameti ve özgürlüğü için verilen savaşında yurtsever, demokratik ve anti-emperyalist güçlerin birliğinin büyük önemini vurgular. Bu birliğin önemini pek iyi kavrayan AKEL, geçmişte olduğu gibi, şimdi de, gelecekte de; yurtsever, özgürlükçü, anti-emperyalist güçlerden oluşan bir cephenin kurulması için elinden geleni yapacaktır.

Birleşmiş Milletler kararları çerçevesinde barışçı, adil, taraflarca kabul edilir bir çözüm bulunması için verilen savaşta, böyle bir cephe, halkımızın elinde en esaslı bir silahtır.

İÇ CEPHEDEKİ ÇATLAKLAR

11. Son zamanlarda yurtsever, demokratik, anti-emperyalist güçlerin cephesinde beliren çatlaklardan Plenum büyük bir kaygı duymaktadır. Emperyalizm ve yerli uşakları iç cephedeki bu çatlaklardan ustaca, kendi çıkarları doğrultusunda yararlanmaktadır.

Makarios tarafından çizilen, Ulusal Konsey ve Bakanlar Kurulu'nun ortak toplantısında onaylanan çizgiden uzaklaşma, hatta bu çizgiyi terketme eğilimi iç cephede beliren çatlaklığın başlıca nedenini oluşturmaktadır.

Hükümet ve devlet mekanizmasından darbeci öğelerin temizlenmemesi, illegal silahlı grupların dağıtılmaması, politik ve toplumsal alanda demokratikleştirilmeye gidilmemesi, halkın ekonomik ve öteki sorunlarının hükümet tarafından çözümlenmemesi, iç cephedeki çatlaklıkların bir başka nedenini oluşturmaktadır.

12. Yurtsever, demokratik, anti-emperyalist güçler arasındaki birliğin yeniden kurulması ve tam anlamıyla pekiştirilmesini, güçlü bir Ulusal Demokratik Cephe'nin oluşturulmasını Plenum son derece gerekli buluyor. Bu cepheye ideolojik, politik, dinsel görüşlerine bakılmaksızın; 1974 darbesini içtenlikle eleştiren, Kıbrıs sorununun barışçı yollardan adil, demokratik çözümünü isteyen, NATO'nun askeri ve stratejik planlarına hizmet için, soruna NATO'cu bir çözüm getirmek isteyen Amerika'nın, NATO'nun komplolarına karşı savaşan bütün yurtseverler katılabilir ve katılmalıdırlar.

GÜÇLÜ BİR CEPHENİN KURULMASININ ÖNKOŞULLARI

13. İç cephenin güçlenmesi ve sağlamlaşmasının vazgeçilmez önkoşulu olarak Plenum şunları önermektedir :

a) Cepheye katılacak olanları bağlayacak ortak bir çizginin pratikte tutarlı bir şekilde uygulanmasını sağlayacak bir anlaşmanın imzalanması.

AKEL'in görüşüne göre, bugünün somut koşullarında izlenecek bu ortak çizgi, Makarios'un insiyatifinde 1977 Martında Bakanlar Kurulu ve Ulusal Konsey tarafından onaylanan çizgiden başka bir çizgi olamaz.

b) Devlet mekanizmasından, güvenlik kuvvetlerinden, kamu kuruluşlarından, özellikle hükümet politikasını destekleyebilecek kilit mevkiilerdeki darbeci ögelerin hızla uzaklaştırılması, temizlenmesi, illegal silahlı grupların hemen dağıtılması, bütün illegal silahların hemen toplatılması gerekmektedir.

c) Muhtarlık, belediye ve öbür seçimlerin yapılması ile politik ve toplumsal alanlarda demokratikleştirilmeye gidilmesi için somut önlemler alınmalıdır. Aynı zamanda nisbi temsil sistemi uygulanmalı, AKEL'e, yandaşlarına ve genellikle sola karşı uygulanan ayrımcı politikaya son verilmelidir.

d) Halkın çözüm bekleyen sorunlarının, özellikle göçmenlerin sorunlarının çözülmesi gerekmektedir. Konut sorunu çözümlenmeli, ekonomik yük ve ulusal gelir daha adaletli bir şekilde dağıtılmalı, gelir vergisi emekçilerden yana değiştirilmeli, parasız eğitim sistemine gidilmeli, devlet sağlık sistemi uygulanmalı, sosyal sigorta sistemi modernleştirilmelidir.

Savurganlık, lüks yaşam, göçmenlere, emekçi yığınlarına karşı bir hakaret, bir tahriktir. Bu da gösteriyor ki, varlıklı çevreler daha çok gelir vergisi koymanın olanakları vardır.

Bütün bu sorunların çözümü, ekonomik cephenin güçlenmesini, bu da politik cephenin güçlenmesini getirecektir.

e) İç cephenin güçlenmesi, pekişmesi, bütün partilerin katıldığı temsili bir hükümetin kurulması ile doruk noktasına varmalıdır. Böyle bir hükümetin kurulması içte anti-emperyalist, özgürlük savaşını daha da güçlendirecek, uluslararası alanda ise Kıbrıs Cumhuriyeti'nin saygınlığını daha da yükseltecektir.

f) Devletin bütünlüğünün çok yönlü güçlendirilmesi için gerekli bütün somut önlemler alınmalıdır.

TÜRK TOPLUMUNA YAKLAŞMALIYIZ

14. Kıbrıs Türk toplumuna sürekli olarak yaklaşmamız gerektiği tezini Plenum tekrarlamaktadır. Hükümet, Partiler ve örgütlerce anlaşılmalıdır ki, Türk toplumuna yönelmezsek, onlara yaklaşmazsak, Kıbrıs sorununa kalıcı bir çözüm bulmak olanak dışıdır.

Şovenizmin her çeşidine karşı her gün savaşmalıyız. Şovenizmin neden olduğu sonuçları, İngiliz sömürgecilerinin, Amerikan emperyalizminin, NATO'nun iki toplum arasında inşa ettikleri kin ve nefret duvarlarını yıkmalı, yerine karşılıklı güven, saygı ve işbirliği duygusunu kurmalıyız.

Kısa bir süre önce, Kıbrıs Türk ve Rum Sendikalarının verdiği yakınlaşma örneği, Kıbrıs Türkü yurttaşlarımıza yönelik somut ve kararlı tedbirlerin açıklanması zamanının artık geldiği

ne hükümeti ikna etmiş olmalıdır. Aynı yönde, partiler, örgütler ve ağırlığı olan herkes insiyatifi ele alıp gereken girişimlerde bulunmalıdırlar. Kıbrıs Türklerinin Kıbrıs'ta eşit haklı yurttaşlar olduklarını hissetmeleri için gereken herşey yapılmalıdır.

Yurdumuzun içinde bulunduğu şu kritik günlerde; Rum, Türk, Ermeni, Maronit bütün Kıbrıslıların yaşayacakları gerçekten bağımsız, bağlantısız, egemen, toprağı bütün askerden arınmış bir Kıbrıs'ın kurulması için güçlü bir anti-emperyalist cephenin pekiştirilmesi için Plenum bütün yurtseverleri göreve çağırmaktadır.

**

AKEL MK'nin 4 Aralık 1978 Tarihli Olağanüstü Plenum Kararı

4 Aralık 1978 tarihinde AKEL Merkez Komitesi ve Merkez Kontrol Komitesi olağanüstü toplanarak, Politik Büro'nun "2. Olağan Plenum Toplantısından bu yana Kıbrıs sorununda kaydedilen gelişmeler ve AKEL'in tutumu" konulu raporunu incelemiştir.

Parti Genel Sekreteri E. Papaioannu'nun giriş konuşmasını da gözönünde bulunduran Plenum oybirliği ile aşağıdaki kararı almıştır :

23 Ekim 1978 tarihinde toplanan Parti'nin 2. olağan Plenum toplantısından bu yana Kıbrıs sorununda kaydedilen en önemli gelişmeler şöyledir :

- Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun kararı,
- Güvenlik Konseyi Kararı,
- Kıbrıs Sorununun çözümü ile ilgili olarak Amerika, İngiltere ve Kanada'nın Planı.

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER GENEL KURULU'NUN KARARI

Birleşmiş Milletler örgütünün 33. dönem Genel Kurulu'nda Kıbrıs'la ilgili olarak alınan karar, şimdiye kadar olanların en iyisi, en güçlüsüdür. Kararda daha kesin bir dil kullanıldığı gibi, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda ilk kez, Türkiye'nin hareketi "istila" olarak niteleniyor. Daha ileriye gidilerek Kıbrıs hakkında alınan kararların belirli bir süre içerisinde uygulanmasını incelemek ve Birleşmiş Milletler çerçevesinde gerekli bütün önlemlerin alınması için Güvenlik Konseyi'ne öneride bulunuyor.

Bu önemli kararın alınmasında katkısı bulunan temel etmenler şunlardır :

- Emperyalizmin komplo ve entrikalarına kararlı bir şekilde karşı çıkan başta yurtsever güçler olmak üzere Kıbrıs halkının savaşı ve kararlılığı,

b) Kıbrıs sorununun yürütülmesinde, özellikle Birleşmiş Milletler'de izlenen doğru çizgi, hükümet ve partilerarası delegasyonun faal çabaları,

c) Gittikçe genişleyen uluslararası destek ve dayanışma, Kıbrıs sorununu daha da evrenselleştirmektedir. Uluslararası destek ve dayanışma çeşitli uluslararası toplantılarda, çeşitli şekillerde görülmektedir. Dünya Sendikalar Federasyonu'nun Kıbrıs'ta düzenlediği özel toplantı bunlardan sadece bir tanesidir.

d) Başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerin güçlü desteği. Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin desteği sadece Birleşmiş Milletler'de değil, aynı zamanda başka ülkelerle yaptıkları ikili toplantı ve görüşmelerde de kendini gösteriyor.

e) Bağlantısız ülkelerin sıcak desteği; özellikle bu ülkelerden oluşan özel bir komitenin rolü pek büyüktür.

f) Demokratik Yunan kamuoyu ve öteki ülkelerin tutarlı desteği.

Bütün bu etmenler Türkiye ve emperyalizm üzerinde baskı yapmada, 33. Genel Kurul toplantısında alınan kararda kesin rol oynamıştır.

GÜVENLİK KONSEYİ KARARI

Güvenlik Konseyi'ne başvurulması, hükümet ve partilerarası delegasyonun Birleşmiş Milletler'e hareketinden önce, Ulusal Konsey ve Bakanlar Kurulu tarafından kararlaştırılmıştır.

Güvenlik Konseyi'ne başvurduğumuzun daha ilk gününde, hiçbir kararın alınmaması veya Genel Kurul'da alınan karardan daha zayıf bir karar için birçok güçlüklerle karşılaşacağımıza tanık olduk. Bunun da sebebi Güvenlik Konseyi'nin bugünkü yapısı, yani Batıların çoğunlukta olmasıdır.

Amerikan emperyalizmi ve diğer NATO'cu çevreler Güvenlik Konseyi'ne başvurumuza şiddetle karşı çıktılar, 2-3 hafta ertelenmesini istediler. Usul üzerinde yaratılan bazı hususları kullanarak oyalama taktiğine başvurarak defalarca erteleme taktiğini kullandılar.

Güvenlik Konseyi'nde hiçbir kararın alınmaması için Kıbrıs sorunu ile ilgili olarak kendi planlarını açıkladılar.

En sonunda Güvenlik Konseyi'nde alınan karar, Genel Kurul'da alınan kararın ve Kıbrıs Delegasyonu'nun sunduğu karar tasarısı ayarında olmamakla birlikte, Güvenlik Konseyi'nin bugünkü yapısını gözönünde bulundurduğumuz zaman sağlanabilecek en iyi bir karardır. Bu karar dost ülkelerin özellikle Sovyetler Birliği, Çekoslovakya ve Hindistan'ın ısrarlı desteği sonucu alınmıştır.

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'nin 1979 Mayısında görüşmeler ve kararların uygulanması hususunda rapor sunma gereği, Kıbrıs sorununu Güvenlik Konseyi'nin bir sorununa dönüştürmektedir. Yani Güvenlik Konseyi, kararların uygulanmasını

ve görüşmelerde kaydedilecek ilerlemeyi tekrar tartışacaktır. Aynı zamanda kararda, taraflarca anlaştıktan sonra "ortak bir zemin" üzerinde toplumlararası görüşmelerin başlaması için Genel Sekreter'e çağrıda bulunmaktadır. Böylece Genel Sekreter'in Kıbrıs sorunu ile ilgili olarak yetkileri daha da genişliyor.

AMERİKA, İNGİLTERE VE KANADA PLANI

Bu plan Amerika, İngiltere ve Kanada tarafından hazırlanmış olmakla birlikte baş rolü Amerikan emperyalizmi oynamaktadır.

Bu plan; Birleşmiş Milletler'de alınan kararlara katılmayan, veya bu kararların alınmasına şiddetle karşı çıkan, Kıbrıs sorununun uluslararası yönünün tartışılmasını öngören uluslararası bir konferans çağrılmasını isteyen Sovyetler Birliği önerisine karşı çıkan ülkeler tarafından hazırlanmıştır.

Planı hazırlayanlar, diğer NATO ülkeleri ile birlikte, Birleşmiş Milletler'de, özellikle Birleşmiş Milletler kararlarının uygulanmasını isteyen her girişim ve öneriye karşı çıkıyorlar. Kıbrıs hakkında alınan kararların uygulanması için birlikte hareket edilmesini isteyen Sovyetler Birliği önerilerine Amerika defalarca karşı çıkmıştır.

Amerika, İngiltere ve diğer NATO'cu ülkeler, Kıbrıs sorununda, NATO'nun çıkarlarına hizmet edecek bir çözüm istiyorlar.

Emperyalistler, NATO'cular, önce kendi çıkarlarına hizmet etmek ve NATO'nun Güneydoğu kanadındaki çatlaklığı onarmak için Kıbrıs sorununun çözümlenmesinde acele ediyorlar. İkinci bir sebep daha vardır : NATO'cu çevreler, Kıbrıs sorunu Birleşmiş Milletler'de her tartışıldığında rezil oluyorlar, soyutlanıyorlar.

Planın, Güvenlik Konseyi tartışmaları sırasında açıklandığını gözönünde bulundurursak, bu ülkelerin hiç de iyi niyetli olmadıklarını göreceğiz. Maksatları, Birleşmiş Milletler'in 33. Genel Kurulu'nda alınan kararı zayıflatmak, çürütmektir.

Kıbrıs halkının savaşı, dost ülkelerin uluslararası çaptaki baskısı emperyalist çevreleri, Kıbrıs sorununa bir çözüm aramaya zorlamaktadır. Fakat getirmek istedikleri çözüm, Birleşmiş Milletler kararlarından uzak Kıbrıs'ın ve özellikle Kıbrıs'taki ilericî demokratik güçlerin çıkarlarının zararına bir çözümdür.

Bu ülkelerden gelen çözüm önerilerini, görüşlerini incelerken, tartışırken, bütün bu hususları gözönünde bulundurmamız gerekmektedir. Düşmanlıkları kanıtlanmış bu emperyalist, NATO'cu çevrelerin her girişimini kuşku ile karşılamakta haklıyız.

Emperyalizmin iç işlerimize karışmasının ve Kıbrıs sorununun Birleşmiş Milletler dışına aktarılmasının doğurduğu bütün tehlikelerin bilincinde olan AKEL, sorunun Birleşmiş Milletler dışında Camp David tipi toplantılarda tartışılmasının kesinlikle karşısındadır.

Amerikalılarla veya diğer yabancılarla, Kıbrıs'ın iç sorunlarının tartışılmasını AKEL, kesinlikle reddediyor. Toplumlararası görüşmelere yabancıların açık veya gizli bir şekilde müdahalesine AKEL, kesinlikle karşıdır. Kıbrıs'ın iç sorunları üçüncü bir tarafı değil, sadece Kıbrıs Türk ve Rumlarını ilgilendiren bir husus olduğu tezinde AKEL, ardıcıl ödünsüz bir şekilde direnmektedir.

AKEL'in görüşüne göre, Güvenlik Konseyi kararlarında da belirtildiği gibi, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri, inisiyatifini kullanarak toplumlararası görüşmelerin başlatılması yönünde yardımcı olabilir.

Birleşmiş Milletler kanalı ile Maraş'ın Kıbrıs hükümetine devredilmesi, görüşmelerin başlamasına olumlu bir etki yapacaktır.

Her ne şekilde olursa olsun iç işlerimize müdahale edilmesine AKEL kesinlikle HAYIR diyor. Birleşmiş Milletler kararları, Makarios-Denktaş ilke anlaşmaları; veya Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'nin sorumlulukla önereceği bir çerçevede veya açık maddeli, gündemsiz toplumlararası görüşmelerin başlamasına AKEL, E V E T diyor.

Kıbrıs sorununun uluslararası yönünün tartışılacağı ve karar altına alınacağı, Birleşmiş Milletler örgütü çerçevesinde, uluslararası bir konferansın toplanmasında, AKEL şaşmaz bir bağlılık ve tutarlılıkla ısrar ediyor. Amerikalılar ve daha başkaları, Birleşmiş Milletler kararlarında da belirtildiği gibi uluslararası böyle bir konferansın hazırlanmasını destekleyerek Kıbrıs sorununun çözümüne yardımcı olabilirler.

Kıbrıs sorununun içinde bulunduğu durgunluk ve çıkmazın Kıbrıs'ın geleceği ve bölge barışı için doğurduğu tehlikelerin tamamıyla bilincinde olan AKEL, çıkmazdan hızla kurtularak soruna Birleşmiş Milletler kararları çerçevesinde acil ve kalıcı bir çözümün hızla bulunması gereğini önemle vurgulamak istiyor.

Özetlemek gerekirse, Merkez Komitesi, Merkez Kontrol Komitesi Olağanüstü Plenum kararlarına göre AKEL'in tezleri şöyledir :

1. Kıbrıs sorunu Birleşmiş Milletler çerçevesinde kalmalı ve Birleşmiş Milletler kararları esaslarına göre çözümlenmelidir. Kıbrıs sorununun Birleşmiş Milletler dışına itilmesini amaçlayan her türlü inisiyatif ve girişimler bızce kabul edilmemekte olup, reddedilmektedir.

2. Kıbrıs sorununun iç sorunları dış müdahale olmaksızın, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'nin kişisel denetimi altında, Kıbrıs Türk ve Rumları arasında toplumlararası görüşmelerde tartışılarak çözümlenmelidir.

Toplumlararası görüşmeler üzerindeki bu tutumumuz yeni tehlikelerin önlenmesine yardım ettiği gibi Kıbrıs Türk ve Rum-

larının gerçek çıkarlarına hizmet etmektedir. Aynı zamanda adil ve taraflarca kabul edilebilir bir çözüm bulunması için sürdürülen ortak savaşıma hizmet etmekte, Kıbrıs Türk ve Rumları arasında karşılıklı güven, dostluk ve işbirliğinin tekrar kurulması için Kıbrıs Türk ve Rumları'nın yakınlaşmasına hizmet etmektedir.

KIBRIS SORUNUNUN ULUSLARARASI YÖNÜ

3. Kıbrıs sorununun uluslararası yönü, Birleşmiş Milletler çerçevesinde uluslararası özel bir konferansta tartışılarak çözümlenmelidir. Kıbrıs'tan bütün yabancı askerlerin uzaklaştırılması, Kıbrıs'ın tamamiyle askerden arındırılması, Kıbrıs Devleti'nin bağımsızlık, egemenlik, toprak bütünlüğü ve bağlantısızlığının Birleşmiş Milletler aracılığıyla uluslararası güçlü, güvenilir garantilerle sağlanması bu uluslararası konferansın amacı olmalıdır.

AKEL'in görüşüne göre Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri artık bu yönde de gerekli girişimlerde bulunmalıdır. Aynı zamanda Kıbrıs Hükümeti de inisiyatifini ele alarak aynı yönde girişimlerde bulunmalıdır.

4. Kısa bir süre önce Güvenlik Konseyi'nde alınan kararın özellikle 3. maddesine göre, toplumlararası görüşmelerin başlatılmasına zemin bulunması için, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'ne çağrıda bulunulması gerekmektedir.

AKEL'e göre, Birleşmiş Milletler kararları ve Makarios-Denktaş ilke anlaşması çerçevesinde, toplumlararası görüşmelerin başlatılması yönünde, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'nin girişimleri hararetle desteklenmelidir. Bunun da ötesinde —AKEL'in inancına göre— Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri, toplumlararası görüşmelerin başlatılmasını öngören, gündemsiz, açık maddeli bir toplantı çağırırsa, Rum tarafı olumlu davranarak böyle bir toplantıya katılmalı, Kıbrıs sorununa adil, barışçı bir çözümün bulunması için çok yönlü katkıda bulunmalıdır.

İki toplum arasında karşılıklı güven duygularının tekrar kurulması için gerekli ortamın yaratılması, iyi niyetle Kıbrıs sorununun iç sorunlarının çözümlenmesi, Kıbrıs'ın ortak düşmanlarının ayaklarının altından toprağın kazılması için AKEL, bir kez daha Kıbrıs Rum ve Türkleri'ni el ele vermeye çağırıyor.

NATO'nun maceracı savaş planlarının atlama tahtası değil; bölgede bulunan bütün halklar arasında barış, dostluk ve işbirliği köprüsü rolünde, gerçekten bağımsız, bağlantısız, egemen, toprağı bütün askerden arınmış, genlikli bir Kıbrıs'ın kurulmasına giden yolların açılması, emperyalizmin ve organlarının entrika ve komplolarına başarılı bir şekilde karşı çıkılması için; ideolojik ve diğer görüş farklılıkları ne olursa olsun, aralarındaki savaşçı birliğin pekiştirilmesi için AKEL bir kez daha bütün yurtsever, demokratik güçleri göreve çağırılmaktadır.

**ALMANYA'DA KASIM DEVRİMİ'NİN,
ALMANYA KOMÜNİST PARTİSİ'NİN KURULUŞUNUN VE
ROSA LÜKSEMBURG İLE KARL LİEBKNECHT'İN
ÖLDÜRÜLMELERİNİN 60. YILDÖNÜMÜNDE :**

Selâmi ÖZER

«Haydi Savaşa

Savaşa Hazırız

Karl'a Ant İçtik

Rosa'ya Elimizi Veriyoruz»

Alman işçi sınıfının devrimci marşlarından biri bu sözlerle başlar. Alman işçi sınıfının büyük önderlerinden ve Almanya Komünist Partisi'nin kurucularından Karl Liebknecht ile Rosa Lüksemburg bundan 60 yıl önce, Kasım Devrimi'nin ateşleri içinde karşı devrimci güçlerce öldürülmüşlerdi.

KASIM DEVRİMİ BAŞLIYOR

Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi tüm dünyada olduğu gibi Almanya'da da büyük etkilerde bulundu. Hohenzollern ailesinden II. Wilhelm'in imparator olduğu Almanya, Birinci Dünya Savaşı'nda yenik düşmüştü. Büyük burjuvazi ile toprak sahiplerinin çıkarlarının savunucusu olan monarşi, savaşa sürdüğü milyonlarca işçi ve emekçinin ölmesine, tüm ülkenin açlığa ve yoksulluğa sürüklenmesine yol açmıştı. Almanya savaşta birçok sömürgesini de yitirmişti. Açlık ve yoksulluğun yanısıra çalışma koşulları da çok ağırdı. Çalışma süresi çoğu yerde günde 16 saatı buluyordu.

Bu koşullarda 1918 başlarında hemen hemen tüm Almanya'da büyük grevler başladı. Sonraki aylar içinde hareket gelişti, tüm gerici çabalara karşın durdurulamadı. Ekim 1918'e gelindiğinde Almanya'da devrimci bir durum oluşmuştu. Alt kesimler eskiyi artık istemiyor, üst kesimler ise eski biçimde artık yapamıyorlardı. Burjuva-toprak sahibi bağlaşıklığı, bunalımı çözmek için önce bir hükümet değişikliğini denedi. Adı liberale çıkmış bir prens başbakanlığa getirildi, iki sosyal demokrat, Scheidemann ve Bauer, devlet bakanı yapıldı. Yığınların savaşımı böylece frenlenmek isteniyordu.

Bu tarihlerde işçi sınıfının politik durumu henüz karmaşık bir yapı gösteriyordu. İşçi hareketi içindeki Marksist kesim (Karl Liebknecht ve Rosa Luksemburg önderliğindeki Spartakistler), içinde kimi oportünist unsurların da yer aldığı Bağımsız Sosyal Demokrat Parti (USPD) içinde örgütlenmişlerdi. Aynı ve Leninçi tipte bir partiye sahip değillerdi. Lüksemburg ve Liebknecht hapisteydiler. Sosyal Demokrat Parti (SPD) ise işçi yığınları üzerinde küçümsemeyecek bir etkinliğe sahipti.

7 Ekim günü, gelişen devrimci durumu gözönüne alan USPD ve diğer bazı sol gruplar illegal bir konferans toplayarak işçi sınıfının, emekçi halkın istemlerini ve savaşım hedeflerini ortaya koydular : Barış sağlanmalı, militarizme son verilmeli, politik tutuklular serbest bırakılmalı, sıkıyönetim ve askeri mahkemeler kaldırılmalı, banka sermayesi, büyük topraklar ve fabrikalar kamulaştırılmalı, ordu demokratikleştirilmeli, çalışma süresi kısaltılmalı, asgari ücret saptanmalı, vb...

Konferansın üzerinden daha bir ay geçmeden Almanya'da devrim patlak verdi. 3 Kasım 1918 günü Kiel kentinde bahriyeliler ayaklandı. Çatışmalar oldu. 4 Kasım'da Kiel'de bir işçi sovyeti kuruldu, genel grev çağrısında bulunuldu. Ayaklanma hızla diğer kentlere yayıldı. Kiel'in yanısıra Hamburg, Bremen, Braunschweig, Leipzig, Frankfurt, Münih devrim merkezleri oldular. Her yerde Rus Devrimi örneğinde olduğu gibi işçi - asker sovyetleri oluşturuluyordu. Halk savaşa derhal son verilmesini,

imparatorun çekilmesini, politik tutukluların serbest bırakılmasını, genel seçimlere gidilmesini istiyordu.

9 Kasım'da Başkent Berlin'de genel grev ve silahlı çatışmalardan sonra iktidar devrimci işçi ve askerlerin eline geçti.

SOSYAL DEMOKRASİ BURJUVAZİNİN YARDIMINA KOŞUYOR

Egemen sınıf bu aşamada kendi sınıf iktidarını sürdürebilmek için, zaten halkın nefretini kazanmış olan imparatoru ve monarşiyi kurban verme yolunu denedi. İmparator çekildi, Sosyal Demokrat Parti'nin önderlerinden Friedrich Ebert başbakanlığa getirildi. Sosyal demokratlar burjuvazi ile tam bir sınıf uzlaşması içindeydiler. Amaçları düzeni korumaktı. Ebert genel seçimlere gidileceği ve daha bir sürü vaatlerde bulundu. Ama yığınların savaşımını durdurmak olası değildi. İmparator Hollanda'ya kaçtı. Berlin'de Karl Liebknecht imparatorluk sarayının balkonundan Özgür Sosyalist Cumhuriyet'i ilan ediyordu. Aynı saatlerde Scheidemann Özgür Cumhuriyet'in ilan edildiğini açıklıyordu. Ama onunki yalnızca özgür cumhuriyetti, sosyalist değildi.

GÜÇLER DENGESİ ORTADA

Durum ortada, güçler dengesi karmaşıktı. Birçok sosyal demokrat, Ebert, Scheidemann, Bauer, Noske, halk hareketinin ön saflarında yer alıyor, yığınların eylemini denetimleri altına almaya çalışıyorlardı. Bu koşullarda SPD ve USPD arasında ortak bir hükümet kuruldu. Hükümette Spartakist'ler yer almamıştı. İki parti arasında ortak hükümet kurma görüşmeleri yapılırken, Ebert genel kurmay başkanı ile işçi hareketinin ezilmesi konusunda gizli bir anlaşmaya varıyordu.

SOVYET İKTİDARI MI, MECLİS Mİ?

Bundan sonraki gelişmelerde Spartakistler yığın hareketini ve devrimci gelişmeyi sosyalist devrime dönüştürmeye, sosyal demokratlar ise burjuva demokrasisi ile sınırlamaya çalıştılar. Spartakist'ler, "Bütün İktidar Sovyetlere" belgisini yaşama geçirmek için savaşım verirken, sosyal demokratlar genel seçimlere gidilmesine ve meclisin kurulmasına çabalıyorlardı. Ama ağızları büyük laflar yapıyor, vaat üstüne vaatte bulunuyorlardı. Yığınlar, iktidarda etkinliklerini artıran sosyal demokratların sonunda işi ihanete kadar götürebileceklerini ummuyordu. Çoğu kimse ise salt savaşın bitmiş, imparatorluğun sona ermiş olması ve bir cumhuriyetin kurulması ile yetinilebileceği görüşündeydi. Burjuva hak ve özgürlüklerini getiren bir cumhuriyetin işçi sınıfı iktidarı ile eşanlı ve devrimin sonu olduğu görüşü yaygındı. Geniş yığınların bilinç düzeyi bu aşamadaydı.

Sovyet iktidarı mı, ulusal meclis mi? Sorun buydu. 28 Kasım'da Liebknecht devrimin henüz bir burjuva reform hareketi niteliğinde olduğunu açıkladı, egemen sınıfın kesin olarak iktidardan uzaklaştırılması, iktidarın işçi ve emekçilerin eline geçmesi çağrısında bulunuyordu.

Sosyal demokratların devrimi önleme çabaları, karşı devrimci güçlere fırsat verdi. 6 Aralık'da bir darbe girişimi yapıldı, hükümet üyeleri tutuklandı. Ama işçilerin kesin tavrı darbeyi püskürttü. Spartakist'lerin öncülüğünde Berlin işçileri 150 bin kişilik bir gösteri düzenlediler. Ama burjuvazi bu kargaşadan da yararlanmış, bu arada işbirlikçi Ebert devlet başkanı ilan edilmişti. Ebert cepheden dönen karşı devrimci askeri birlikleri Berlin'de törenlerle karşıyor, onları işçi hareketinin karşısına dikmeyi planlıyordu.

DEVİRİM DURMUYOR

Devrim devam ediyordu. Spartakist'ler, "Bütün İktidar Sovyetlere" belgisi altında 21 Aralık'da 250 bin kişilik bir gösteri düzenlediler. 24 Aralık'da saldırı sırası karşı taraftaydı. Scheidemann ve Ebert gibi sosyal demokratlar karşı devrimci askeri birliklerle anlaşıp bunları devrimci işçi ve askerlerin üzerine sürdü. İşçiler bu saldırıyı da püskürttüler. Ama bu arada hükümetteki USPD üyeleri de uzaklaştırıldı ve salt sosyal demokratlardan oluşturulan bir hükümet kuruldu.

DÖNÜM NOKTASI

Ama yığınların savaşımı durdurulamıyordu protesto gösterileri diğer kentlere de yayılıyordu. Ne var ki, İşçi-Asker Sovyetleri'nin 16-21 Aralık'da toplanan Birinci Kongresi sırasında, dışarda 250 bin işçi sosyalist bir cumhuriyet ve iktidarın sovyetlere geçmesi istemini dile getirirken, sosyal demokratların ağırlıkta olduğu kongre 19 Ocak'da genel seçimlerin yapılması ve meclis kurulması kararını aldı. Dışarda işçilere kitap eden Liebknecht, çeşitli tertiplerle kongreye bile sokulmuyordu. Dönüm noktasına gelinmiş ve devrimin gelişmesini burjuvazi böylece denetimi altına almıştı.

Spartakist'ler ancak bu aşamada içinde oportünistlerin de yer aldığı USPD'den ayrılmaya ve ayrı bir parti kurmaya karar verebildiler. 30 Aralık 1918 - 1 Ocak 1919 günlerinde bir kongre toplayarak Almanya Komünist Partisi'ni (KPD) kurdular. Kuruluş kongresinde proletarya diktatorasını da içeren bir parti programı kabul edildi.

Ama, güçler dengesinde ağır basmayı başaran sosyal demok-rasi, şimdi karşı saldırıya geçmişti. Gerici askeri birliklerle birlikte işçi ve ilerici askerlere saldırmaya başladı. Tüm Ocak ayı çarpışmalarla geçti. Spartakist'ler son hamleyi yapmayı denedi-

ler. 4-13 Ocak arası Berlin'de karşılıklı yığınsal gösteriler ve çatışmalar oldu. Ama sonunda Sosyal Demokrat Savunma Bakanı Noske'ye bağlı birlikler devrimci işçi ve askerleri ezdiler. Berlin işgal edildi. Ebert yönetimi kanlı bir beyaz terör başlattı, binlerce ilercici öldürüldü.

15 Ocak'da Alman proletaryasının yiğit evlatları, Karl Liebknecht ve Rosa Lüksemburg karşı devrimci askeri birliklerce tutuklanarak alçakça öldürüldüler.

BURJUVAZİ AĞIR BASIYOR

19 Ocak'da bu karşı devrimci terör ortamında genel seçimler yapıldı ve burjuva partileri oyların çoğunluğunu kazandılar (!). 6 Şubat'da Weimar kentinde meclis toplandı ve Ebert devlet başkanlığına, Scheidemann da başbakanlığa getirildiler.

Ama devrim hareketi hâlâ ezilememişti. Alman işçi sınıfı yiğitçe direniyordu. 10 Ocak'da Bremen'de devrimci işçi ve askerler iktidarı ele geçirip, özerk sosyalist cumhuriyet ilan ettiler. Bu devrimci iktidar ancak 4 Şubat'a kadar ayakta kalabildi, sonunda askeri birliklerce ezildi.

25 Ocak'da Liebknecht ve Ocak savaşımınının 21 şehidi Berlin'de büyük bir törenle toprağa verildi.

Almanya'nın dört bir yanında grevler ve yığın eylemleri hızla yayılmaya başlamıştı. 9 Mart'ta Berlin'de genel grev başladı. Grevciler, işçi-asker sovyetlerinin kabul edilmesini, politik tutukluların serbest bırakılmasını, askeri mahkemelerin kaldırılmasını, işçi milislerinin kurulmasını, karşı devrimci birliklerin dağıtılmasını, Sovyetler'le diplomatik ilişkiye geçilmesini istiyordu.

Burjuvazi yine saldırıya geçti, askeri birlikler Berlin'e girdi. Çarpışmalar 12 Mart'a kadar sürdü, binlerce işçi öldürüldü.

13 Nisan'da bu kez Bavyera'da Sovyet Cumhuriyeti ilan edildi. Komünist önder Levine başkanlığında bir hükümet kuruldu, işçiler silahlandı, bir kızıl ordu kuruldu. 30 Nisan'a kadar dayanabildi bu direniş de ve sonunda 60 bin kişilik bir askeri birlik tarafından ezildi.

13 Haziran'da tüm Almanya'dan gelen onbinlerce işçinin katılımıyla Rosa Lüksemburg'un cenaze töreni yapıldı.

SONUÇ : DEVRİMİN YENİLMESİ VE BURJUVA DEMOKRASİSİ

Ama bütün bu ayaklanma ve direniş hareketlerinin burjuvazinin silahlı güçleri tarafından yenilmesi sonucunda devrim hareketini daha ileri götürmek mümkün olmadı. Alman proletaryası burjuva cumhuriyeti çerçevesi içinde kalmayı ister istemez kabul etmek zorunda kaldı. 14 Ağustos'da Weimar Anayasası yürürlüğe girdi. Devrim yenilmiş, ama yeni sınıf savaşımını

için olumlu yeni çıkış noktaları kazanılmıştı. Monarşi gitmiş, yerini burjuva demokrasisine bırakmıştı. Sosyal demokratlar sosyalist devrimi önleme görevini başarıyla yerine getirmişlerdi. Yiğınlar büyük savaşlarla nefret ettikleri monarşiyi yıkmışlar, önceden hiçbir zaman sahip olmadıkları birçok yeni hak ve özgürlük elde etmişlerdi. Ama devrim bir burjuva demokratik devrim olarak kalmıştı. İmparator ve prensler taşı tarağı toplayıp gitmişlerdi, ama tekelci kapitalistler, toprak sahipleri, generaler, bürokratlar hepsi kalmıştı. Devlet biçimi değişmişti, ama sınıf iktidarı ilişkilerinde köklü bir değişiklik olmamıştı. KPD savaşımını artık bu koşullarda sürdürecekti.

SOSYAL DEMOKRASİNİN GÜNAHLARI

Almanya'daki Kasım Devrimi'nden sayısız dersler çıkarmak gerekiyor. Bir kere bu devrim hareketi, işçi ve emekçilerin korunç sömürü düzenine karşı, insanları cephelere sürüp katletti-ren, yurdu açığa ve salgın hastalıklara boğan düzene karşı büyük bir protesto ve başkaldırı hareketiydi. Bu hareketle sosyalizmin tarihsel zorunluluğu bir kez daha kanıtlanıyordu. Ne var ki, bu zorunluluk henüz geniş yığınların bilincine çıkmış değil-di, bu nedenle de burjuva demokratik aşamada kaldı.

Ama burjuva demokratik devrimin görevleri de Almanya'da tamamen yerine getirilmedi. Sosyal demokratlar, daha devrimin ateşli günlerinde karşı devrimcilerle işbirliğine başladılar, eski düzeni olduğu gibi korumaya özen gösterdiler.

Ve böylece daha Kasım Devrimi sırasında, gelecekteki Weimar Cumhuriyeti'nin temelini dinamit konulmasının, faşizmin Almanya'da iktidara gelmesinin koşulları hazırlanmaya başlandı. Cumhuriyetin ilanından ve işçi-asker sovyetleri hareketinin bastırılmasından sonra, sosyal demokrat yöneticiler eski politik iktidar mekanizmasını olduğu gibi korudular. Bürokrasiye, diplomatlara, polise, orduya hiç dokunmadılar. Bütün bu kadrolardan Hitler'ciler daha sonra sayısız taraftar topladılar. O zaman da, kendi sınıf iktidarını, kendine Kasım Devrimi aylarında kölece hizmet etmiş olan sosyal demokrasiyle bile güvencede görmeyen tekelci burjuvazi, kolaylıkla faşistleri iktidara getirebil-di. Böylece, Kasım Devrimi'ni bir anlamda tahrip eden sosyal demokrasi, kendi eliyle, demokrasiyle birlikte kendisinin de tahrip olmasının koşullarını hazırlamış oldu.

LENİN'İN YORUMU

Lenin, Almanya'daki Kasım Devrimi ile ilgili bir yazısında (Bak: "Alman Komünistlerine Mektuplar, 14.8.1921", **Toplu Yapıtlar**. Cilt 32. s. 537) devrimin yenilmesinin neden ve sonuçlarını şöyle özetliyor : «Birinci olarak, ve bu baş nedendir, Almanya'nın uluslararası durumu 1918 sonundan sonra içteki devrimci krizi son derece hızlı ve erken keskinleştirdi ve proletaryanın

öncüsünü, iktidarı derhal elegeçirmeye zorladı.. Aynı zamanda, son derece silahlı ve örgütlü bulunan ve "Rus deneyi"nden dersler çıkarmış olan gerek Alman, gerekse tüm uluslararası burjuvazi, tüm nefretiyle Almanya proletaryasının üzerine çullandı. ... Silahlı burjuvazi savunmasız işçilere tuzaklar kurdu, onları yığınlar halinde katletti, önderlerini öldürdü, bir tertibin ardından diğerini uyguladı ve bu arada her iki renkten, gerek Scheidemann'cı gerekse Kautsky'ci sosyal demokratların saflarından yükselen karşı devrimci ulumalardan parlak bir şekilde yararlanmayı bildi. Çok geç kalınan ayrılma ve sermayenin yozlaşmış (Scheidemann, Legien, David ve Şürekası) ve karakersiz (Kautsky, Hilferding ve Şürekası) uşakları ile o lanetli "birlik" geleneğinin baskısı yüzünden, kriz sırasında Alman işçileri gerçek devrimci bir partiye sahip değillerdi. ... Eski Alman sosyal demokrasisine duyulan nefret, inanılmaz bir keskinlikte uyandı ve bu nefret, ezilen ve sömürülen yığınların en seçkinlerinin en soylu, en yüksek duygusu, insanları körleştirdi, onlara soğukkanlı düşünme ve silahlı, örgütlü, "Rus deneyimi" ile akıllanmış, Antant tarafından, Fransa, Amerika ve İngiltere tarafından desteklenen kapitalistlerin parlak stratejisine yanıt verebilecek kendi doğru stratejilerini hazırlama olanağı vermedi.»

Kasım Devrimi bu nedenlerden yenildi. Ama Alman işçi sınıfı bu savaşımdan büyük dersler çıkardı. Faşizme karşı savaşta, daha sonra Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde sosyalizmi kurarken Kasım Devrimi'nin dersleri onlara ışık tuttu, bugün de tutuyor.

Kasım Devrimi'nde Alman işçi sınıfı ile Türkiye işçi sınıfını birbirine bağlayan unutulmaz bağlar da vardır. TKP'nin ilk Genel Sekreteri Ethem Nejat Almanya'da Spartakist'lerle birlikte çalıştı. Bu bağlar bugün de capcanlıdır.

Kasım Devrimi'nin ve Almanya Komünist Partisi'nin kuruluşunun 60. yıldönümünde, Alman işçileri bugün de, bu devrimin ateşleri içinde yitirdikleri önderlerine sesleniyorlar :

«Haydi Savaşa
Savaşa Hazırız
Karl'a Ant İçtik
Rosa'ya Elimizi Veriyoruz»

— 0 —

MHP KAPATILSIN! TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİNE ÖZGÜRLÜK!

«Kazıdık onbeşlerin ismini
kanlı kızıl bir mermere
bir çelik aynadır gözlerimiz
onbeşlerin resmini
görmek isteyenlere.»

Nâzım Hikmet

“Onbeşler Başlattı, Yüzbinler Sürdürüyor..”

Bundan 58 yıl önce, 28 Ocak 1921’i 29 Ocağa bağlayan gece, Türkiye Komünist Partisi’nin kurucusu ve Başkanı Mustafa Suphi ve Genel Sekreteri Ethem Nejat, öteki 13 yoldaşla birlikte Karadeniz’de burjuvazinin kiralık katillerince alçakça öldürüldü. TKP’nin önderleri Ulusal Kurtuluş Savaşı’na katılmak, emperyalizme karşı savaşmak için anayurda gelirken, ülkede gelişen işçi sınıfı hareketini daha başından boğmak, anti-emperyalist harekette işçi sınıfının söz sahibi olmasını engellemek isteyen burjuvazi, Onbeşler’i kahpece tuzaklarla öldürttü. Bilen yoldaşın, «Türk burjuvazisi kaç kez döneklilik yapmıştır. Cibilliyeti böyledir» sözleriyle ne demek istediğini Türkiye işçi sınıfı daha Onbeşler’in Karadeniz’in karanlık sularına gömülmesinden bilir.

Ama Suphiler’i, Nejatlar’ı boğanlar, işçi sınıfı hareketini onun politik öncüsünü, Türkiye Komünist Partisi’ni boğamadılar. Onbeşler’in katledilmesinden bir yıl sonra TKP’yi yasaklamak zorunda kalmaları, herşeyden önce bunu gösteriyor. Sonraki yıllarda ellerinden geleni yaptılar, yapıyorlar. Topuyla tüfeğiyle saldırdılar, binlerce komünist işkencelerde, zindanlarda can verdi, takiplere uğradı.

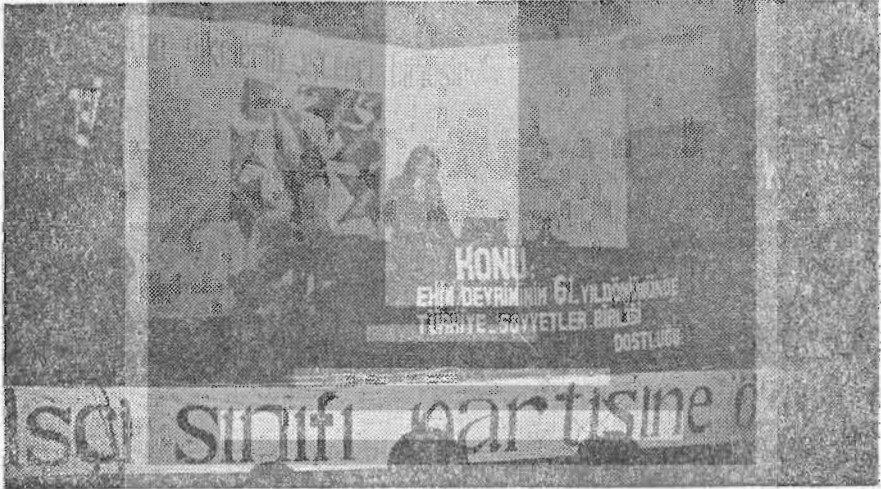
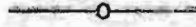
Ama yaşam şu gerçeği her geçen gün burjuvazinin suratına bir kez daha çarpıyor «Türkiye Komünist Partisi sınıfsal bir varlıktır. O, Türkiye işçi ve köylülerinin partisidir. Bu sınıflar varoldukça o da yaşayacaktır. Bu sınıflar yok edilemez. Partilerini yok edemezsiniz. Komünist Partisi uluslararası bir varlıktır. Uluslararası proletarya ordusunun Türkiye’deki koludur. Uluslararası bu ordu varoldukça, siz o partiyi yok edemezsiniz.»

Bugün, Onbeşler’in şehit edilmesinin 58. yılında, bu yokedilemez gerçek her an daha geniş, daha boyutlu, daha güçlü bir şekilde ulusal ve uluslararası düzeyde kendini duyuruyor. Suphi ve Nejat yoldaşların ülküleri yığınların elinde bayrak oluyor, onların açtığı savaş yolunda yüzbinler yürüyor. 1 Mayıs’larda yüzbinler “TKP’ye Özgürlük” diye haykırıyor.

Korkusu daha da büyüyen burjuvazi hâlâ saldırıyor. Tüm araçlarını işçi sınıfı hareketini geriletmeye seferber ediyor, bir-biri ardına haçlı seferleri örgütlüyor. Eskiden "Türkiye'de işçi sınıfı yoktur", "TKP yoktur" diyen burjuvazi, şimdi her taşın altında TKP'yi arıyor.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Bilen yoldaşın dediği gibi : «TKP bugün Türkiye'de en eski, kadroları, örgütleri bakımından en genç, dirimli bir partidir.»

Onbeşler boşuna ölmediler!

Büyük Ekim Devrimi'nin 61. yıldönümünü Türkiye'de yığmsal bir biçimde kutlayan kentlerden birisi de Zonguldak'tır. 12 Ekim 1976 günü "Ekim Devrimi'nin 61. Yıldönümünde Türkiye ve Sovyetler Birliği" konulu konferans büyük ilgi görmüş, konuşmalar sık sık "Yaşasın Sovyetler Birliği", "Barış, Dostluk, Dayanışma", "Lenin, Parti, Komünizm", "İşçi Sınıfı Partisine Özgürlük", "İleri Demokratik Bir Düzen", "Ulusal Demokratik Cephe de Birleş" belgeleriyle kesilmiştir. Toplantı gösterilen bir Sovyet filmi ile sona ermiştir.

Nâzım Hikmet 77 Yaşında Ve Yine Aramızda

20 Ocak'da Nâzım Hikmet'in 77. doğum yıldönümü. Bu yıldönümünü her zaman olduğu gibi yine coşkuyla kutlayacağız.

Büyük ozan ve işçi sınıfı hareketinin, onun öncü politik örgütünün yılmaz savaşı Nâzım Hikmet, bu iki büyük niteliği kendi kişiliğinde ve yaşamında birleştirmede gösterdiği eşsiz başarıyla, yığınlar içinde her geçen gün daha çok kök salıyor, onların elinde sömürü ve baskıya yönelen keskin bir silah oluyor. Şiirleri elden ele, dilden dile dolaşıyor. Partisine olan bağlılığı, yılmaz savaştanlığı sayısız işçi sınıfı militanına örnek oluyor. 1 Mayıs'larda, grev boylarında artık Nâzım hep işçilerin, emekçilerin arasında oluyor. Sömürüye karşı dikilen herkes Nâzım'ı omuzbaşında buluyor.

Burjuvazinin, Nâzım'ın sesi ülkede ilk duyulduğu günden beri sürdürdüğü, onu karalama ve aşağılama, yığınların gözünde küçük düşürme kampanyasını son dönemde yoğunlaştırması da bundandır. Salt bunun için, Sertel denen adamı ta Fransa'lardan getirttiler. Adı sözümona solcuya, komüniste çıkarılmış bu adamı, Nâzım'a, onun savaşlarına ve partisine, sosyalist sisteme saldırttılar. Tüm gerici basın bu kampanyaya katıldı. "Solcu" Sertel'in yazdıklarına bu kez de sağcılar cevap verdi, böylece planlı bir şekilde günlerce tüm gazetelerde "Nâzım Dizileri" yayınlandı. Bu kadarla da kalmadı, işçilerin grev yerlerine astıkları Nâzım resimlerini bile tutuklamaya kalktılar. Nâzım'dan böylesine korkuyorlar.

Korkuyorlar, çünkü işçi sınıfının, emekçi halk hareketinin sömürüye ve baskıya karşı savaşımının olduğu her yerde bugün Nâzım da var. Nâzım'ın sesiyle Türkiye proletaryasını uluslararası işçi sınıfına bağlayan kopmaz bağlar, proletarya enternasyonalizminin yüce ülküleri dile geliyor.

1978 Türkiyesinde savcılar, bilirkişiler hâlâ onun peşinde. Yayınlarımız arasında çıkan 141-142'ye **Hayır, Türkiye Komünist Partisi'ne Özgürlük!** broşürünü, içinde onun 1951 yılında yazdığı şiir "suçtur" diye hemen toplatıyorlar. Yazı işleri müdürümüzü yargılamaya kalkıyorlar. Elllerinden gelse Nâzım Hikmet'i mezarından çıkarıp sanık sandalyesine oturtacaklar. Onun dev kişiliği, burjuvazinin üzerine bir kâbus gibi çöküyor.

Faşizme, emperyalizme ve tekeller egemenliğine karşı yürürken dudaklarımızda onun türküleri var, sınıf savaşımının barikatlarında onun sesi yankılanıyor. Onlar Nâzım'a saldırdıkça, o daha bir büyüyor, işçilerin, köylülerin, yurtseverlerin elinde mesele oluyor. 77 yaşında Nâzım yine aramızda...

— 0 —

• ELEMENLARIMIZDAN

ŞEVKAT DOLU YİĞİT ÖĞRETMEN

Mehmet ÇAKMAK'ı

Diyarbakır şubemize, kallesçe yapılan silahlı bir saldırı sonunda yitirdik...

Anısını unutmayacağız...

Saldırıyı yapanlar da hesabını unutmasın!

TEMEL DAĞITIM

Bir Belge

“141-142’ye Hayır, TKP’ye Özgürlük” Broşürü Toplatıldı

Çeşitli yayınlarımız hakkında, yüzlerce yıl ağır hapis cezası istemiyle hazırlanan çok sayıdaki “iddianame”lerden ikisini sunuyoruz :

«Sanık Ahmet Taştan’ın yazdığı Ürün yayınlarının Türkçe ve İngilizce olarak yayınladığı, “141, 142’ye hayır, Türkiye Komünist Partisi’ne özgürlük” başlıklı 64 sahifeden ibaret 37 sahifesi Türkçe, diğer kısmı aynen metnin İngilizceye çevrilmiş muhtevasını yansıtan broşürün kapak sayfasının arkasında Nazım Hikmet tarafından Moskova 1951 yılında yayınladığı belirtilen bir manzumeye yer verilmektedir.

«Nazım Hikmet imzalı bu manzumede şair Türkiye Komünist Partisi’ni düşündüğünü, onu dünümüz, bugünümüz ve yarınımız, en büyük ustalığımız, hünerimiz, aklımız, yüreğimiz ve yumruğumuz olduğunu, şanlı soyunun Sovyet komünist partisi bulunduğunu, dimdik ve pırıl pırıl yürüdüğünü yalnız onunla ve onun safında olmakla övündüğünü kaydetmektedir.

«Kitabın önsözünde halen kanun dışı, yeraltı bir Türkiye Komünist Partisi’nin mevcut bulunduğu belirtilmiş ve bunun programının Ürün yayınlarıncı neşredildiği açıklanmıştır. Ayrıca sözkonusu illegal komünist partisinin 58 yıldan beri mevcut bulunduğu, faaliyette olduğu ifade edilmiştir. O halde mevzu bahis manzume, özetinden de anlaşılacağı üzere halen illegal, yeraltı teşekkülü olarak çalışmakta bulunan ve varlığının TCK’nun 141. maddeyi ihlal eylediği, yani bu maddeye göre mütemadi bir suç teşkil ettiği cürmü övmektedir.

«Böylece bir kere manzume TCK nun 312. maddeyi ihlal eder biçimde kanunun cürüm saydığı bir fiili açıkça öven bir yayın niteliğindedir.

«Kitabın önsözünde özetle Türkiye Komünist Partisi programının yayınlanması dolayısıyla açılan davanın büyük anlamı olduğu, 141 ve 142. maddelerin Türkiye Komünist Partisi’ne karşı egemen sınıfların baş silahı olduğu, bu partinin yasak olduğu yıllarda memleketin felaketlere uğradığı, ama şimdi yasak duvarının yıkıldığı ve 1978’in Mart ayında Türkiye Komünist Partisi’nin programının yayımlandığı belirtilmekte ve yazı Türkiye Komünist Partisi’ne özgürlük ibaresiyle bitmektedir.

«Broşürün 9. sahifeden itibaren cereyan eden sahifelerinde TCK’nun 141. ve 142. maddelerin tarihçesi izah edilmiş bu maddeler dolayısıyla binlerce komünist, sosyalist ve demokratın işkence ve hatta ölümü göze alarak savaşı yürüttükleri bunlardan

birisinin de TKP'nin bugünkü genel sekreteri Bilen olduğu açıklanmakta, maddeler eleştirilmekte, 28. sayfede bu maddelerin "58 yıllık TKP"nin yasal olarak çalışmasını engellediği belirtilmekte, sonra bu partinin propagandasının yayınlanması dolayısıyla açılan davanın yurt içinde ve yurt dışında kınandığı açıklanmakta, bu maddelerin TKP'yi kitlelerden gizlemek amacıyla güttüğü bu yasağın kaldırılması icap ettiği, bu partinin çalışmalarını yasal olarak yürütebilmesinin bir demokrasi sorunu olduğu belirtilmekte ve yasak duvarını alaşağı etmek için ileri cümlesiyle bitmektedir.

«Ceza Kanunun'da yer alan herhangi bir hükmün kaldırılması talebinde bulunmak Anayasanın kabul ettiği fikir hürriyeti çerçevesi içindedir. Bu itibarla 141 ve 142. maddeler kaldırılarak Türkiye'de ismi konulmuş komünist partilerin kurulmasına imkan verilmesi düşüncesini belirlemek suç teşkil etmez. Ancak 58 yıldır kanunun 141. maddesinin koyduğu yasağa rağmen gizli bir komünist partisinin yeraltı faaliyetinde bulunarak faaliyetini sürdürdüğü, böyle bir partinin emekçi kitlelerin ümidi olduğunu ve bu sebeple bu partiyi illegal halden çıkarmak amacıyla 141. maddenin kaldırılması talebinde bulunmak, yani beyanatı soyutluktan çıkararak somut bir illegal partinin savunması halinde takdim etmek TCK'nun 312. maddeyi ihlal eder biçimde kanunun suç saydığı bir cürümü övme niteliğindedir.

«Bu husus aynı anlatımları içeren 31.10.1978 tarihli bilirkişi raporunda doğrulamaktadır.

«Bu izahat itibariyle, broşürün başlangıç bölümünde yer verilen Nazım Hikmet imzalı şiir ile, bizzat sanık tarafından hazırlanan ve broşürün tamamını oluşturan yazı aynı suçu oluşturmaktadır. Ancak değişik muhtevalı bu yazılarda görülen aynı vasıflı suçlar oluşu bakımından aynı kararın ürünü sayılması iktiza edeceğinden sanık hakkında TCK'nun 80. maddesinin uygulanmasını istemek yasal amaca uygun görülmüştür.

«Vaki anlatım itibariyle sanığın anılan suçtan, 5680 sayılı Basın kanununun 16/1 ve C.M.U.K.nun ve bu kanuna ek 1686 sayılı kanunun ek 1. maddesinde gösterilen biçimde ve 3005 sayılı yasa hükümleri dairesinde yargılanmasının yapılarak TCK'nun 312/1-2, 80. maddeleri gereğince cezalandırılması ve toplatılmasına karar verilen broşürün ele geçen nüshalarının TCK'nun 36. maddesi gereğince müsadere ve imhasına karar verilmesi talep ve iddia olunur. 22.11.1978»

Servet KÖSEOĞLU 13307
İstanbul C. Savcı Yardımcısı

Bir Belge Daha

ÜRÜN'ün 48. Sayısı Toplatıldı

«Yukarıda açık hüviyeti yazılı sanık Ahmet Taştan hakkında tanzim olunan hazırlık tahkikati evrakı tetkik edildi :

«1 — Sanığın sorumlu Yazı İşleri müdürü olduğu Ürün dergisinin Haziran 1978 tarihli 48 sayılı nüshasında 6-8, sahifelerde yayınlanan (Türkiye Komünist Partisi Genel Sekreteri İ. Bilen'in TKP'nin Sesi radyosunda yaptığı 1 Mayıs konuşması) başlıklı yazısının 7. sahifesinde (.. En gerici karanlık güçlerle MİT'le birlikte ilerici güçlere, gençliğe saldırıyorlar...) denilerek Devletin emniyet ve muhafaza kuvvetlerinin tahkir ve tezyif edildiği,

«2 — Kanun dışı olarak teşekkül eden ve merkezi yurt dışında olduğu anlaşılan Türkiye Komünist Partisi ile Parti genel sekreteri İ. Bilen'in TKP'nin Sesi radyosundan yaptığı muhtelif konuşmaların metni verilmekte olup illegal bir partinin yurt dışından Türkiye'ye yönelik yaptığı radyo yayınlarının tümünün komünizm propagandası ve övgüsü niteliğinde olduğu,

«Türkiye'nin doğu bölgesi Kürdistan olarak nitelendirilerek kürt halkının gerici burjuvazi tarafından ezildiği, Cumhuriyet kurulduktan sonra bu baskının kanlı biçimler olduğu oysa kürt halkının ulusal hakları ve özgürlük için savaştığı,

«10. sahifede kürt halkının can düşmanlarının birleştiği kürdistanında ateşle oynandığı, Türkiye komünist partisinin kürt halkının ulusal ezgiden kurtulması için verdiği savaşımı var gücü ile desteklediği,

«17. sahifede Komünistlerin ilkesel ve özverili çalışmalarının demokratik cephe binasına yeni bir köşe taşı daha koyduğu, yüzbinlerce Türk'ün 1 Mayıs'ta bu partinin çizdiği politikayı izlediği ayrıca 18 ve 19. sahifelerde kürt halkının haklarından söz edilip 21 ve 22. sahifelerde derginin hemen bu sahifesinde doğu vilayetlerimizin bir kısmı kürdistan olarak isimlendirilip orada yaşayan ve kürt denilen vatandaşlarımızın özgürlük için savaştıkları öne sürülerek,

«40. sahifede açıkça işçi sınıfının tek devrimci gücü olan komünist partisinin öncü olduğu proletarya diktatoryasının zorunlu olduğu bu ilkelerin geniş emekçi yığınlarına mal olduğu,

«60 ve 61. sahifelerde yer alan şiirde de halkın kıpkırmızı bir sesle TKP'ye özgürlük istediği, bunun TKP güneşi olduğu, geleceği aydınlatan güneş olduğu, bileğindeki zincire rağmen TKP'nin Taksim'de dimdik ayağa kalktığı ve kıpkırmızı bir kalemle alana imzasını attığı ifade edilmek suretile komünizm propagandası, komünizmin övgüsü ve milli duyguları zayıflatmak ve yoketmek için propaganda yapıldığı bilirkişi Ord. Prof. Dr. Sulhi Dönmezer'in düzenlediği 31/7/1978 tarihli bilirkişi raporu ile

anlaşıldığından duruşmasının yapılarak gösterilen kanun maddeleri ile cezalandırılması, İst. 9. Sulh Ceza Mahkemesi'nin 2/8/1978 tarihli 1978/104 müt. Sayılı kararı ile toplatılan derginin TCK. 36. maddesine göre müsaderesi iddia olunur. 23/10/1978»

İkramettin GÜLERYÜZ 11518
İstanbul C. Savcı Yardımcısı

★

28 Aralık Duruşması

TKP Programı Davasının Yankıları

28 Aralık 1978'de Türkiye Komünist Partisi Programı Davası'nın ikinci duruşması yapıldı. Savcı TCK'nun 142. maddesinin, 17 Ekim'de Mahkeme'ye sunulan "anayasaya aykırılık dilekçesi"nde belirtilen, Anayasa'nın 2-4, 12, 20-21 ve 33. maddelerine aykırı değil, tersine bu maddelerle uyum halinde olduğu, bu nedenle sözkonusu istemin reddi yolunda görüşünü belirtti. Mahkeme heyeti de «halen ilan edilmiş bulunan Sıkıyönetime ilişkin hükümet kararnamesinin mahkememizin eline geçmemiş bulunması, bu itibarla 1402 sayılı yasanın 13 ve 15 maddeleri karşısında davanın Sıkıyönetim Mahkemesi'ne gönderilip gönderilmeyeceğinin anlaşılmanış bulunmasına binaen bu yönün açıklığa kavuşması için yargılamanın 26.1.1979 günü saat 10'a bırakılmasına ittifakla karar» verdi.

Duruşmanın hemen ertesi günü Ahmet Taştan ve avukatları Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kurt Waldheim'a 50 imzalı bir mektup göndererek olaya ilgisini çekmişlerdir. Ahmet Taştan ve avukatları Gülçin Çaylıgil, Müşür Kaya Canpolat, Enis Coşkun, Semray Doğan, Aykut Ergil, Cengiz Kayıtmazer, Atilla Coşkun, Mustafa Özkan, Ergin Cinmen, Mebuse Cinmen, İlhan Baykent, Ziya Nur Erün, Orhan Çevikbaş, H. Tekin Aydın, Turgan Arınır, Turgay Ünal, Bilgin İnanç, Işık İnanç, Cansen Kulbay, Selahattin Bağdatlı, Razim Öz, Mustafa Aydın, Hüseyin Aydın, Bedros Manca, Ali Demir, Mustafa Özerman, Cevat Ercişli, Hasan Çelikel, Kemal Yücel, Halil Erdoğan, Dilruba Yenen, Bahri Belen, İlgi Varış, Yavuz Dersan, Ömer Yasa, Cengiz Ballıkaya, Gün Bulut, Ekin Balkancı, Ali Turan Hür, Ali Şen, Yalçın Öztürk, Levent Kip, Ali Galip Yıldız, Metin Erkan, Halil Aydın, Ufuk Dinç, Benâl Karakaş, Şule Şengöz, Mustafa Dinçer ve Şafak Alova'nın imzaladığı mektup aynen şöyledir :

«Sayın Kurt Waldheim

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri

Ekselans,

Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Bildirgesi'nin 30. yılını yaşadığımız günü-

müzde bu bildirgeyi ihlâl eden bir yasal olguyu yüksek dikkatlerinize sunmak istiyoruz.

1936 yılında Mussolini'nin faşist ceza yasasından genişletilerek ve ağırlaştırılarak alınan iki madde ülkemizde Türk Ceza Kanunu'nda 141 ve 142. maddeler olarak varlıklarını sürdürmektedir.

Türkiye, Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Bildirgesi'ni kabul etmiş bir Birleşmiş Milletler üyesidir.

Türkiye, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ni kabul etmiş bir Avrupa Konseyi üyesidir.

Türkiye, Helsinki Nihai Senedi'ni imzalamış bir Avrupa ülkesidir.

Bütün bunlara karşın Yunanistan, Portekiz ve İspanya'daki demokratik güçlerin zaferlerinden sonra Türkiye, düşünce ve örgütlenme özgürlüğü üzerinde böylesine bir yasağın sürdürüldüğü tek ülkedir.

Bu yasaklama basın özgürlüğü açısından da süregelmektedir. Nitekim, 56 yıldır yasal çalışması engellenen Türkiye Komünist Partisi'nin Programı'nı yayımladığı için "Ürün Yayınevi" sorumlusu Ahmet TAŞTAN hakkında, yakından izlediğinize inandığımız bir dava açılmıştır. Bu dava, dünya demokratik kamuoyunda geniş ilgi ve dayanışma uyandırmıştır.

Bu dava, Türkiye Komünist Partisi Programı'nı yayımlama davası, şimdi de yeni oluşturulan sıkıyönetim-askeri mahkemesine gönderilmek istenmektedir. Ekselans,

Demokrasiye, Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Bildirgesi'ne, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ne ve Helsinki Nihai Senedi'ne doğrudan aykırı olan bu çağdışı hukuk kurallarına ve buna bağlı böylesi uygulamalara ilginizi esirgememenizi rica ediyoruz.

Saygılarımızla.»

**

Faşizmin tırmandırıldığı, çeşitli illerde sıkıyönetimin ilan edildiği böylesi bir ortamda işçi sınıfının bilimini yayabilmesine ve özgürce örgütlenebilmesine karşı baskıların daha da artırılacağına öngörmek kötümser bir yorum olmasa gerekir. Ancak, Ürün devrimci-ilerici bir yayinevi olarak üstüne düşen her görevi konumlarından geri çekilmeden yerine getirecektir. Bu konuda tüm demokratik güçlerin ülke çapında ve uluslararası dayanışması, temel hak ve özgürlükler için, ileri demokratik bir düzen için verilen savaşıma büyük güç katmaktadır.

Dergiye Program davası ile ilgili dayanışma mektup ve telgrafları, faşist yasaları protesto bildirimleri, dayanışma eylemleri hakkında bilgiler gönderilmeye devam etmektedir. Önceki sayılarımızda yayımladığımız dayanışma haberlerine ek olarak, geçtiğimiz ay, onbinleri bulan kişisel dayanışmanın yanısıra aşağıdaki dayanışma mesajları gelmiştir :

Alman Komünist Partisi (DKP)'nin günlük yayın organı **Unsere Zeit**'in 21 Kasım 1978 tarihli sayısında "Dayanışma Ürün Davası'nın Ertelenmesini Sağladı" başlıklı uzun bir makale yayımlanmıştır. "Türk komünistleri 58 yıldır faşist terör ve barbar

Solidarität bewirkte Vertagung des Ürün-Prozesses

Seit 58 Jahren kämpfen türkische Kommunisten unter faschistischem Terror und barbarischer Verfolgung

die türkischen Genossen mit Überlichem Mut. Und — die Jung machte auch um keinen Bogen; nach Zusammenbruch der faschistischen Regimes in Spanien und Griechenland sie auch der Türkei, die Regime des Terrors mußten letzten Wahlen kommunistischen Volkspartei die progressive Geleit (DİSK) versammelt. Maitkämpfungen tausende unter ihren

den Mordhetzern — Türken (der von Bonn großzügig Erlaubnis erhielt, seine Bänden auch in der Bundesrepublik zu organisieren) einen blutigen Feldzug gegen alles, was nicht faschistisch ist. In den ersten neun Monaten 1978 ermordeten sie 500 Menschen! Nicht nur Kommunisten, auch Lehrer, Professoren, Anwälte, selbst „unbequeme“ Gefängnisdirektoren.

Mussolinis Gesetze gelten noch

führers Mussolini abgelehnt wurden und die Sozialisten oder gar die Kommunisten mit Strafen belegen. Der Prozess der Kommunisten in der Türkei ist ein Paradebeispiel für die barbarische Verfolgung der Arbeiterbewegung in der Türkei. In den vergangenen Jahren wurden in der Türkei mit Hilfe dieser Paragraphen (außer einer Unzahl Kommunisten) eingesperrt: ein Professor, der ein Marx-Zitat verwendet hatte; ein Künstler, der eine Friedensaube malte; eine Songprecherin, die unter roter Flagge

an aber bisher hat sie es so gelassen die Reaktion. Der Angriff über in Frühjahr hatte die sozialistische „Ürün“ das neue Parteiprogramm der TKP abgedruckt. Dazu Chefredakteur Taslan. Alle Zeitungen schreiben über dieses Programm, da habe ich es gedruckt, damit die Leser es auch kennenlernen. Dies nahm der Staatsanwalt zum Vorwand, aufgrund der Paragraphen 141 und 142 Anklage zu erheben; die Fortsetzung nach Bundesreform sei Vorbereitung des sozialen Umsturzes, die Forderung, der

sondern auch Streichung Mussolinis-Gesetze. Die Freiheit für die TKP schien auf Hunderten, den Gewerkschaftsstrukturen — der Kampf war nicht. Am 17. Oktober hat 160 Anwälte als Vert für Anklage angeboten, ließ das Gericht zu

Nur bundesdeute Presse fehlt

Der Gerichtssaal was füllt, noch draußen g

takipler aritında savaşım veriyorlar” altbaşlığını taşıyan yazıda, 17 Ekim duruşması ayrıntılı olarak anlatılıyor. Türkiye’de hâlâ Mussolini yasalarının geçerli olduğunu belirten yazar, işçi sınıfının savaşımının buna rağmen durmadığını, son 1 Mayıs’da yüzbinlerce göstericinin TKP’ye Özgürlük istediğini anlatıyor. **Unserer Zeit**’da yayımlanan yazıda ayrıca Ürün davası etrafında oluşan geniş ulusal ve uluslararası dayanışma anlatılıyor.

Das Verfahren gegen Chefredakteur Ahmet Taslan dauerte, bis das die 17. Oktober nicht stärker Beschäftigung der europäischen Öffentlichkeit. Zu dieser in einem ersten Bericht. Ein Krieg der demokratischen Kräfte der Türkei über den Rücktritt des großen Bewegungen für die Pressefreiheit und gegen die faschistische Gesetzgebung im türkischen Strafrecht. Wir müssen sich nicht nur die Richter, sondern auch der Staatsanwalt den Antrag der Vertagung an, da überdies die neue Prozessregulierungsartikel 141 und 142 des türkischen Strafgesetzbuchs nicht verfassungswidrig sind. Das Verfahren wurde am 17. Oktober um 10 Uhr 30 Minuten ausgesetzt.

Die in dem Prozess der TKP ein Bestehen und eine Entzweiung zum Sozialismus gegenüber wird, befreit der Strafaktion des als Angriff auf die westliche und soziale Ordnung zu Lande. Die Prozedur nach Göktürk, kann für die meisten in diesem Prozess. Die Einzelhaft der 1000 Mitglieder der Partei ist ein Zeichen der Verurteilung der Partei. Die Einzelhaft der 1000 Mitglieder der Partei ist ein Zeichen der Verurteilung der Partei. Die Einzelhaft der 1000 Mitglieder der Partei ist ein Zeichen der Verurteilung der Partei.

Die Verhandlung begann damit, daß der Vorsitzende des Gerichtshofes die Sitzung dieses 40 Anwesende Richter. Ich habe die Anklage gelesen, ich stelle das fest. ... Die Verhandlung begann damit, daß der Vorsitzende des Gerichtshofes die Sitzung dieses 40 Anwesende Richter. Ich habe die Anklage gelesen, ich stelle das fest.

Die Verhandlung begann damit, daß der Vorsitzende des Gerichtshofes die Sitzung dieses 40 Anwesende Richter. Ich habe die Anklage gelesen, ich stelle das fest. ... Die Verhandlung begann damit, daß der Vorsitzende des Gerichtshofes die Sitzung dieses 40 Anwesende Richter. Ich habe die Anklage gelesen, ich stelle das fest.

Die Verhandlung begann damit, daß der Vorsitzende des Gerichtshofes die Sitzung dieses 40 Anwesende Richter. Ich habe die Anklage gelesen, ich stelle das fest. ... Die Verhandlung begann damit, daß der Vorsitzende des Gerichtshofes die Sitzung dieses 40 Anwesende Richter. Ich habe die Anklage gelesen, ich stelle das fest.

Istanbul: Der Prozeß um Redakteur Ahmet Taslan

Am 17. November 1978

Auch im sozialistischen Land Europas geht es um den Kampf gegen den Faschismus

Federal Almänya’da yayımlanan haftalık anti-faşist gazete **die Tat**’ın 3 Kasım 1978 tarihli sayısında, dış haberler bölümünde, **“İstanbul: Redaktör Ahmet Taştan’a Açılan Dava”** başlıklı bir yazı yayımlanmıştır. Gazetenin tam bir sayfası Türkiye’deki gelişmeye ayrılmıştır. 17 Ekim davasını izlemek üzere ülkemize gelen F. Alman gazeteci Emil Carlebach’ın kaleme aldığı uzun makalede 17 Ekim duruşması canlı bir şekilde anlatılmaktadır. Taştan’ın mahkemede yaptığı konuşmanın da yer aldığı yazıda, duruşmanın büyük bir başarı olduğu belirtilmektedir. Alman okuyucusuna Türkiye’nin içinde bulunduğu durumu gösterebilmek amacıyla, yazının altına 1-19 Ağustos tarihleri arasında

Türkiye'de cereyan eden faşist saldırı ve cinayetlerin bir kronolojisi de eklenmiştir.

İngiltere'de İngiliz Komünist Partisi, İngiltere'deki Türkiye'li işçi ve öğrencilerin ilerici örgütleriyle ve diğer demokratik örgütlerle ortaklaşa, "Ahmet Taştan'la Dayanışma" amacıyla bir toplantı düzenlemiştir. Toplantıda Türkiye'deki anti-demokratik uygulamalar, ilerici basın üzerindeki baskılar, faşist saldırılar yerilmiş ve TKP'ye legal çalışma hakkı tanınması istenmiştir.

İngiliz Komünist Partisi günlük yayın organı **Morning Star** gazetesinde 17 Ekim duruşmasını izleyen, avukat John Bowden'in bir yazısı yayımlanmıştır. Yazıda 17 Ekim duruşması anlatılmakta ve Taştan'ın yargılanmasının, TKP Programı'nda yer alan fikirlerin yargılanmak istenmesi anlamına geldiği belirtilmektedir. Yazıda, «Bu davada aslında faşist 141 ve 142. maddeler yargılanmaktadır» denilmektedir.

Norrskensflamman Onsdag 29 november 1978

UTRIKES

TURKIET

42 ÅRS KAMP FÖR ATT FÅ VERKA FRITT

— ska kommunistiska partiet äntligen legaliseras?

ANKARA
Türklets Kommunistiska Parti är förbjudet enligt två lagar som infördes i Turkiet 1936. För en tid sedan ställdes en förlikning inför rätta sedan han publicerat Inför rätta KP:s parti-program. Rättegången fick dock en något överraskande vändning då statsåklagaren meddelade att han skulle tänka över de lagar som förbjuder publicering av det kommunistiska partiets parti-program och i princip därmed även partiet.

MIN PLIKT SOM FÖRLÄGGARE
Förlagschefen Ahmet Taştan sade så här i sitt tal inför domarna: — Turkiet kommunistiska partiet är en samhällsfaktor som det lagra allierat om på alla nivåer i samhället. TKP och dess politiska diskussioner bland arbetare, studenter, lärare och föreläsare. Den 1 maj

DET GÄLLER ÅSÄKTSFRIVÄRDET
Taştan två advokater krävde att domstolen skulle upplåsa lagarna 141 och 142 som ursprungligen utformades 1926 i Mussolinis Italien och som till år senare infördes i den turkiska lagstiftningen.

den prova om paragraferna 141 och 142 skulle avskaffas. Sin inställning i den här frågan skulle han meddela vid nästa sammankommande. Domstolsprocessen blev därför ajournerad till den 28 december i år.

STORT UPSPENDE
Den vändning som den här processen tog har väckt stort uppseende både i den turkiska och internationella pressen. Processen den 17 oktober har utgitt formen av en fråga om TKP ska förbli illegalt eller legaliseras. Statsåklagarens ställningtagande är ett uttryck för att de antikomunistiska krafterna här alltså vill isolera och att angrepp mot TKP ska bli möjliga.

Betydelsen av TKP väser efter som de hätråkande krafterna i Turkiet nu bedriver en mycket imperialistisk politik. USA-baserna tar ut åter i drift och antalet våldsdådarna från de fascistiska krafterna i landet ökar utan att regeringen gör något för att ingripa. Regeringen vill inte förbjuda fascisternas aktiviteter men ingripit mot demokratiska organisationer. Flera lokalorganisationer av det progressiva ungdomsförbundet har förbjudits verksam och det progressiva kvinnoförbundet har förbjudits kontinuerligt till internationella demokratiska kvinnofederationen.

"DEMOKRATISK FRONT"
I den ekonomiska politiken har lönerna frysts och därmed till fö-

İşveç Sol Komünistleri Partisi'nin günlük yayın organı **Norrskens Flamman** gazetesinin 29 Kasım 1978 tarihli sayısında A. Taştan'ın yargılanması ve TKP hakkında bir yazı yayınlanmıştır. "Özgür çalışabilmek için 56 yıldır savaşım veren Komünist Partisi en sonunda legale çıkabilecek mi" başlığını taşıyan yazıda, dava süreci anlatıldıktan sonra şöyle denmektedir: «17 Ekim duruşması TKP'nin legal olup olmaması davası haline dönüştü. TKP'ne yapılan saldırılar gerici çevreleri rahatsız eder bir şekilde geriye tepmektedir. 56 yıllık terör ve illegalite TKP'nin yığınlarla olan bağını koparamamıştır.» Yazıda ayrıca TKP'nin

nin UDC belgisini yaşama geçirme uğrunda çalışmaları anlatılmaktadır.

■ İsveç "Svenska Kvinnors Vaensterförbund" örgütü genel başkanı Eva Palmaer Ürün yayinevine bir mesaj göndermiştir. Mesajda özetle şöyle denilmektedir: «Ülkeniz halkının sesini duyurma ve politik çalışma yapma hakkını savunma savaşınızda sizinle sıcak bir dayanışma içinde olmaktan onur duyuyoruz. Savaşınız büyük önem taşımaktadır ve dünya kamuoyunun tüm dikkatlerini üzerine çekmektedir. Gerici güçlerin sesinizi susturmayı başaramıyacaklarına olan inancımız tamdır.»

İsveç Sol Komünistler Partisi adına İsveç Parlamentosu'nun 18.12.1978 tarihli oturumunda bir önerge veren sayılv Oswald Söderqvist, TKP Programı'nı yayımlamış olması yüzünden Ahmet Taştan hakkında açılan davanın TKP'nin özgürlüğü ya da illegal kalması sorununa dönüştüğünü belirterek, İsveç Dışişleri Bakanı'ndan yakında İsveç'i ziyaret edecek olan ve bir çok kez TKP'nin legale çıkmasından yana olduğunu belirten Bülent Ecevit'le bu konunun görüşülmesini istemiştir. Ayrıca İsveç Türkiyeli İlericiler Birliği Ecevit'e gönderdiği 19 Aralık 1978 günlü bir mektupla faşist 141 ve 142. maddelerin kaldırılmasını, Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük tanınmasını istemiştir.

■ Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde yayımlanan haftalık dış politika gazetesi **Horizont**'un 47. sayısının bir sayfaya yakın bir bölümü TKP Programı Davası'na ayrılmıştır. Yazıda Ahmet Taştan'ın yargılanması, bu anti-demokratik eylemi protesto girişimleri, Türkiye'deki ilerici demokratik güçlerle dünya kamuoyunun dayanışması, TKP'nin savaşları ve özellikle anti-faşist savaşta güç ve eylem birliğinin sağlanması uğrunda çalışmaları geniş olarak yansıtılmaktadır.

■ Fransa'nın en büyük sendikalar konfederasyonu olan CGT'nin Fransa'daki Türkiye'li işçiler için çıkardığı **İşçinin Dostu** adlı Türkçe gazetenin Kasım 1978 sayısında Ürün Davası ele alınmakta, 141 - 142'nin kalkması uğrunda savaşımın sendikal hak ve özgürlüklerle olan bağlantısı gösterilmektedir. Yazı şu saptama ile sona ermektedir: «Anayasa Mahkemesi'nin bu maddeler konusunda vereceği karar Türkiye'de demokrasinin ilerlemesi açısından büyük önem taşıyor.»

■ Hollanda Komünist Partisi, 28 Aralık'da Ecevit'e gönderdiği telgrafta Ahmet Taştan hakkında sürdürülen davanın durdurulmasını istemiştir.

■ Dünya Sendikalar Federasyonu'na bağlı Uluslararası Metal Sendikaları Birliği'nin 19-23 Kasım 1978 tarihlerinde Varşova-

da toplanan 8. Kongresi'nde, "Türkiye'de Demokratik Haklar" başlıklı bir karar oybirliğiyle kabul edilmiştir. 22 milyon üyeye sahip bu büyük örgütün kongresinde alınan Türkiye ile ilgili karar aynen şöyledir :

«19-23 Kasım 1978 tarihleri arasında Varşova'da toplanan 8. Uluslararası Metal Konferansı, işçilerin çalışma ve yaşama koşullarının iyileştirilmesi, daha iyi yaşamları için verilen sendikal savaşımarda etkinlik ile sendikal, demokratik, politik hak ve özgürlüklerin genişletilmesi arasında doğrudan bir bağ olduğu görüşündedir.

«Bu gerçekten kalkınarak 8. Uluslararası Metal Konferansı, kapitalist sistemin genel bunalımının derinleşmesine bağlı olarak, büyük sermayenin ve ona hizmet eden güçlerin baskıcılığının artması sonucunda pek çok ülkede sendikal ve demokratik özgürlüklere karşı yoğunlaşan baskılara işaret etmektedir.

«8. Konferans bundan kaygı duymakta, Türkiye'deki tüm demokratları ve özellikle bugün, Avrupa'da illegalite koşullarına zorlanmış tek Komünist Partisi olan Türkiye Komünist Partisi'nin Programını yayınladıkları için cezalandırılma tehlikesiyle karşı karşıya bulunanları hedefleyen baskıların artmasını mahkûm eder. 8. Konferans, dünyadaki tüm metal işçilerini ve sendikal örgütlerini, temel hak ve özgürlükler üzerinde artan baskılara karşı birlikte davranmaya ve dayanışma göstermeye çağırır.»

İtalyan Komünist Partisi'nin günlük yayın organı **L'Unita'**nın 15 Kasım 1978 tarihli sayısında beş sütun üzerinden TKP Programı davasını konu alan bir yazı yayımlanmıştır. Yazıda 17 Ekim duruşmasında A. Taştan'ın yaptığı konuşmaya geniş yer ayrılmış, Türkiye'deki politik durum ele alınmıştır. Yazı, «Türkiye'de birşeyler değişiyor» yargısıyla sona ermektedir.

17 Aralık günü Fransız Komünist Partisi Val D'oise Federasyonu'nun düzenlediği "Türkiye Demokratik Güçleri ve Türkiye Komünist Partisi ile Demokrasi ve Özgürlük Savaşımında Dayanışma" toplantısı yapılmıştır. Toplantıya Gorges les Gonesses Belediye Başkanı Haim Cukierman, FKP sayılavı ve Avrupa Parlamentosu üyesi Antoine Porcu ve FKP Merkez Komitesi üyesi Roger Trugnan katılmışlardır. Toplantıda aynı zamanda TKP Programı davası dolayısıyla **ÜRÜN**'le dayanışma dile getirilmiştir.

Fransız Demokratik Hukukçular Birliği Genel Sekreteri Nicole Dreyfus, **ÜRÜN** yayınları arasında TKP Programı'nın yargılanmasını protesto etmiştir.

Finlandiya Komünist Partisi Sekreterliği, Başbakan Ecevit'e ve dergimize bir telgraf yollayarak Türkiye'de demokratik hak-

lara saygı gösterilmesini ve Türkiye Komünist Partisi üzerindeki yasağın kaldırılmasını istemiştir.

SOUTH AFRICAN COMMUNIST PARTY

Central Committee

24th November, 1978.

Urun Yaymlari,
P.K. 41
Sirkeci
ISTANBUL
Turkey.

Dear Comrades,

This is to inform you that we sent the following cable to Bulent Ecevit on 22nd November:

"The South African Communist Party protests at the persecution of Urun Publishers. We call upon the Turkish government to withdraw the prosecutions and allow the Turkish Communist Party to publish their programme which is in the true interests of all the people of Turkey. Yusuf Dadoo, chairman, SA Communist Party."

We also express our solidarity with the editor of Urun, comrade Tastas, and other members of the staff who have been charged by your government and demand their immediate release.

We shall continue to watch the proceedings of this case and undertake to do whatever we can in the future to ensure that you can carry out your duty as a democratic press.

Yours fraternally,

Yusuf Dadoo
Chairman, Central Committee.

Güney Afrika Komünist Partisi Merkez Komitesi Başkanı Yusuf Dadoo 22 Kasım günü Ecevit'e bir telgraf yollayarak Ürün yayıncılarının koğuşturulmasını protesto etmiştir. Dadoo telgrafında «Türkiye Komünist Partisi'nin tüm Türkiye halkının gerçek çıkarlarını yansıtan programını basmasına izin verilmesini ve koğuşturuların durdurulmasını» istemiştir.

F. Almanya'da, Alman Gazeteciler Sendikası (DJU)'nın yayın organı Die Feder'in Aralık 1978 sayısında, "Türkiye'de Basın Özgürlüğü" başlıklı iki sayfalık bir yazı yayımlanmıştır. Yazıda 17 Ekim duruşması ayrıntılı bir şekilde anlatılmaktadır. Yazıda Program davasının özünde bir basın özgürlüğü davası haline geldiği, Türkiye'de çok sayıda ilerici meslek kuruluşunun bu davayı

Um die Pressefreiheit in der Türkei

Emil Carlebach

Istanbul, 17. Oktober 1978, 10 Uhr vormittags. In dem graugrün gekalkten Gerichtssaal der alten Stadt am Bosporus drängen sich Journalisten, Polizisten, Arbeiter und dutzende Rechtsanwälte in ihren schwarzen Tälern mit den hochgestellten roten Kragen. Draußen auf dem Gang nochmals Hunderte; der Vorsitzende hat eingewilligt, die Türen offen zu lassen. Ein Presseprozeß, der zum nationalen, ja zum internationalen Ereignis wurde. Denn ein Prozeß dieser Art ist heute in ganz Europa — abgesehen von der Türkei — unmöglich.

Dementsprechend die Reaktion der Öffentlichkeit: Hundert Rechtsanwälte haben sich als ehrenamtliche Verteidiger gemeldet, darunter der gesamte Vorstand der Istanbuler Anwaltskammer. Die Vereinigung der Schriftsteller, die Journalistengewerkschaft der Türkei, Abgeordnete und Senatoren der regierenden Republikanischen Volkspartei Ecevit's erklärten sich solidarisch.

Aus dem Ausland reisten der Vorsitzende der Journalisten-Gewerkschaft Großbritanniens, der stellvertretende Vorsitzende der schottischen Bergarbeitergewerkschaft, Rechtsanwälte aus Großbritannien, Frankreich, Belgien und der Bundesrepublik an. Professor Dr. Wolfgang Abendroth appellierte in der Plädoyer des Angeklagten

für die Demokratie und der Pressefreiheit zu stellen.

Dem Angeklagten, **Abnet Taştan**, Chefredakteur der sozialistischen Monatschrift „Ürün“, drohen nach dem Straf Antrag elf Jahre und acht Monate Gefängnis. Dem Antrag liegen die Artikel 141 und 142 des türkischen Straßengesetzes zugrunde, die im Jahre 1935 wörtlich aus dem hiesigen Staatsschutzgesetz Mussolini's abgeschrieben worden sind. Sie sehen drakonische Strafen für oppositionelle Politiker vor und — fast unversteilbar für uns — eine automatische Erhöhung der Strafe um 50 Prozent, falls das Delikt über die Presse begangen worden ist. Und der Chefredakteur Taştan hat in der Presse gesungen: Er hat das Pro-

gramm der Sozialisten (Kommunisten) abgedruckt. „Alle Welt hat darüber geschrieben, ich erachte es für meine Pflicht und meine Pflicht, die Öffentlichkeit nun auch mit dem Wortlaut bekannt zu machen“, erklärte er. Weit über das Problem von Sympathie oder Antipathie gegenüber der TKP hinaus ist das Verfahren zu einem Prozeß um die Pressefreiheit geworden.

Deshalb das Engagement von Journalistenverband, Schriftstellerverband, Anwaltskammern und Gewerkschaft

Abgeordnete und Senatoren der Regierungspartei Ecevit's, die der Sozialistischen Internationale angehört, traten 24 Stunden vor Prozeßbeginn in einer Pressekonferenz in der Hauptstadt Ankara zusammen mit 700 ausländi-

aktiv olarak protesto ettiği anlatılmaktadır. Davanın, bir yerde de, Türkiye'de uzun savaşlarla elde edilmiş olan kısıtlı da olsa mevcut basın özgürlüğünün daha da kısıtlanmasına yönelik bir nitelik taşıdığı belirtilmektedir. Die Feder'de yayımlanan yazıda, 17 Ekim duruşması etrafında oluşturulan ulusal ve uluslararası dayanışmanın basın özgürlüğü savaşımı açısından da büyük bir kazanım olduğuna değinilmektedir.

F. Almanya'da, Marksist Öğrenci Birliği — Spartakus'un Münih Örgütü, 30 Kasım 1978'de Türkiye'de TKP Programı'nın yargılanması ile ilgili olarak bir protesto kararı almıştır. Kararda «1956'da bizde de Almanya Komünist Partisi (KPD) yasaklandı, bugün yasadışı meslek yasaklarıyla demokratik güçleri sindirmeye ve yasa dışı göstermeye çalışıyorlar. Biz bu koşullarda enternasyonal dayanışmanın, yurtdışındaki demokratik güçlerin desteğinin ne kadar değer taşıdığını çok iyi öğrendik. Bu nedenle diğer ülkelerdeki ve bu arada özellikle Avrupa'da komünist partisinin yasak olduğu tek ülke olan Türkiye'deki demokrat ve komünistleri desteklemek önem taşıyan bir görevdir» denilmektedir. Karar, A. Taştan'a açılan davanın düşmesi, TKP'ye konan yasağın kalkması ve 141-142'nin Türk Ceza Yasası'ndan çıkarılması istemleriyle sona ermektedir.

Avusturya'da çok sayıda ilerici, demokrat kuruluş Ürün yayınevine dayanışma içinde oldukları mesajlar göndermişlerdir. Mesajın metni şöyledir: «Türkiye Komünist Partisi'nin Programı'nı yayınladığınız için yazı işleri müdürünüz A. Taştan hakkındaki anti-demokratik 142. maddeden dava açılması, Avusturya demokratik çevrelerinde büyük üzüntü ve esef yarattı. 17 Ekim duruşmasında kazanılan başarının, 28 Aralık duruşmasında perçinlenmesi demokratik güçlerin önündeki görevdir. Milyonlarca demokrat —ve yalnızca Türkiye'de değil— Avrupa'da yasaklanmış tek komünist partisi olan TKP'ye konan yasağın kalkması için savaşıyor. Bu savaşımı tüm olanaklarımızla destekliyor, an-

ti-demokratik 141 ve 142. maddelerin uygulanmasını en sert biçimde protesto ediyor ve bu maddelerin kaldırılmasını talep ediyoruz.» Şu örgütler bu mesajı imzalamışlardır : Avusturya Demokratik Hukukçular Birliği, Uluslararası Af Örgütü Avusturya Şubesi, Demokratik Öğretmenler Birliği, Avusturya Komünist Öğrenciler Birliği, Avusturya Demokratik Kadınlar Birliği, Avusturya Komünist Gençlik Örgütü, Viyana Afganistanlı Öğrenciler Birliği, İran Demokratik Gençlik ve Öğrenci Örgütü (ODYSİ) Avusturya Şubesi, Gazeteci, Bruno Furch, Gazeteci Peter Pelinke, Türkiyeli İlericiler Çalışma Grubu ve Avusturya Komünist Partisi Merkez Komitesi Üyesi Michael Graber, Dr. Avukat Wolfgang Moringe, Dr. Yargıç Heinrich Dürmayer ve Dr. Avukat Fritz Hanacik.

Marksist Öğrenci Birliği — Spartaküs Stuttgart bölgesi (MSB-SPARTAKUS) Ürün'e gönderdiği bir dayanışma mektubunda, 141 ve 142. maddelerin kaldırılmasını, TKP'ye özgürlük tanınmasını istemektedir.

Stuttgart Hohenheim Üniversitesi Öğrenci Birliği (Tarım Yüksek Okulu) ve yine Stuttgart Fachhochschule für Druck Öğrenci Birliği Ürün ve Ahmet Taştan'la dayanışmalarını belirten mektuplar göndermişlerdir.

Türkiye Barış ve Özgürlük Komitesi'nin Almanca çıkan bülteni **Türkei Heute**, Ocak 1979 sayısında TKP Programı davasına

geniş yer vermiş, uluslararası ve ülke çapındaki dayanışma mektuplarından örnekler ve Ahmet Taştan'ın davanın ilk duruşmasında yaptığı savunmanın tam metnini yayımlamıştır.

Avustralya'da çalışan işçilerimizin kurduğu Avustralya Türk Kültür Derneği'nin yayın organı Emek gazetesi Aralık 1978 sayısında "Anti-demokratik 141-142'den Ürün Yargılanıyor" başlıklı yazısında Türkiye'de ilerici ve yurtseverler üzerinde yoğunlaştırılan baskıları anlatmış ve TKP Programı davası hakkında bilgi vermiştir. Yazı şöyle sona ermektedir : «... İlerici demokratik güçler ... 28 Aralık'taki Ürün davasında da seslerini duyuracaklardır. Burjuvazinin davaları uzatarak dayanışma dalgasını kırma, hafifletme ve anti-demokratik baskılarını dayatma planlarını tüm demokratlar el birliği ile boşa çıkaracaklardır.»

F. Almanya'da Mannheim Türk İşçiler Birliği'nin aylık haber bülteninin Kasım sayısında A. Taştan'a açılan dava ayrıntılı olarak ele alınmıştır. Yazıda Mannheim ve çevresindeki Ürün okurlarının bir bildiri yayınlarak davanın son bulmasını istedikleri anlatılmaktadır.

"Köln Ürün'le Dayanışma Komitesi" gönderdiği bir mektupta, «Dayanışma kalıcıdır. 28 Aralık'ta yanınızda olacağız. Zafer bizimdir» demektedir.

Schwaebisch Gmünd İşçi Birliği Yönetim Kurulu da gönderdiği dayanışma mektubunda şöyle diyor : «Biz yurtdışındaki işçiler tüm bu gelişmeleri izliyor, işçi sınıfının yolunda vermiş olduğunuz bu şanlı mücadelede sizlerin yanında olduğumuzu bildiriyoruz.»

Düsseldorf Türkiye İşçi Gençlik Birliği'nin mektubunda «Demokrasi uğrunda savaşında dayanışma gücümüzdür» deniyor.

Frankfurt Türk Halkevi yayımladığı bir basın bildiriyle Kahramanmaraş olaylarını lanetlemekte ve ayrıca 2. Ağırceza Mahkemesi'ne gönderdikleri mektupta da «141-142. maddelerin kaldırılmasını ve demokratların değil, eli kanlı faşistlerin yargılanmasını istiyoruz» demektedirler.

Ramersdorf bölgesindeki Türk işçilerin Başbakan Ecevit'e gönderdikleri ve basına açıkladıkları telgraf şöyledir : «28 Aralık 1978 günü Ürün dergisi sorumlusu Ahmet Taştan yeniden, faşist 141-142. maddelerden yargılanacak. Bu yargılamadan önce, CHP olarak bu maddelerin kaldırılması için çalışacağımıza dair sözü-nüzü yeniden size hatırlatırız.

«Biz Münih Ramersdorf bölgesindeki işçiler 30 imza ile, T.C. Kanunu'ndan bu 141-142. maddelerin kaldırılmasını, Ahmet Taştan ve onun gibi yukarıda bahsedilen faşist maddelerden yargılanan bütün yurtseverler hakkındaki soruşturmanın durdurulmasını istiyoruz.»

Almanya'da YMOS Metal Firması'nda çalışan Türkiyeli işçiler bize gönderdikleri mektupta faşist katillerin Kahramanmaraş halkı üstünde terör estirerek yüzün üstünde masum insanın ka-

nına girdiklerini, tüm bu saldırıların emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci sermayenin beslediği MHP'ce uygulandığını belirtiyorlar ve Ahmet Taştan'ın yargılanmasını protesto ederek şunları yazıyorlar : «Esas cezalandırılması gereken, belgelerle isbatlı, faşist Türkeştir. Hergün yurtsever kanına giren Ülkü Ocakları'dır, komandolardır.»

İngiltere Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu'nun yayın organı **Öğrenci Gençlik** "Ürün davası derhal durdurulmalıdır" başlıklı yazısında, Britanya İşçi Partisi'nden sayıların İngiltere'deki demokratik birçok kuruluşun Başbakan Ecevit ve Adalet Bakanı Mehmet Can'a protesto mektubu yolladıklarını, koğuşturulmanın ve anti-demokratik uygulamaların derhal durdurulmasını istediklerini bildirmektedir.

Münih'teki Türkiyeli İlerici Gençler ve Öğrenci Çalışma Grubu, Ahmet Taştan'a gönderdikleri bir mektupta «TKP Programı'nı yayımladığı için Ürün yayınları yazı işleri sorumlusu Ahmet Taştan'ı tüm gücümüz ve direncimizle destekliyoruz» demektedirler. Ayrıca Başbakan Ecevit'e bir mektup yazarak faşist maddeler olan 141 ve 142'yi kınadıklarını, bu konuda Marksist Öğrenci Birliği — Spartaküs'den öğrenci genç dostlarla birlikte bir imza kampanyası açtıklarını bildirmektedirler. Münih'teki ilerici gençlerimiz Ürün'le **Dayanışma Panosu** hazırlayarak Ürün'ü **tanıtıcı bilgiler vermişlerdir.**

Weinheim Türkiyeli Kadınlar Birliği ve Weinheim Türkiyeli İşçiler Birliği, Ürün yayıneviyle ve Ahmet Taştan'la olan dayanışmalarını birer telgrafla bildirmişlerdir.

Kassel Türkiye İşçi ve Öğrenci Derneği mektubunda «Yazı işleri müdürünüz Ahmet Taştan'ın, demokratik görevini yerine getirmekle, faşist 141-142. maddelerden yargılanmasını; tüm ilerici yurtsever güçlere karşı anti-demokratik uygulama olarak nitelendiriyoruz. Böyle bir duruşmayı şiddetle protesto eder, anti-faşist, anti-emperyalist savaşımızda, dayanışma içinde olduğumuzu bildiririz» diyor.

Ürün'le Dayanışma Komiteleri Stuttgart Bölgesi, dayanışma mektubunda, «Değerli dost— Ürün dergisi yazı işleri müdürü Ahmet Taştan, anti-demokratik olan ve faşist Mussolini İtalyasından alınan 142. Ceza maddesinden yargılanmanızı protesto eder sizinle sonuna kadar dayanışma içinde olduğumuzu bildiririz,» diyor ve topladıkları yüzlerce protesto ve dayanışma imzalarını ekte sunuyor.

Trabzon Cezaevi'nden bir grup yurtsever Ahmet Taştan adına gönderdikleri mektupta şöyle diyorlar : «Türkiye Komünist Partisi Programı'nı yayımlayarak kitlelere gerçekleri götürmek görevini, onurlu bir yayımcılık görevini yaptığınız için burjuvazi tarafından 141-142. faşist maddelere dayanılarak yargılanıyorsunuz. Burjuvazinin güvendiği silahları, inançlı ve onurlu müca-

delelerinin sonucu geri tepmeye başladı. Duruşmalarınız emperyalizme, faşizme ve faşist yasalara indirilmiş birer darbe olarak tarihin sayfalarında onurlu yerini alacaktır. İşçi sınıfımızın, emekçi halkımızın yetiştirmiş olduğu yiğit evlatlarının mücadelesinin zindanlarla, kanlarla boğulamayacağını, aksine daha da serpilip gelişeceğini, burjuvaziye yasayla, yargıyla, inanç ve örgütlenmenin önlenemeyeceğini bir kez daha kanıtladınız. Onurlu mücadelenizde başarılar diler, saygılar iletiriz.»

Gördes ilçesinin Köprübaşı bucağı emekçileri 141 ve 142. maddelerin kaldırılması için topladıkları 86 imzalı protesto bildirisini başbakana ve bilgi için bize göndermişler. En içten dayanışmalarını iletiyorlar.

Manisa'dan çeşitli demokratik örgüt yöneticilerinin imzasıyla gönderilen bir mektupta 141 ve 142. maddelerin kaldırılması istenmekte ve Program davasının «2. duruşması öncesi savcının başka bir göreve atanmasını “yargının bağımsızlığı” ilkesine dolaylı bir saldırı olarak nitelendirdiğimizi ve kınadığımızı; anılan çağdışı maddelerden yargılanıp mahkûm olmuş ve yargılanmakta olan tüm ilerici-demokrat kişi, yazar, yayımcı ve örgüt yöneticileriyle dayanışma içinde olduğumuzu bir kez daha yineleriz» denmektedir.

Amasya-Suluova'dan bir grup ilerici-yurtsever'in Başbakan Ecevit'e yazdıkları protesto mektubunda şöyle denmektedir : «Bizler Suluovalı ilerici-yurtseverler olarak; artan faşizm tehlikesinin durdurulacağı yerde, ülkemizdeki demokrasi güçlerini susturma girişimlerini protesto ediyoruz.

«Demokrasi güçlerini susturma çabaları yeni boyutlara ulaşmıştır. Bunun en son örneği; Türkiye Komünist Partisi Programı'nı yayımlayan Ürün dergisi yazı işleri müdürü Ahmet Taştan'ın, faşist Mussolini İtalyasından alınan 142. maddeden İstanbul 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanmasıdır.

«Bizler, aşağıda isimleri ve imzaları bulunan ilerici-yurtseverler olarak, 28 Aralık 1978'deki duruşmanın ve yargılamanın durdurulmasını ve vakit geçirilmeden faşist nitelikli 141-142-146. maddelerin kaldırılmasını istiyoruz.»

Suluovalı ilericiler Ürün'e de bir mektup yazarak dayanışmalarını bildirmişlerdir. Dayanışma mektubunda şöyle denmektedir : «Ulusal kurtuluş savaşının sancıları arasında kurulan ve bu savaşta etkin rol oynayan Türkiye'nin en eski partisi —partimiz— Türkiye Komünist Partisi'nin Programı'nı yayımlayan sayın Ahmet Taştan'ın faşist nitelikli 142. maddeden yargılanmasını şiddetle protesto ediyoruz.

«En azılı faşistinden tutun da en sözde sosyalistine kadar herkes saldırıyor Türkiye Komünist Partisi'ne ve savunucuları-

na. Ama Parti tüm sağ ve "sol" saldırılara karşılık hızla gelişiyor, büyüyor. Her fabrika, her işyeri onun kalesi oluyor. İşçilerin yanısıra emekçi halkımız ve gençlik bu kalelerin savunucusu oluyor. Adının ve savaşımının duyulmadığı yer kalmıyor.

«Ve bizler, her tür saldırılara karşı işçi sınıfı biliminden sapmadan yiğitçe karşı koyacağız, dost düşman herkes bunu bilsin.

«Sayın Ahmet Taştan'ın yargılanması da bu tür saldırılardan birisi ve ona da en son kuvvetimize kadar karşı koyacağız. Bunu da herkes bilsin.

«Savaşımalarında başarılar dileriz. Dost selamlarımızla.»

■ EGE-KÖY-DER Nuriye Şubesi gönderdikleri dayanışma mektuplarında şöyle demektedirler : «... Biz Ege Köylüleri Birlik ve Dayanışma Derneği Nuriye Köyü Şubesi olarak, sizin yayınlamış olduğunuz TKP Programı nedeniyle 141-142 gibi anti-demokratik faşist Mussolini kalıntısı yasalardan yargılanmanızı protesto eder bu yasaların kaldırılması için verdiğiniz mücadeleye biz Nuriye köylüleri olarak sonsuz dayanışma selamlarımızı iletiriz.»

■ TÖB-DER Gaziosmanpaşa Şube Başkanı Adil Toprak Başbakan ve Adalet Bakanı'na gönderdiği mektupta şöyle yazıyor : «ÜRÜN dergisi yazı işleri müdürü Ahmet Taştan hakkında İstanbul 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde açılan davanın derhal durdurulmasını istiyoruz. Ahmet Taştan'ın Türkiye Komünist Partisi Programı'nı yayınlamasından dolayı 142. maddeden yargılanması demokratik hak ve özgürlükleri ayaklar altına almak demektir.

«Faşist Mussolini İtalyası Ceza Yasası'ndan alınan, örgütlenme ve düşünce özgürlüğünü ortadan kaldıran 141 ve 142. maddeler T.C. Yasası'ndan çıkarılmalıdır. Saygılarımla.»

■ Gümüşhacıköy'den ilerici gençler Ürün'e gönderdikleri telgrafta şöyle yazıyorlar : «Derginizin yazı işleri müdürü Ahmet Taştan'a dava açılmasını kınıyor bu tutumu düşünce ve basın özgürlüğüne vurulan ağır bir darbe olarak niteliyor, savaşımın doğruluğuna inanıyoruz. Sonuna kadar sizinle dayanışma içinde olduğumuzu bildiririz. Devrimci selamlarımızla.»

■ Çorum'lu ilerici kadın ve gençlerin Ahmet Taştan adına çektikleri ortak telgrafı şöyledir : «Biz, Çorum'lu tüm ilerici gençler ve kadınlar adına yiğit ve yürekli demokrasi savaşımınızdan dolayı sizi kutlar yanınızda olduğumuzu bildirir, faşist 141-142. maddelerden yargılanmanızı protesto ederiz.»

■ TÖB-DER Çaycuma Şubesi yazmanı Engin Uslu gönderdiği telgrafta «Sayın Ahmet Taştan, faşist 142. maddeden yargılan-

manızı şiddetle kınıyoruz, demokratik hak ve özgürlükler uğruna verdiğiniz savaşınızı kutlar örgütümüz adına dostça dayanışma selamlarımızı iletiriz.»

Çaycuma ilerici kadınları adına Nezahat Uzal da telgrafında şöyle demektedir : «Sayın Ahmet Taştan, faşist 142. maddeden yargılanmanızı kınıyoruz ... İlerici kadınlar adına dostça dayanışma selamlarımızı iletiriz.»

Mersin'den ilerici yurtseverler "141-142'ye Hayır" kampanyasında topladıkları 500'e yakın imza ile birlikte bir mektup göndermişlerdir. Mektupda şöyle denilmektedir : «Şunun bilincindeyiz ki; "Ahmet Taştan Türkiye Komünist Partisi - Program" yapısını kamuoyuna sunarak hem demokratik yayıncılık işlevini yerine getirmiş, hem de 141-142'ye gereken cevabı vermiştir.

«ÜRÜN yazı işleri sorumlusuna dayanışmamızı bildirir, sonuna kadar bu yasalara karşı omuz omuza olduğumuzu belirtiriz.»

Avukat Turgan Arınır'ın İstanbul Barosu Dergisi'nin Temmuz-Ağustos-Eylül 1978 tarihli sayısında "İnsan Hakları Üzerine Yuvarlak Masa Toplantısı" başlıklı İstanbul Barosu'nun Avrupa Konseyi'nin işbirliğiyle 27-29 Eylül 1978 tarihinde İstanbul'da Basın Sarayı'nda düzenlediği toplantıda yapılan konuşmaları ve gönderilen mesajları özetlediği yazısında şöyle denilmektedir : «Bu oturumdaki tartışmalarda özellikle Türkiye'de düşünce ve örgütlenme özgürlüklerine yapılan baskılara değinildi ve bu baskıların somut sujelerini oluşturan TCK'nun 141-142. maddelerinin Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 9-10-11. maddelerine aykırılığı üzerinde duruldu ve Avrupa Konseyi'ne üye ülkeler içinde işçi sınıfının bilimsel dünya görüşünün yayılmasına ve işçi sınıfının politik örgütü olarak Komünist Partisi'ne yasak koyan tek ülkenin Türkiye olduğu vurgulandı.»

B. N. Ponomaryov

ürün
yayınları

★
MARKSİZM - LENİNİZM

Canlı ve Etkin Öğreti

(ELEŞTİRİCİLERE YANIT)

Fiyatı : 22,50 Lira

Türkiye Dağıtımı : TEMEL DAĞITIM

Ölümünün 55. Yılında

Tüm İlerici İnsanlık Lenin'i Anıyor